

Người Ẩn Hình

Contents

Người Ẩn Hình	1
1. Chương 1: Mẫu Chữ Ký Trong Tủ Treo Quần Áo	2
2. Chương 2: Láng Giềng Ngày Xưa	5
3. Chương 3: Ánh Mắt Đồng Tình	8
4. Chương 4: Ông Ta Cũng Họ Tiêu	12
5. Chương 5: Tiệm Cà Phê Xảy Ra Chuyện	16
6. Chương 6: Hộ Khẩu May Mắn?	19
7. Chương 7: Bán Gấp, Làm Gì Có Nhiều Chuyện Tốt Như Thế?	22
8. Chương 8: Áo Khoác?	25
9. Chương 9: Tổng Đạo Diễn Không Trực Tuyến	28
10. Chương 10: Lai Lịch Của Cục Cưng	31
11. Chương 11: Ký Ức Chắp Vá	34
12. Chương 12: Anh Cao Cao Tại Thượng, Chưa Bao Giờ Hiện Hình	37
13. Chương 13: Một Tiêu Nhạc Khác	40
14. Chương 14: Thư Lại Tới	43
15. Chương 15: Thư Của Tiêu Nhạc	46
16. Chương 16: Hồi Ức Thời Trung Học	49
17. Chương 17: Hồi Ức Của Tiêu Nhạc	54
18. Chương 18: Di Chúc	58
19. Chương 19: Tiêu Nhạc Qua Đời	62
20. Chương 20: Quanh Quẩn Đất Khách	68
21. Chương 21: Diệp Nam Tủi Thân	71
22. Chương 22: Gặp Mặt	75
23. Chương 23	79

Người Ẩn Hình



Giới thiệu

Tên gốc: Ẩn hình hẩn / Kể ẩn hình Thể loại: Hiện đại, yêu thầm, giả trụ ăn cạp, ngược tâm chút chút

1. Chương 1: Mẫu Chữ Ký Trong Tủ Treo Quần Áo

Sau khi tập xong yoga, Diệp Ninh nhìn đồng hồ, còn một tiếng đồng hồ nữa mới tới giờ đến nhà trẻ đón con trai. Cô nghĩ tới chuyện thu dọn quần áo cho Diệp Nam. Năm nay Diệp Nam sáu tuổi, chính là lúc đang lớn, bình thường quần áo mua ở tháng trước mặc rất vừa vặn, sang tới tháng này thì đã có chút chật bó.

Lúc dọn dẹp trong tủ treo quần áo, có bộ quần áo nút áo bị lỏng, Diệp Ninh vừa đụng tới thì nó đã rớt xuống tận đáy tủ treo. Nút áo rất nhỏ, giống như bột sóng, sau khi bị rớt xuống đáy tủ, Diệp Ninh phải lật hết đồng quần áo đã được xếp ngay ngắn mà vẫn tìm không ra.

Diệp Ninh dứt khoát lật hết đồng quần áo trong tủ ra để tìm, nhưng vẫn không thể nào tìm ra. Lúc này cô mới phát hiện, phía dưới tủ treo quần áo còn có một khe hở rất nhỏ, nhất định nút áo đã lọt theo khe hở này mà trượt đi mất.

Bộ tủ này đã có sẵn ở đây lúc Diệp Ninh mua căn hộ này, nhất định người bán căn hộ này đã đặc biệt đặt làm một tủ treo quần áo cho trẻ con. Diệp Ninh chuyển vào ở đã được sáu năm, cũng chưa bao giờ thương gân động cốt di chuyển nó. Bây giờ nhìn lại, nếu không di chuyển cái tủ này thì đừng hòng lấy ra được nút áo mắc kẹt bên trong.

Bộ quần áo này gồm có áo sơ mi hải quân màu xanh, kèm theo cả vạt nhỏ, Diệp Nam mặc vào trông rất linh hoạt. Bộ quần áo được bán ở nước ngoài gửi về, muốn tìm nút áo cùng loại ở trong nước thì thật không dễ dàng. Cũng không thể vì một cái nút áo mà nhờ người bạn tốt ở nước ngoài gửi cho. Còn chưa tính tới chuyện đây là bộ quần áo của năm ngoái, chưa chắc gì người ta vẫn có loại nút áo này cho năm nay.

Chỉ là do dự một chút, Diệp Ninh quyết định di chuyển nó.

Cô gọi một cú điện thoại cho cư xá nhà ở, nhờ họ qua giúp đỡ di chuyển.

Diệp Ninh là một người mẹ đơn thân, chưa từng kết hôn, thường ngày nếu gặp phải loại công việc cần thể lực, sẽ nhờ vả sư phụ Vương bên nhà ở giúp một tay. Sư phụ Vương là một người nhiệt tâm mà Diệp Ninh đi đâu cũng thường xuyên mang về một ít quà lễ gì đó để tặng cho ông. Sư phụ Vương còn có một đứa cháu nội, nhỏ hơn Diệp Nam một tuổi.

Sau khi sư phụ Vương đến, không hỏi hai lời, cầm dụng cụ đến, giúp đỡ xê dịch cái tủ. Ông vừa hí hoáy vừa thuận miệng nói: “Nguồn gốc học tủ này không rõ nha, vừa làm bằng gỗ hồ đào, vừa chiếu theo căn phòng này mà tạo ra.”

Diệp Ninh nhìn học tủ, cô không hiểu biết nhiều về những việc thường thức sinh hoạt cá nhân, cho nên không nghĩ tới những thứ này. Bây giờ nhìn kỹ lại, hình như là đúng như vậy.

“Chắc là vậy. Lúc mua nhà thì học tủ đã có sẵn ở đây ạ.”

Sư phụ Vương thán phục: “Chà, mua nhà mà còn đưa đồ dùng tốt như vậy!”

Diệp Ninh gật đầu: “Phải ạ. Lúc trước căn nhà này đã được tu sửa xong. Nhà trên cũng có con nít, đoán chừng cũng bằng tuổi với Nam Nam. Sau đó không biết có chuyện gì xảy ra, cả nhà đều phải di cư ra nước ngoài, lúc đó mới cần bán gấp, giá cả rất được.”

Khu vực nhà ở của Diệp Ninh (*Bản raw để là Diệp Nam, nhưng mình nghĩ là Diệp Ninh mới đúng) không tệ, ba phòng hai sảnh, mình và con trai mỗi người một phòng ngủ, còn lại một phòng dùng làm phòng làm việc, tiện thể đựng đồ luôn. Thật ra thì từ lúc ban đầu, cô mang theo thằng bé mới được mấy tháng tuổi, bắt đầu suy nghĩ tìm căn hộ để ở. Tới công ty môi giới, cô nhìn thấy căn hộ này cần bán gấp, ba phòng hai sảnh thì có vẻ hơi lớn cho cô và con trai. Chỉ là lúc đó bởi vì căn hộ này cần bán gấp, giá cả không cao, hơn nữa vốn là căn hộ này được người ta giữ gìn cẩn thận, tu sửa thường xuyên, dùng toàn vật liệu bảo vệ môi trường, thậm chí ngay cả những góc cạnh trong nhà đều được bao bọc bởi sợi bảo vệ, rất thích hợp với mình. Vì phải di cư gấp gáp, gia đình này mới bấm bụng bỏ lại những thứ mình yêu thích. Cho nên lúc ấy

Diệp Ninh (*Bản raw lại để là Diệp Nam nữa, nhưng Diệp Nam lúc này mới có mấy tháng tuổi làm gì có răng có tiền mà nghiêng với mua) đã nghiêng rằng, mua lại căn hộ này.

Sư phụ Vương nhìn lại cách trang trí trong nhà, càng nhìn càng thở dài: “Đây thật sự là được lời mà!”

Thật ra thì Diệp Ninh đã từng ngắm lại, hình như là vậy. Có đôi khi số mình rất hên, lúc đó người môi giới mua nhà cũng tỏ ra vẻ rất hâm mộ.

Lúc này, rốt cuộc sư phụ Vương cũng mở ra được khe hở trong tủ, ông thò tay vào, lục lọi ra được cái nút áo, trên đó dính đầy bụi.

Diệp Ninh vừa nhìn thấy vội nói: “Đã lâu rồi không quét dọn phía sau, bụi đóng rất nhiều, để cháu lau dọn rồi mới dời lại ạ.”

Nói xong, cô rót một ly nước chanh cho sư phụ Vương, “Ngài ngồi đây uống miếng nước trước đã.”

Hôm nay sư phụ Vương không bận lắm, cho nên tiếp nhận ly nước kia, nhìn Diệp Ninh cầm cái khăn bắt đầu lau chùi bên trong.

Lúc lau chùi, Diệp Ninh phát hiện bên trong có một tờ giấy, cô tiện tay lấy ra trước, bỏ sang một bên.

Đến khi lau xong cực khổ, một lần nữa, sư phụ Vương lại dời học tủ về lại chỗ cũ.

Sau khi tiễn sư phụ Vương ra về, Diệp Ninh nhìn trong phòng một vòng, nhìn thấy mảnh giấy kia, cô tiện tay cầm lên, lại thấy đây là một tờ đơn thẻ tín dụng có ký tên phía dưới, người ký tên phía trên là ‘Tiêu Nhạc’.

Tiêu Nhạc?

Diệp Ninh nhíu mày, không hiểu vì sao hình như cô đã nghe qua cái tên này. Chỉ là Diệp Ninh rất mù về tên người, cũng như mặt người. Hơn nữa, cô không quen biết nhiều người, lúc này chỉ là suy nghĩ thoáng qua, cho nên cũng không để ý.

Thời đại internet, đủ loại tin tức bùng nổ, có thể đây là một minh tinh internet nào đó mới được khám phá.

Lúc này, Diệp Ninh nhìn đồng hồ, cũng là lúc phải tới nhà trẻ đón Nam Nam. Vừa định đi ra cửa thì chị Trần về tới nhà.

Năm nay chị Trần hơn bốn mươi tuổi, là người của Nguyệt Tẩu mà lúc mới sinh con trở về nước Diệp Ninh đã mời tới. Khi đó Diệp Ninh chỉ có một thân một mình, bên cạnh không có ai chăm sóc, chị Trần này chính là một sự giúp đỡ rất lớn. Sự giúp đỡ này không phải dùng tiền là có thể đánh giá được, cho nên lúc nào Diệp Ninh cũng để sự cảm kích này đối với chị Trần trong lòng. Sau này, chị Trần lại nói làm việc cho Nguyệt Tẩu luôn bị đối chủ mướn, mãi rồi rất mệt mỏi. Cũng là chị ấy thích cậu nhóc Nam Nam này, không nỡ rời bỏ, muốn ở lại tiếp tục làm cho Diệp Ninh. Tiền lương tháng lúc làm bảo mẫu thì thấp hơn một chút so với làm cho Nguyệt Tẩu.

Đối với Diệp Ninh mà nói, không có gì tốt hơn so với chuyện này.

Lúc ấy, Diệp Ninh vừa mới sanh xong, lại mua nhà, có thể nói là tiền để dành không được bao nhiêu. Vì nhu cầu cấp bách, cô phải ra ngoài làm việc nuôi sống cô và Nam Nam, tùy tiện tìm một người chăm sóc Nam Nam thì cô lại không yên lòng, nhưng ở nhà chăm sóc Nam Nam thì lấy tiền ở đâu ra?!

Từ sau khi chị Trần tiếp tục ở lại chỗ của Diệp Ninh, tận lòng tận sức, bỏ ra rất nhiều tâm huyết chăm sóc Nam Nam, càng không thể dùng tiền để suy tính.

Lúc này, nhìn thấy chị Trần trở lại, biết chị ấy mua đồ ăn, liền cười nói: “Chị Trần giúp em thu dọn lại quần áo nhé, em đi đón Nam Nam đây, chờ em trở lại rồi cùng nhau nấu cơm.”

Chị Trần vừa để đồ ăn xuống, vừa tiện tay ném một túi nylon dư thừa bên cạnh vào thùng rác. Nhưng lúc chị ấy ném vào, vừa đúng lúc nhìn thấy tờ đơn có chữ ký đầy bụi bặm trong thùng rác.

Chị ấy lập tức ngăn người ngay tại đó, ngẩng đầu nhìn Diệp Ninh.

Lúc này Diệp Ninh đang ở trước cửa đổi giày, cảm thấy không hiểu, nhìn sang.

Giờ phút này, rèm cửa sổ đã được kéo lên, ánh sáng dịu dàng mờ ảo. Ánh mắt của chị Trần nhoáng lên một cái rồi vội vàng lắc đầu: “Không có gì, không có gì.”

Nói xong, chị ấy vội vàng xách theo mấy món đồ ăn, đi vào phòng bếp.

Diệp Ninh có chút ngạc nhiên, nhìn không được, nhìn xuống thùng rác một lần nữa. Trong thùng rác, trang giấy có chữ ký của ‘Tiêu Nhạc’ vẫn còn ở đó.

Thoạt nhìn, trong lúc viết chữ có lẽ rất vội vàng, chữ viết hơi ngoáy, chỉ là rồng bay phượng múa, rất có sức.

Xuống lầu mở cửa xe ra, Diệp Ninh lái thẳng tới nhà trẻ.

Nhà trẻ của Nam Nam cách cư xá không xa lắm, khoảng chừng 1.8km. Chỉ là Diệp Ninh có thói quen lái xe đi cho dễ. Vừa lái qua được một đèn giao thông, không hiểu tại sao cô lại nhớ tới những chữ viết kia và vẻ mặt của chị Trần lúc nhìn thấy tờ giấy đó.

Hình như có gì không đúng.

Diệp Ninh vừa nghĩ tới đây thì đã đến nhà trẻ.

Nhà trẻ này hàng năm chỉ tuyển nhận khoảng 50 bạn nhỏ, yêu cầu nhập học rất nghiêm khắc, rất nhiều người phải xếp hàng từ trước rất lâu và điền các loại đơn đăng ký.

Hôm nay, Diệp Ninh hồi tưởng lại, cũng không biết mình được vận tốt gì mà vừa đúng lúc cô tới chỗ ghi tên, có một bạn nhỏ báo danh trước đó không tới, thế là trống được một chỗ, cô liền may mắn dùng nó.

Thật ra thì cô dự định cho con đi học một trường khác. Trường kia không đắt, thiết bị cũng như thầy cô khắp mọi mặt đều không tốt bằng trường này.

Diệp Ninh tìm chỗ đậu xe xong, chờ con trai ra ngoài.

Các bạn nhỏ và thầy giáo đang xếp hàng từ bên trong nhà trẻ đi theo thứ tự ra đến cửa, Diệp Nam đi ở đằng trước.

Cậu bé 6 tuổi, thuộc loại con nít lớn tuổi hơn so với những đứa khác trong nhà trẻ. Cậu bé lại cao, lúc này nhìn thấy trông như hạc đứng giữa bầy gà.

Mới 6 tuổi mà mặt mày đáng dấp đã xinh đẹp, là một tiểu soái ca trắng trẻo. Mái tóc trước hơi quăn quăn, che đi nửa vầng trán cao sáng sủa. Bên dưới là một đôi mắt đen nhánh trong suốt như đá quý.

Mặc dù thằng bé mới được 6 tuổi, nhưng lại là nam thần trong nhà trẻ. Lúc này đang có rất nhiều bạn nhỏ nữ vây bên cạnh nói chuyện với nó.

Tiếp đó, Diệp Nam đảo mắt một vòng về phía cửa sắt, nhìn thấy Diệp Ninh, cậu bé lập tức mỉm cười, gọi to: “Mẹ!”

Vừa nói xong, cậu bé quay lại, nói với những bạn nhỏ khác đang đứng bên cạnh: “Mẹ mình tới đón rồi, mình phải về đây, hẹn gặp lại.”

Nhóm bạn gái nhỏ vây lấy bàn tay mũm mĩm, lưu luyến nói lời tạm biệt với Diệp Nam.

Bình thường Diệp Nam rất hiểu chuyện, nhưng nguyên cả ngày không gặp mẹ, cậu bé không khống chế được sự hưng phấn, chạy đến bên cạnh Diệp Ninh.

Diệp Ninh cầm tay cậu bé.

Bàn tay của đứa nhỏ 6 tuổi vẫn còn rất mềm mại, bóp bóp trong tay vô cùng thoải mái.

Diệp Ninh cầm tay cậu bé, nói vài câu với thầy giáo.

Thầy giáo này rất thích Diệp Nam, bởi vì Diệp Nam rất hiểu chuyện ngoan ngoãn, lại rất thông minh, có thiên phú về hội họa, đáng đáp lại dễ thương. Thường ngày ăn mặc rất gọn gàng, lại có phẩm chất cao, giống như một cậu thiếu niên hào hoa.

Có người nào lại không thích một đứa bé có bộ dáng như vậy?!

Diệp Ninh chào tạm biệt với thầy giáo xong, dẫn theo con trai về nhà.

Diệp Nam ngồi băng ghế sau, hào hứng kể cho Diệp Ninh nghe những chuyện làm ở nhà trẻ hôm nay. Thật ra thì chỉ là chuyện tranh cãi giữa các bạn nhỏ, có bạn nào đó vừa mới tới đã khóc, còn có bạn nào đó tặng cậu bé quà.

Diệp Ninh nghe xong bật cười, “Được rồi soái ca nhỏ, nhỏ xíu mà đã có người theo đuổi.”

Diệp Nam nghe cô nói như vậy thì có chút không vui: “Không phải đâu ạ! Con bé đưa quà cho con mà con không có nhận!”

Nhưng Diệp Ninh càng nghe càng cảm thấy buồn cười. Bé con mới chập chững tuổi này mà cũng biết những thứ này.

Phải nói, con nít bây giờ thật khó đoán.

Nghĩ tới đây, cô mở ra-di-ô lên, vừa đứng lúc là tin tức băng tần kinh tế.

“Chủ tịch tập đoàn Nhạc Ninh, Tiêu Nhạc, mắc bệnh u não ác tính. Tin tức đã được chứng thật, hiện giờ đang ở bệnh viện Quốc tế, phòng 302...”

Thoáng chốc, Diệp Ninh giật mình ngay tại chỗ.

2. Chương 2: Láng Giềng Ngày Xưa

Sau khi về đến nhà, chị Trần đã thu dọn xong đồ của Nam Nam, chỉ để lại một mảnh giấy, nói có chút chuyện phải đi trước. Diệp Ninh càng cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Cho dù cô và chị Trần giống như người thân, nhưng là người thì lúc nào cũng có tư ẩn của mình.

Diệp Ninh để con trai của mình ngồi xem truyện tranh. Hiện tại, Diệp Nam đã có thể nhận diện không ít chữ, cậu bé đang xem truyện tranh ‘Xe buýt thần kỳ’ (Magic School Bus), bên trong có rất nhiều câu chuyện khoa học nho nhỏ, cậu bé thích thú không thôi. Có khi xem xong rồi, cậu bé liền chạy tới nói cho Diệp Ninh nghe.

Một mình Diệp Ninh chuẩn bị bữa cơm tối trong phòng bếp. Trừ lúc ban đầu khó khăn khoảng hai năm trước, thời gian sau này cô đều tự tay nấu cơm cho con trai. Đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ, dầu muối lại nhiều, cô thích nấu những món ăn dinh dưỡng thanh đạm cho con mình.

Cơm được nấu xong, mặc dù Diệp Ninh không thấy đói, nhưng cũng ngồi đó ăn chung với Diệp Nam.

Đây chính là quy củ mà Diệp Ninh đã tự lập ra cho mình từ khi còn nhỏ. Khi còn bé, mẹ cô thường xuyên làm việc ở bên ngoài, căn bản là không có cách, cũng như không có thời gian ăn cơm chung với Diệp Ninh. Lúc đó, mỗi lần Diệp Ninh ăn cơm đều bụng chén lên ban công, vừa ăn vừa nhìn ra bên ngoài, suy nghĩ khi nào thì mẹ trở lại. Sau đó mẹ mất đi, cô ở nhà của cậu. Lúc đầu còn tốt, bà ngoại yêu thương. Đến khi bà Ngoại mất đi, sắc mặt của mẹ càng ngày càng khó coi, ít khi cô có cơ hội lên bàn ngồi ăn. Nếu có ăn thì cũng là canh thừa thịt nguội còn dư lại, hay là xuống thẳng phòng bếp, nhúng bánh bao vào nước nóng mà ăn.

Bởi vì nguyên nhân này, đối với Diệp Ninh mà nói, người một nhà có thể ngồi chung một chỗ, ăn cùng một món ăn, cùng nhau trò chuyện, là một điều vô cùng xa xỉ.

Diệp Ninh chưa từng kết hôn, cho nên kể từ khi rời khỏi thành phố Thanh Nam, cô đã không còn thân nhân. Sau khi có con trai, lúc còn nhỏ cần phải hết lòng chăm sóc, nên không tính là cùng nhau ăn cơm. Hiện tại con trai đã lớn, gần giống như một thanh niên, thỉnh thoảng còn có thể nói ra lời nói đặc biệt ấm lòng. Cho nên tới tận bây giờ, Diệp Nam mới cảm giác mình có người thân, con trai chính là người thân duy nhất của cô. Lúc con trai ăn cơm, cô nhất định sẽ ngồi chơi với nó.

Mặc dù không đói bụng, nhưng cô vẫn múc một chút cháo, cho vào miệng từ từ nuốt.

Diệp Nam sáu tuổi rất thích ăn thịt, không thích ăn rau. Chỉ là cậu bé hiểu chuyện, sau khi liếc nhìn Diệp Ninh xong, đưa đũa về hướng đĩa cải xào tỏi, cười cười lấy lòng Diệp Ninh, “Mẹ, con thích ăn cơm, ăn cơm mau lớn.”

Diệp Ninh nghe vậy cười thầm trong bụng. Nhưng thật ra cô biết nó không thích ăn, cho nên thật vất vả lắm bỏ rau vào miệng mà vẫn lên giọng quảng cáo rùm beng. Cậu bé này thật sự là có tâm.

Nhưng cô vẫn cứ cười khích lệ: “Đúng rồi, ăn nhiều khỏe mạnh.”

Bình thường nhìn bên ngoài, Diệp Ninh trông có vẻ như là một người lãnh đạm thờ ơ, thật ra lại có gương mặt trẻ con trời sinh. Gương mặt 30 tuổi dựa vào kiểu tóc thẳng mượt khiến người khác thường xuyên cho rằng cô chỉ vừa mới hơn 20, chớ đừng nói chi một người kinh hãi thế tục chưa chồng đã sinh con.

Lúc này cô cười một tiếng, vẻ mặt trẻ con lại càng rõ ràng hơn.

Diệp Nam vừa nhai rau vừa nhìn mẹ, thâm nghĩ, bộ dạng này của mẹ xinh đẹp hơn so với những bạn nhỏ bao quanh mình trong nhà trẻ. Những bạn nhỏ kia cũng không xinh đẹp như mẹ! Về sau nếu có cưới vợ, cậu cũng sẽ tìm một người giống như mẹ vậy, không thêm những bạn nhỏ suốt ngày theo đuôi mình.

Diệp Ninh vừa ăn cháo, vừa nhìn con trai của mình cười rộ lên, mắt híp lại. Tròng mắt này trong suốt xinh đẹp, lúc nheo mắt lại thì giống như tảng đá ngập trong hồ nước. Nước trong hồ lay động, ánh mắt trời chiếu vào, phản chiếu ra những hào quang lấp lánh.

Ánh mắt này không hề giống giống mình, mắt của mình không xinh đẹp như vậy.

Diệp Nam ăn no xong, ngoan ngoãn vào phòng rửa tay, súc miệng, đánh răng. Diệp Ninh nhanh chóng thu gọn đồ bàn ghế chén đĩa nhiều. Bên kia Diệp Nam đánh răng xong ra ngoài, uống một ly nước trái cây ép mà Diệp Ninh đã làm, sau đó về phòng của mình.

Cậu bé vẫn còn nhớ vừa rồi mình chưa đọc xong tập truyện tranh ‘Xe buýt thần kỳ’.

Diệp Ninh nhìn con trai nhíu mày tập trung tinh thần đọc truyện tranh mà có chút buồn cười, bộ dáng nghiêm túc bé nhỏ này thật đáng yêu. Vừa lúc đó, chuông điện thoại di động vang lên. Diệp Ninh không muốn quấy rầy con trai, vội vàng đóng cửa lại, mang điện thoại ra ngoài phòng khách.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói không còn trẻ, đậm mùi thành phố Thanh Nam. Đối phương vừa mở miệng đã gọi Diệp Ninh một tiếng ‘Ninh Ninh’.

“Ninh Ninh, dì là dì Tôn, trước kia ở sát bên nhà cháu. Lúc trước mẹ cháu còn sống, dì và mẹ cháu thường hay ra ngoài làm móng tay chung với nhau, cháu còn nhớ không?”

Diệp Ninh hồi tưởng lại một phen rồi mới miễn cưỡng nhớ lại, hình như lúc mẹ còn sống, lúc bà còn chưa có người để gối gắm, quả thật nhà bên cạnh có một dì Tôn.

Người dì này cao lớn thô kệch, vừa đen vừa mập, cười lên lộ ra hai chiếc răng cửa rất to, nói chuyện cỏi mồm, thích cười, thích tám chuyện người khác. Lúc đó bà ta còn tìm người giới thiệu cho mẹ nữa.

“Dì Tôn, dì tìm cháu có chuyện à?”

Diệp Ninh rời khỏi thành phố Thanh Nam đã lâu, cho nên đột nhiên nghe được giọng nói địa phương của thành phố Thanh Nam, cô có chút không biết xoay sở làm sao. Cô cũng không sợ bị người ta nói quên nơi xuất thân, lúc này cũng sẽ không ép buộc mình phải nói giọng Thanh Nam.

“Dì mới gặp lại mẹ của cháu, mẹ cháu có đưa số điện thoại của cháu cho dì. Thật ra dì có chuyện muốn tìm cháu, cháu còn nhớ Tiểu Xuân nhà dì không, con gái của nó bây giờ đã 20 tuổi rồi, hiện tại đang làm việc ở thành phố B. Dì nghĩ nó chỉ là một đứa bé, không có người thân, muốn nhờ cháu giúp đỡ con bé. Con bé ở bên ngoài có chuyện gì cũng có thể dễ nói chuyện.”

Diệp Ninh gật đầu: “Dạ được.”

Dì Tôn được sự đồng ý, vội vàng để lại số điện thoại của Trần Hồng, con gái của Tiểu Xuân, cho Diệp Ninh, muốn cô sớm liên lạc với Trần Hồng. Sau cùng cũng không thể như vậy mà cúp điện thoại, nói chuyện một chút việc nhà, đơn giản là nhắc lại chuyện năm đó.

“Phải nói, mẹ cháu thật sự là một người rất kiên cường. Thật ra vốn là chuyện không tới nỗi nào, làm sao lại nghĩ không thông. Nếu như bây giờ bà ấy còn sống, thấy cháu thành công như vậy, an cư lạc nghiệp ở thành phố B, là đã được hưởng phúc rồi!”

Diệp Ninh nghe nhức cả đầu, không thể làm gì khác hơn là không chen vào, lẳng lặng ở đó nghe đối phương cầu nhàu.

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Ninh ngồi đó ngẩn người ra.

Trong ánh mắt hoảng hốt hiện ra chuyện đã xảy ra 20 năm trước.

Thật ra thì trong những năm rời khỏi thành phố Thanh Nam cho tới tận bây giờ, cô chưa từng quay trở lại. Chính cô đã từng trải qua bao nhiêu năm tháng đau khổ, cô cho rằng mình đã không còn nghĩ tới chút việc nhỏ nhặt trước kia.

Không ngờ chỉ vì một giọng nói địa phương vừa xa lạ vừa quen thuộc lại khiến cho cô nhớ lại những chuyện xưa.

Vốn là trước kia, khi Diệp Ninh còn bé, cô cũng đã từng trải qua thời gian được mẹ cưng chiều, cha thương yêu, điều kiện gia đình không tệ, cách ăn mặc mỗi ngày giống như búp bê. Nhưng về sau cha làm nghề vận chuyển bị tai nạn xe cộ, người chết không ít, bồi thường một khoảng tiền lớn, trong nhà bỗng chốc khó khăn. Lúc đó người đòi nợ suốt ngày tới nhà quấy nhiễu, cha chịu không nổi đả kích này, leo lên tháp nước cao nhất thành phố Thanh Nam nhảy xuống tự tử.

Sau khi cha mất đi, người ta vẫn tới đòi nợ như cũ. Mẹ một mình dẫn theo cô sinh hoạt, những ngày sau đó rất khó khăn, mỗi ngày đều mang theo mình trốn đông núp tây. Về sau không biết thế nào, mẹ ra tay rất hào phóng, thậm chí còn mua cho mình quần áo mới.

Không cần mặc quần áo rách rưới nữa, nhưng trong lòng Diệp Ninh lại vui không nổi. Bởi vì lúc ấy có một ông bác thường xuyên đến tìm mẹ. Bộ dạng của bọn họ lúc nói chuyện đều khiến Diệp Ninh chán ghét.

Mãi cho đến một ngày, khi Diệp Ninh tan học về đến nhà, từ xa đã nhìn thấy rất nhiều người vây quanh trong nhà. Mọi người nhìn thấy cô về tới, rồi rít nhìn sang, trong ánh mắt chứa đựng sự đồng tình lẫn mong đợi, còn có vẻ rất nóng nảy.

Diệp Ninh nghe thấy trong sân truyền đến tiếng la khóc lẫn mắng chửi, nhất thời trong lòng nặng trĩu, vội vàng đẩy người ra vào trong sân.

Trong sân, nồi, chén, muôi, chậu, quần áo đều bị ném ra ngoài, phân tán khắp nơi trên mặt đất, ngay cả sách vở của Diệp Ninh cũng đều bị xé nát, rải đầy đất. Trong đám hỗn độn, Diệp Ninh nhìn thấy mẹ của mình đang bị người ta lột sạch quần áo, nửa quỳ nửa bò nơi đó, bên cạnh còn có một người phụ nữ nắm tóc của bà, mắng nhiếc hung tợn: “Tiện nhân vô liêm sỉ, xem mày còn dám dụ dỗ đàn ông, phá hư gia đình người ta. Tao xem mày đến lúc đó còn ra bộ dạng gì!”

Diệp Ninh vừa nhìn thấy bộ dạng kia của mẹ, lập tức xông tới, muốn cứu giúp mẹ của mình.

Nhưng cô còn chưa kịp hành động thì đã có người đè cô xuống, rồi lại có thêm mấy người phụ nữ trung niên hùng hổ đi tới, nói cô là tiện nhân, cùng nhau nắm tóc Diệp Ninh, thậm chí kéo quần cô xuống.

Lúc ấy Diệp Ninh bị dọa tới ngu muội, liều mạng giãy giụa, nhưng cũng không thể làm nên chuyện gì. Với lại quần của cô bị xé nát, cô bị đè ngay tại chỗ, tóc che khuất mặt và mắt, trên người bị lột sạch chỉ còn lại áo lót.

Cô kinh hoàng trợn to hai mắt, nhưng tất cả mọi thứ chung quanh đều trở nên mơ hồ.

Chung quanh có rất nhiều người đứng đó nhục mạ, tranh cãi lẫn nhau, còn có rất nhiều người đang cười nhạo, chỉ chỉ chỏ chỏ, mọi ánh mắt và âm thanh đều như rất xa xôi.

Cô nắm thật chặt quần áo đã bị người ta xé thành mảnh vụn, phí công cố gắng che chắn thân thể mình từ ánh mắt xung quanh, nhưng chỉ là chuyện vô ích.

Trong một khắc kia, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, dường như mình che thế nào cũng che không hết, giống như mình đang trần truồng đứng trước toàn bộ thế giới.

Khi đó cô mới hiểu được, lúc mình mặc quần áo vào, mọi người chung quanh đều là hàng xóm tốt bụng tươi cười thân thiện. Cô gái nhỏ ngây thơ nhà bên cạnh, anh bạn nhỏ thân thiện sát vách, bác trai bác gái thích cười thân thiết trước nhà, lúc trở thành người bàng quan sỉ nhục mình thì toàn bộ thế giới đều đã thay đổi.

Trong lúc hốt hoảng, cô nghe được tiếng la tuyệt vọng khàn khàn của mẹ. Bà gào thét nói là con gái của bà chỉ là một đứa con nít, nói các người không nên làm vậy với nó, các người không thể ức hiếp một đứa bé gái, chẳng lẽ các người không có con gái sao.

Lúc này, người xung quanh đều đang bàn tán, có người nhìn không nổi, bắt đầu chỉ trích, vì vậy rốt cuộc có người buông cô ra. Những người đó lại tiếp tục đề mẹ ra nhục mạ đánh xé.

Cô ngồi co rút ở đó, siết chặt quần áo bị xé nát, cố gắng đi qua bảo vệ mẹ, nhưng hai chân của cô không hề nghe theo sai khiến, xụi lơ một chỗ, làm thế nào cũng không có chút sức lực.

Cô chợt nhớ tới con giun ở góc tường, con giun không có xương, cứ như vậy lăn lộn trong bùn đất, sinh tồn dưới lòng đất, khó coi nhưng đành phải chịu.

Cô run rẩy nằm ở chỗ này, gắng gượng nhích từng chút về phía mẹ. Nhưng hai tay bấu chặt vào mặt đất mà cũng không thể nào nhấc mình đi được.

Cô liều mạng ngửa mặt lên, nhìn về phía mẹ. Nhưng trong đôi mắt đầm lệ mơ hồ, cách nhiều người đang lớn tiếng la hét như vậy, cô nhìn không thấy mẹ. Ngược lại đập vào mắt cô chỉ là ánh mắt nhìn không thấu tâm tình.

Ánh mắt lạnh lùng kia sâu thẳm, xa xa nhìn mình.

3. Chương 3: Ánh Mắt Đồng Tình

Diệp Ninh nhìn không được rùng mình một cái.

Từ sau sự kiện đó, cô mắc phải chứng bệnh không thể phân biệt rõ ràng mặt mũi của người xung quanh. Chỉ là cô vẫn nhớ rõ cặp mắt của người kia, cặp mắt mà ngay lúc cô nhưng con giun ngo ngoáy trên mặt đất, lạnh lùng muôn thuở nhìn cô.

Đã có vô số đêm dài, cô giật mình thức dậy từ trong cơn ác mộng, nhìn thấy rõ ràng cặp mắt kia.

Cũng vì nguyên nhân này, đối tượng cô đã từng lui tới hẹn hò nhất định phải đeo mắt kiếng.

Cô rất ghét nhìn thấy ánh mắt của bất kỳ người đàn ông nào.

Cô nhắm mắt lại, để cho ánh mắt đã từng xuất hiện vô số lần trong giấc mộng của cô từ trước tới từ từ biến mất. Sau đó cô đứng dậy, đi rót cho mình một ly rượu đỏ. Cô cũng không phải là người thích uống rượu, nhất là sau khi Bảo Bảo chào đời. Chỉ là hiện giờ, cô lại cảm thấy mình cần một ly rượu đỏ để làm tê dại thần kinh đang kích động.

Uống xong ly rượu đỏ, cô cảm giác thấy mình bình tĩnh trở lại rất nhiều. Nhớ tới hôm nay nghe được tin tức tài chính kia, cô mở máy vi tính ra, tìm kiếm trên mạng ‘tập đoàn Nhạc Ninh, Tiêu Nhạc’. Thật ra thì lúc cô gõ xuống hai chữ ‘Nhạc’ và ‘Ninh’, không hiểu tại sao đầu ngón tay đang gõ lại phát run lên.

Ninh, là tên của cô, lúc này lại xuất hiện một cái tên của tập đoàn như vậy, cô cảm thấy có chút là lạ, mặc dù cái tên này rất thông thường.

Tập đoàn Nhạc Ninh, Tiêu Nhạc, cô cứ tìm như vậy, chẳng mấy chốc đã tìm ra.

Đây là một công ty trên mạng đã được thành lập hơn mười năm trước. Baidu Bách Khoa liệt kê một số tin tức huy hoàng về nó trước, cuối cùng là nhắc tới người sáng lập, Tiêu Nhạc.

Hai chữ Tiêu Nhạc kia có màu xanh, có thể nhấn vào.

Đập vào mắt là một tấm hình.

Tóc ngắn đen nháy, trán rộng sáng ngời, ngũ quan sâu sắc.

Gương mặt này vừa lạ lẫm vừa quen thuộc, không thể diễn tả bằng lời, dường như đã gặp qua ở đâu rồi. Thế nhưng, phải công nhận đây là một gương mặt rất bình thường, không có gì đặc biệt.

Cô phóng đại tấm hình lên.

Người này mặc bộ âu phục màu xanh đen, bộ dạng giống như đang tuyên truyền giảng giải gì đó. Mắt anh nhìn về phía trước, bình tĩnh giảng thuật, cặp mắt kia nhìn sâu thẳm vô cùng.

Nhưng lúc Diệp Ninh cứ nhìn chăm chăm vào đôi mắt kia, cô như ý thức được cái gì trong chớp lát.

Giống như chạm phải nút nhấn nào đó, một đoạn ký ức cô vốn cho rằng sẽ không bao giờ nhớ tới từ từ hiện lên.

Từ trong ký ức mơ hồ nhợt nhạt, cô bắt đầu phân biệt từ từ, rồi cuộc nhớ lại. Cặp mắt kia, cô đã từng gặp qua một lần trong thời trung học.

Diệp Ninh thời trung học, không chỉ bảo thủ mà còn siêng năng chăm chỉ.

Sau trò náo loạn đánh tiểu tam xảy ra năm đó, mẹ Diệp Ninh nhảy lầu tự sát. Diệp Ninh mới chỉ 13 tuổi nên được đưa đến nhà của cậu. Lúc mới bắt đầu tốt lắm, dầu gì bà Ngoại vẫn còn sống, nhưng sau đó bà Ngoại qua đời, Diệp Ninh hoàn toàn bị bỏ rơi.

Khi đó Diệp Ninh ăn canh thừa thịt nguội, mặc toàn quần áo rách rưới mà mẹ cô không cần nữa. Chỉ là cô chưa bao giờ để ý đến những chuyện này. Mỗi ngày cô đều chỉ biết cúi đầu học hành, cô gắng học tập, cũng không thích nói chuyện, giống như một cương thi chết lặng, học hành, ăn cơm, đi ngủ.

Về sau Diệp Ninh nhìn lại tấm hình tốt nghiệp trung học của mình, cô nhìn thấy trong tấm hình trắng đen, cặp mắt của Diệp Ninh lúc 16 tuổi, một mảnh hoang vu, không một ngọn cỏ, không một chút ánh sáng.

Khi đó, bạn học nữ đã sớm biết cách ăn mặc, mỗi người một vẻ màu sắc tươi sáng. Nhưng đối với quần áo, Diệp Ninh lại có một yêu cầu, đó là áo sơ mi tay dài tới mu bàn tay và quần màu đen thật dài. Ngoại trừ cổ, mặt và bàn tay, cô không để lộ bất cứ da thịt nào.

Cô gói chặt thân thể của mình lại, cũng như giấu đi hai mắt của mình.

Trong những ngày buồn tẻ học hành và bài thi, thỉnh thoảng cô cũng sẽ ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Khi đó chỗ cô ngồi bên cạnh cửa sổ, bên ngoài cửa sổ chính là hành lang, thường xuyên có bạn học đi ngang qua.

Kể từ sau sự kiện kia, Diệp Ninh không thể nhận dạng mặt mũi, cô thường xuyên không thể phân biệt được mặt bạn học này với bạn học kia, chỉ là cô có thể nhìn thấy ánh mắt họ khác nhau.

Cô thường xuyên nhìn thấy một người nam sinh đi ngang qua cửa sổ của mình.

Ánh mắt người kia lãnh đạm, không có một chút cảm xúc, giống như cặp mắt thường xuyên xuất hiện trong cơn ác mộng của cô.

Khi đó cô đã khiếp sợ, rồi lại dũng cảm. Cô cố gắng nhìn vào ánh mắt của người kia. Khi nhìn vào mắt của người kia thì trong lòng cô sẽ dâng lên một loại khoái cảm thích tự ngược.

Có đôi khi cô đi ngang qua bồn hoa phía dưới, trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn sang hàng rào ở lầu hai, cô sẽ nhìn thấy rất nhiều nam sinh đang đứng ở đó cười đùa. Mà cô thì lúc nào cũng có thể phát hiện ra cặp mắt kia trong một đám nhiều người như vậy.

Có một lần giống như anh ta lơ đãng quay đầu lại, vừa lúc bắt gặp được ánh mắt của cô.

Cô cười khê, nhưng trong lòng lại dâng lên sự chán ghét khiến người ta rùng mình.

Cô ghét người này, ghét đôi mắt kia.

Có lẽ không phải cùng một người, nhưng điều này cũng không ngăn cản sự chán ghét trong trái tim méo mó của cô.

Diệp Ninh cau mày, hồi tưởng lại bản thân mình đã từng trải qua sự trầm lắng âm u.

Có lẽ cô đã ráng hết sức quên đi, bây giờ cần thận hồi tưởng, thật ra ký ức về người này còn có rất nhiều.

Thật ra lúc Hoắc Thần xuất hiện trong tầm mắt của cô chính là thời trung học. Lúc mới bắt đầu, người khác nhắc tới Hoắc Thần với cô, cô cũng không biết là ai. Nhưng có một ngày, đột nhiên mẹ của Hoắc Thần xông vào lớp học, chỉ thẳng mặt cô, hơn nữa còn mắng chửi cô dụ dỗ con trai của bà ta, làm hại con trai bà ta không thể nào tập trung học hành, còn nói cô là hồ ly tinh.

Nhớ đến lúc ấy, cặp mắt lạnh lùng kia đứng ở một bên, bình tĩnh quan sát tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt.

Diệp Ninh nhìn về phía Hoắc Thần đang đứng bên cạnh, Hoắc Thần mang mắt kiếng, cúi đầu không nói lời nào.

Diệp Ninh có thể cảm giác được, trong cặp mắt kia có sự khinh bỉ.

Anh ta đang khinh bỉ người nào, khinh bỉ Diệp Ninh, hay là khinh bỉ Diệp Ninh thích Hoắc Thần?

Lúc ấy Diệp Ninh còn nhỏ và ngây thơ, cô đi thẳng tới trước mặt Hoắc Thần, hỏi cậu ta: “Cậu tên là Hoắc Thần à?”

Diệp Ninh còn nhớ, giọng nói của mình lúc ấy vô cùng tỉnh táo.

Hoắc Thần nắm chặt tay, hiển nhiên hết sức kích động. Cậu ta gật đầu, “Phải, mình là Hoắc Thần.”

Vì vậy Diệp Ninh tiếp tục hỏi: “Bà cô vừa rồi là mẹ của cậu à?”

Đương nhiên Hoắc Thần xấu hổ, gật đầu thừa nhận: “Vâng, thật xin lỗi. Mẹ mình đã hiểu lầm cậu...”

Cậu ta chưa nói hết câu Diệp Ninh đã cắt ngang lời, nói với cậu ta: “Tôi nghĩ bà đã hiểu lầm, chỉ là tôi không quen biết cậu, lại càng không quen biết bà. Hi vọng sau này đừng xảy ra cái loại hiểu lầm này nữa. Tôi không muốn bởi vì một người xa lạ không có chút liên hệ tới quấy rầy việc học hành của tôi mà làm trễ nãi thời gian.”

Nói xong câu này, Diệp Ninh bình tĩnh trở về lớp học, ngồi lại vào trong chỗ ngồi, lật ra bài thi thầy giáo đang giảng.

Lúc cúi đầu lật bài thi, cô tình cờ giương mắt lên, nhìn thấy cặp mắt kia của người bên cạnh.

Trong đôi mắt của người đó chính là sự đồng tình.

Đồng tình đó...

Mười mấy năm sau Diệp Ninh đã trở thành một người mẹ, hai tay xoa nhẹ mi tâm, khe thở dài. Bây giờ tính tình Diệp Ninh đã bình tĩnh hơn rất nhiều, giống như một ngọn lửa đã được thổi cháy, hiện tại thể lửa đã sớm qua đi thời kỳ bùng nổ, chỉ còn lại một gốc củi thô từ từ đốt cháy. Khi đó quả thật bên ngoài Diệp Ninh nhìn qua rất trầm tĩnh im lặng, nhưng trong lòng lại như một cây đuốc, mãi mãi bùng cháy.

Người khác vĩnh viễn không hề biết, nội tâm của cô méo mó và hắc ám như thế nào.

Nhưng thật ra cô rất ghét loại đồng tình đó! Dù sao cô cũng đã gặp qua rất nhiều ánh mắt đồng tình như vậy, đã tê liệt. Khi đôi mắt này cũng toát ra loại đồng tình thì cô không biết làm gì hơn là chán ghét nó.

Bởi vì cái loại chán ghét không thể diễn tả cũng như không có lý do này, cô càng để ý đến cặp mắt này nhiều hơn so với lúc trước. Lúc nào cô cũng cố thể nhạy cảm bắt được ánh mắt này giữa đám đông.

Có đôi khi, cô còn có thể cảm giác được, ánh mắt của người kia đang ở sau lưng mình, nhìn mình chăm chăm.

Vì vậy, cô lại nghĩ tới một chuyện nhỏ khác, chuyện có người quyên tiền cho cô sau khi tốt nghiệp trung học.

Lúc ấy, cô học ở trường trung học nổi danh Tung Sơn, xếp hạng nhất trong kỳ thi vào đại học, bản thông cáo đỗ chổi vừa dán lên, không biết có bao nhiêu vinh dự và ánh mắt hâm mộ. Khi đó, thi vào đại học ở thành phố Thanh Nam cạnh tranh rất kịch liệt. Số lượng học sinh thì lớn, tỷ lệ trúng tuyển lại thấp, hơn nữa chế độ thi vào đại học lúc đó vẫn còn chưa được mở rộng. Khi đó, đại học T là trường nổi tiếng đứng đầu danh sách, ở tỉnh của cô chỉ thu nhận mười mấy người. Trung học Tung Sơn và mấy trường danh tiếng trong tỉnh đều mài nhọn ngòi bút tranh nhau số người này, nhưng cả ba năm liền cũng chẳng có lấy một người được vào đại học T. Sau khi Diệp Ninh trúng tuyển đại học T, bỗng chốc các trường trung học trong khu thành phố đều náo động, tranh thư đồ chổi đều kéo ra, nhiệt liệt chúc mừng người thi đậu đại học T.

Nhưng đằng sau niềm vinh dự này, cô lại cảm thấy có chút mệt mỏi ngấm nhìn cái thứ hạng đồ chổi trên bảng kia. Cái hạng này rất giống như một người đang ra sức chạy trốn, đột nhiên vọt tới điểm cuối, không nhìn thấy tương lai trước mặt. Cô cũng không biết mình nên làm những gì.

Chính là vào lúc này, cô bắt gặp cặp mắt kia một lần nữa.

Thật ra thì kể từ sau sự kiện Hoắc Thần, cặp mắt kia đã lâu không còn xuất hiện nữa.

Cô cảm giác được cặp mắt kia đang nhìn mình, lặng lẽ nhưng bắt đắc dĩ, thậm chí còn có chút ủ rũ.

Bỗng dưng tự nhiên cô lại cảm thấy màu sắc đồ chổi trên bảng lại tươi sáng hơn vài phần.

Nhất định là anh ta đã thi rớt.

Cô chỉ nhìn thoáng qua người này, sau đó liền xoay người bỏ đi.

Lúc ấy cô không có tiền, mẹ cô ảm ỉ lên, nói không có tiền cho cô đi học, không chịu chi ra tiền học phí cũng như tiền thuê phòng. Thời kỳ này, chuyện giúp học sinh vay tiền đi học không được phổ biến như hiện tại. Thầy giáo của trường trung học Tung Sơn cũng không biết phải làm như thế nào, cũng như có thể xin được hay không.

Thế là công ty của thành phố nói có người muốn quyên tiền, chẳng những quyên góp cho Diệp Ninh, mà còn quyên tiền cho mấy học sinh khó khăn trong thành phố. Sự kiện này lúc ấy bùng nổ rất lớn, đài truyền hình bốn bản xứ truyền bá khắp nơi.

Lúc ấy Diệp Ninh và những học sinh khác đều đứng ở đó, trong tay mỗi người cầm một tấm chi phiếu quyên tiền được phóng đại. Sau đó mỗi người nói một lời cảm tưởng, tốt nhất là kể về gia đình khó khăn, không được đi học sẽ khổ sở như thế nào, cũng như sự cảm kích sau khi nhận được tiền quyên. Thậm chí người chủ trì còn cố ý hỏi một câu, vạch trần sự tổn thương của người khác.

Ánh mắt của Diệp Ninh theo tiếng chiêng trống ồn ào náo động, dễ dàng cảm nhận được ánh mắt của người kia.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cô đã có thể bình tĩnh xem nhẹ ánh mắt bắn ra từ bốn phương tám hướng cùng với khuôn mặt nhìn không ra là đang cười hay đang giận, chính xác tìm được người mình cần tìm.

Diệp Ninh cũng không thể giải thích được ánh mắt kia là loại ánh mắt gì, không giống như sự lãnh đạm thường ngày, ngược lại có chút khát vọng bóng bống, giống như một con chim non nhìn lên trời xanh, nóng lòng muốn giương đôi cánh non nớt vụt lên trời cao.

Máy chụp hình tập trung vào cô, không biết có phải trên người mặc quần dài và áo sơ mi dài tay quá nóng bức hay không, không hiểu sao cô lại có chút hốt hoảng. Đến khi tỉnh táo lại thì đã phát hiện thầy giáo và nhà kinh doanh từ thiện đang nhìn mình chằm chằm. Bọn họ đang chờ cô khóc lóc kể về nỗi khổ.

Cô bình thần nhìn mọi người, tùy ý nói mấy câu cảm ơn.

Tình cảnh lúc ấy có chút ngưng đọng, dù sao người ta đã bỏ tiền ra, cái họ muốn nhìn thấy chính là mình than thở khóc lóc cảm động đến rơi nước mắt. Mà mình thì không muốn không lạt trơ mắt đứng nhìn khiến người ta ứng phó không kịp.

Bất quá, rốt cuộc người chủ trì cũng không nói gì, vội vàng mời cô xuống đài.

Lúc cô xuống đài, lướt qua không biết bao nhiêu gương mặt, dò tìm cặp mắt kia.

Cặp mắt kia cũng vừa đúng lúc đang nhìn cô.

Cách nhau một khoảng cách thật xa, cậu ta đang nhìn mình, giống như đang nhìn một người rất quen thuộc.

Cặp mắt kia ấm áp như chưa từng có trước nay, giống như băng đá trong mùa đông rét lạnh xuất hiện vết nứt.

Lần đầu tiên trong đời, Diệp Ninh sụp mắt xuống.

Tầm mắt chạm tới một chỗ, chính là chiếc áo khoác người kia đang siết chặt trong tay.

Rốt cuộc cô cũng đã hiểu ra tại sao cô vẫn luôn cảm thấy người này không giống như những người khác, vì hình như trên người người này có thêm một thứ gì đó, thì ra thứ đó là một chiếc áo khoác.

Trời nóng oi bức như vậy còn mang thêm áo khoác.

Diệp Ninh cảm thấy, rốt cuộc cũng có một người càng kỳ quái hơn cả cô, luôn luôn mặc quần dài, áo dài tay.

4. Chương 4: Ông Ta Cũng Họ Tiêu

Vừa lúc đó, chuông cửa vang lên, bên ngoài chị Trần đã trở lại.

Sau khi chị Trần vào nhà, nhìn thấy Diệp Ninh, mỉm cười, thuận miệng nói: “Bạn của chị bị bệnh, hôm nay chị đi thăm.”

Diệp Ninh nghe vậy cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì chị Trần nhìn không giống như người có bạn bè gì. Người thân của chị đã mất từ lâu, con trai duy nhất cũng mất liên lạc, bây giờ lại lôi đầu ra một người bạn.

Chỉ là cô cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng vẫn quan tâm hỏi: “Bạn của chị có sao không? Bị bệnh à?”

Chị Trần ngẩng đầu nhìn Diệp Ninh, không biết có phải bởi vì ánh sáng quá êm dịu hay không, Diệp Ninh cảm thấy ánh mắt của chị Trần có chút đồng cảm lẫn bất đắc dĩ.

Hình như cái loại đồng cảm này là dành cho cô.

Trong lòng Diệp Ninh cảm thấy kỳ quái, chỉ là cô không muốn hỏi, vẫn nhìn chị Trần, cười cười như cũ.

Diệp Ninh đã sớm không còn là một cô bé trầm lặng bướng bỉnh của năm nào. Trước kia, cô chính là một người cứng đầu, khó tính khó gần. Hiện tại bây giờ, đối với một người đã từng bị thất bại trên mặt tình cảm lẫn sự nghiệp, tính tình cô đã được rèn luyện trở thành giống như nước, thích ứng với mọi hoàn cảnh, không tranh không giành.

Chị Trần cúi đầu, không nhìn Diệp Ninh nữa, thở dài nói: “Người bạn kia của chị rất đáng thương, tuổi còn trẻ, nhưng rất giàu có, đáng tiếc mắc phải chứng u não, còn là ác tính. Lúc này tới thăm, chắc là không xong, thật sự thương hại cậu ta _____”

Thương hại người ta như thế nào thì chị Trần lại không nói thêm nữa.

Diệp Ninh nhớ tới tin tức mấy ngày nay, suy nghĩ, thời nay ô nhiễm môi trường, sinh ra đủ thứ bệnh, đều là u não ác tính. Cô nhẹ giọng an ủi nói: “Hiện tại y học phát triển, có lẽ sẽ trị được mà.”

Sầu lo chứa đầy trong mắt của chị Trần: “Sợ là không xong, trị liệu liên tục đấy chứ, nhưng có khá lên được chút nào đâu. Nghe nói mấy ngày nữa phải làm giải phẫu lớn, tỷ lệ thành công chỉ có phần ngàn, dám đi luôn lắm chứ, ời!”

Diệp Ninh đứng trong phòng khách, không biết trong đầu nhớ tới cái gì, cảm giác dường như mình đã quên mất chuyện gì rất quan trọng.

Cô mở máy vi tính lên một lần nữa, muốn tìm kiếm gì đó, ai ngờ lúc này Nam Nam lại chạy tới.

“Mẹ, mẹ đang làm gì đó?” Giọng nói của cậu bé rất dễ nghe. Cậu bé đến gần, nhón chân lên muốn nhìn xem.

Đương nhiên Diệp Ninh không muốn cho con mình nhìn thấy cái này, thuận miệng cười nói: “Mẹ đang coi sổ sách ngày hôm nay thôi.”

Tiệm cà phê buôn bán tạm được, tương mực đều được đưa vào hệ thống tiêu thụ trong máy vi tính. Diệp Ninh chỉ cần về tới nhà là có thể tra ra.

Diệp Nam nghe vậy, chớp chớp mắt, cái hiểu cái không gật đầu: “Mẹ, vậy mẹ cứ tiếp tục tính toán đi ạ, kiểm tra xem mình có thể kiếm được bao nhiêu tiền.”

Diệp Ninh cảm thấy buồn cười: “Tại sao con lại quan tâm tới chuyện có thể kiếm được nhiều tiền vậy?”

Diệp Nam nghiêng đầu cười cười: “Nếu có thể kiếm được nhiều tiền, con muốn mẹ dẫn con đi thám hiểm đáy biển.”

Thám hiểm đáy biển?

Diệp Ninh chợt hiểu ra rất nhanh. Đây là nội dung trong ‘Xe buýt thần kỳ’, có phần thám hiểm đáy biển, nói đến chuyến đi đáy biển của xe buýt thần kỳ.

Diệp Ninh vuốt vuốt mái tóc hơi quăn quăn của con trai: “Vậy nếu như không thể kiếm được nhiều tiền thì sao?”

Diệp Nam ngẩng đầu nhìn mẹ: “Vậy thì con không đi thôi.”

Thật ra thì Diệp Ninh vẫn cho rằng con nít 6 tuổi cũng nên có khái niệm về tiền bạc. Mặc dù con mình không có cha, nhưng cô cũng không vì sự thiếu thốn của nó mà dùng tiền bạc để bù đắp. Nó nên hiểu rằng, có nhiều thứ mẹ có thể gánh vác, nhưng cũng có nhiều thứ mẹ không thể nào gánh nổi, cần nó cố gắng đi tranh thủ.

Cho nên Diệp Ninh cười cười gật đầu: “Ngoan, ráng chờ tới cuối năm. Nếu như có dư tiền, mẹ sẽ dẫn con đi biển chơi lặn nước. Nếu như không có, vậy thì đành phải chờ sau này con lớn lên rồi sẽ đi.”

Diệp Nam đạt được kỳ vọng, gật mạnh đầu: “Dạ!”

Diệp Ninh thuận miệng hỏi: “Vậy con có thể cho mẹ biết, thế giới dưới lòng biển có gì vui để chơi đây hả?”

Vừa nhắc tới đề tài này, mặt mày Diệp Nam phấn khởi hẳn lên, mắt sáng ngời: “Cô Phát Thụy Ti (*Tên của nhân vật trong truyện tranh ‘Xe buýt thần kỳ’) thần kỳ dẫn theo học sinh của cô xuống đáy biển, phát hiện rất nhiều điều thú vị. Nơi đó có san hô sáng chói xinh đẹp, có sứa trong suốt, có cá mực phun nước, còn có đủ loại sinh vật khác dưới đáy biển mà bình thường chưa bao giờ thấy!”

Diệp Ninh vừa nghe vừa bắt chuyện hỏi tiếp, kích thích suy tư và hồi tưởng của Diệp Nam. Cô thích khích lệ Diệp Nam giảng giải điều gì đó cho mình nghe. Làm như vậy thì mới có thể rèn luyện khả năng biểu đạt của cậu bé.

Thật ra thì Diệp Nam rất lô-gích miệng lưỡi lạnh lợi, nói chuyện có đầu có đuôi. Về vấn đề này, cậu bé giỏi hơn Diệp Ninh lúc còn nhỏ rất nhiều.

Diệp Ninh mỉm cười nhìn con trai đang cao hứng bừng bừng, trong đầu lại suy nghĩ, cuối tuần dẫn cậu bé đi ngắm thế giới đáy biển một chút, nhìn qua kính cũng là nhìn rồi...

Thật ra thì tiệm cà phê kiểu này đều làm ăn lỗ vốn. Tiệm này của cô được cái là thuộc về mình, không cần tiền mướn tiệm. Cho nên tiền lời cũng đủ cho cô và con sinh sống.

Tối hôm đó, Diệp Ninh nói chuyện xe buýt thần kỳ với con mình suốt buổi. Sau khi nói xong thì cũng không còn sớm, cô hơi mệt nên để con tắm rửa một mình, hai mẹ con mỗi người đi ngủ phòng của mình.

Buổi tối, cô hiếm khi nằm mơ lại gặp phải giấc mộng. Trong mộng, cô đang đi từ từ lên bậc thang, đó là bậc thang cũ rất trong lâu trường học thời trung học. Cô xuyên qua hành lang, đến cửa quẹo, bước lên một hành lang nữa. Trên hành lang đó có một cậu học sinh đang đứng ở lan can nhìn ra bên ngoài.

Vừa đúng lúc cô nhấc chân đi lên, người con trai kia xoay đầu nhìn lại, ánh mắt bi thương nhưng lại ầm ập nhìn cô.

Cô mở to hai mắt, muốn nhìn rõ đường nét trên khuôn mặt của người con trai kia. Nhưng trước mắt trắng xóa, hai mắt giống như bị cái gì đó dán lên, khiến cô không nhìn thấy rõ.

Chỉ là một giấc mộng mơ hồ thoáng qua rồi biến mất, nhưng ngày hôm sau tỉnh giấc, trong lòng cô lại có chút vừa tiếc nuối vừa bất đắc dĩ.

Cô ngồi ngây ngốc một hồi, rất nhanh sau đó liền bình tĩnh. Một ngày mới bắt đầu, cô còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Cô tỉnh dậy, không ngủ lại được. Bên tai truyền tới tiếng tí tách bên ngoài cửa sổ, cô nhìn ra ngoài, trời lại mưa.

Hiệu quả cách âm của cửa sổ rất tốt, không biết đã dùng loại cửa kiếng gì mà nếu cô đóng cửa sổ lại thì bên trong sẽ im lặng như tờ. Nhưng mà Diệp Ninh không có thói quen này, cô luôn để cửa sổ hé mở một tí.

Hiện giờ gác cảm lên cửa sổ ngồi nhìn ra bên ngoài, mưa xuống thật nhiều.

Giữa lúc cơn mưa rào không dứt, cô lại nghĩ tới cặp mắt trong mộng kia.

Thật ra thì chuyện này vẫn còn đoạn tiếp theo sau.

Lúc ấy tất cả mọi người đều tốt nghiệp trung học, giống như mất đi kiềng kê, có người xé bài thi, có người uống rượu. Thầy giáo trong trường hiếm có khi mất nhấm mất mỡ, bỏ mặc không thèm quan tâm.

Diệp Ninh thì ngược lại, không hề hứng thú đối với những chuyện này, ở trong ký túc xá dọn dẹp quần áo. Thật ra thì cũng chẳng có gì để dọn dẹp cả. Ba năm trung học, cô chỉ có mấy bộ quần áo mặc đi mặc lại, từ lớp 10 cho tới lớp 12, áo tay dài cũng có vẻ như co rút lại rồi.

Ai ngờ vừa lúc đó, Hoắc Thần lại chạy tới dưới cửa sổ phòng cô, la lớn: “Diệp Ninh, mình yêu cậu, cậu có biết không?”

Cậu ta kêu gào thảm thiết, uống rượu say mất đồ lên, điên cuồng kêu tên Diệp Ninh. Lúc ấy, toàn bộ nữ sinh trong ký túc xá đều hướng về phía bên này dòm ngó. Có người nào đó còn phụ họa kêu gào lên, nói Diệp Ninh mau ra đây.

Chỉ là Diệp Ninh cảm thấy người này đầu óc giống như có chút không được bình thường.

Đứng bên rèm cửa sổ, cô liếc mắt nhìn ra ngoài, sau đó tính ngồi lại trên giường tiếp tục dọn dẹp quần áo.

Nhưng vừa lúc đó, cô nhìn thấy dưới đèn đường, có người đang đứng xa xa nhìn mình.

Lúc ấy, không hiểu sao trong lòng cô rung động.

Cô nhờ người trong ký túc xá nói cho mọi người biết là cô đã về nhà từ sớm, không còn trong ký túc xá nữa. Sau đó một mình len lén chuồn êm.

Đám người đó từ từ tản đi, cô núp phía sau cây hòe, nhìn thấy người đó vẫn còn đứng dưới đèn đường, đang nhìn về phía phòng ký túc xá của mình.

Ánh mắt người này tràn đầy mênh mông mờ mịt và thống khổ.

Vẫn như trước đây, Diệp Ninh không nhận ra người này. Bất quá cô thâm nghĩ, cũng nên bỏ đi đi chứ.

Trong lúc người khác đang tỏ tình, cậu ta chạy tới đây để làm gì?

Diệp Ninh ngẩng đầu lên, nhìn về phía ký túc xá của mình, lại thấy bạn cùng phòng của mình đang đứng đó nhìn đáo đác.

Không lẽ cậu ấy yêu thâm bạn cùng phòng của mình?

Đó chỉ là suy đoán của Diệp Ninh lúc ấy.

Khi cô nghĩ đến thời gian này, cái loại cảm giác chán ghét ấy lại tuông trào từ trong đáy lòng đi ra.

Cô ghét đôi mắt này, bất kể bọn họ có phải là cùng một người hay không, người nào có đôi mắt này, cô đều chán ghét.

Bởi vì chỉ cần nghĩ tới đôi mắt này thôi, cô sẽ cảm giác mình chính là con giun chui luồn trong bùn đất, xấu xí thấp kém, chịu đựng tất cả chế giễu, rõ ràng nhìn thấy mẹ mình bị người ta lăng nhục mà chỉ có thể ở đó phí công ngọa nguỵ.

Diệp Ninh ngắc đầu lên, nhìn chằm chằm bóng dáng kia.

Mà hình như hình bóng này lại có thể cảm nhận được ánh mắt của cô, sống lưng ưỡn thẳng lên, nhưng lại không quay đầu nhìn lại.

Cô nhìn một hồi, bỗng đứng lại cảm thấy không có chuyện gì, nên tính xoay người bỏ đi.

Nhưng vừa lúc đó, người kia lại mở miệng nói chuyện.

“Có phải em đã không thể bình tĩnh đối mặt với Hoắc Thần giống như trước kia hay không?”

Diệp Ninh càng thêm không hiểu. Giọng nói của người này có vẻ rất dè dặt, giống như anh ta phải dùng hết tất cả sức lực mới thốt ra được những lời này.

Cô nhẹ nhàng hỏi ngược lại: “Xin hỏi, chuyện này có liên quan tới anh sao?”

Những lời này chứa đựng biết bao khiêu khích và không thân thiện. Lúc đó, câu trả lời của Diệp Ninh chính là như vậy.

Diệp Ninh nhìn trời mưa bên ngoài, cố gắng nhớ lại tình cảnh lúc ấy. Nhưng cố gắng như thế nào thì cô vẫn không nghĩ ra chuyện gì đã xảy ra sau đó. Hình như lúc đó anh ta cũng không nói gì thì phải?

Diệp Ninh cứ suy nghĩ lung tung một hồi, nhưng vẫn không nghĩ ra, tại sao tờ giấy của Tiêu Nhạc lại xuất hiện trong gian phòng của ỉnh?

Lúc cô mua căn hộ này, chủ nhà là một người họ Tôn, không có liên quan gì tới Tiêu Nhạc cả.

Có lẽ chủ căn hộ này có quen biết với Tiêu Nhạc?

Diệp Ninh lại mở máy vi tính lên, tìm kiếm tin tức của Tiêu Nhạc. Nhìn người này cũng không lớn hơn cô bao nhiêu tuổi, bộ dạng tuổi trẻ tài cao. Thật ra trên mạng có đủ loại hình ảnh của anh ta. Anh ta không nhắc tới chuyện yêu đương, cũng như không thích cười. Tất cả hình đều là khuôn mặt lạnh nhạt, giống như một cục gỗ.

Cuối cùng, cô tìm được một đoạn video phỏng vấn, rốt cuộc cũng tận mắt chứng kiến dáng vẻ Tiêu Nhạc mở miệng cười nói với mọi người chung quanh.

Người nào đó đang hỏi Tiêu Nhạc, hỏi tại sao tập đoàn Nhạc Ninh lại có tên là Nhạc Ninh. Nhạc nhất định là Nhạc trong Tiêu Nhạc, như vậy Ninh thì lại có ý nghĩa gì đây?

Bên cạnh có mấy người, thoát nhìn là bạn bè của Tiêu Nhạc, đang đùa giỡn muốn moi tin tức ra từ anh. Bất quá lúc Tiêu Nhạc mở miệng nói chuyện, chẳng qua lại rất nhẹ nhàng, anh cảm thấy bởi vì chữ Ninh đặt sau chữ Nhạc rất hài hòa.

Tất cả mọi người bật cười, mặc dù thật ra lý do cũng không có gì đáng để cười. Bất quá khi Tiêu Nhạc mở miệng, người chủ trì và bạn bè đều nể mặt, nên cười một cách khoan khoái.

Đoạn video này rất ngắn, Diệp Ninh xem lại nhiều lần, quan sát cẩn thận người đàn ông tên Tiêu Nhạc kia, muốn tìm ra một điểm quen thuộc nào đó, cũng như chữ ký của người này lại xuất hiện trong căn hộ của cô.

Anh ta đã từng kết hôn? Cũng như đã từng có con?

Nhưng hiển nhiên, đây chỉ là mộng tưởng hảo huyền, cô tìm không ra.

Vừa lúc đó, trong đầu cô chợt nhớ ra chuyện gì, lật đật lục tìm quê quán của Tiêu Nhạc. Tin tức nào trên mạng lại không có, cuối cùng cô cũng tìm được, phía trên ghi lại rõ ràng: Tiêu Nhạc, nguyên quán là thành phố Thanh Nam tỉnh XX, tốt nghiệp trung học Tung Sơn.

Vừa đọc thấy tin này, Diệp Ninh vốn bình tĩnh mà nay cũng phải giật mình.

Cô vẫn không thể nhận ra khuôn mặt, nhưng theo ánh mắt, Tiêu Nhạc này, chính là người đó hay sao?

Tay cô run rẩy, đột nhiên nhớ tới, người đàn ông mà mẹ cô lui tới năm đó, ông ta cũng họ Tiêu.

5. Chương 5: Tiệm Cà Phê Xảy Ra Chuyện

Sau khi nghĩ tới điều này, dường như xương sống Diệp Ninh đông cứng lại, toàn bộ sau lưng lạnh ngắt. Cô hồi tưởng lại từng chi tiết một quá trình mình mua căn hộ này, nói không ngoa, quả thật lúc đó rất thuận lợi.

Mới vừa sanh con xong, trong tay không còn nhiều tiền, cô chạy tới nơi môi giới tìm nhà. Vừa đúng lúc, có một căn hộ vừa mới đăng lên. Mặc dù giá cả hơi mắc, nhưng đối phương cần bán gấp, có thể hạ giá. Hơn nữa căn hộ này còn đúng như ý mình muốn.

Không phải vận khí quá tốt sao.

Thật ra hồi tưởng lại, mình sống nhiều năm như vậy, trước năm hai mươi tuổi đều gặp phải xui xẻo và khó khăn. Giống như bị treo trên vách núi, mỗi khi cuồng phong nổi lên đều phải liều mạng nắm lấy cây cỏ cứu mạng mới có thể không rơi xuống vách núi chênh vênh. Nhưng mỗi lần cực khổ vượt qua nguy hiểm như vậy, đời sống lại khô khan một mỗi.

Nhưng mấy năm gần đây, dường như Thượng Đế đã biết mình thiếu sót, bắt đầu đền bù cho cô từ từ. Trong lúc cô gặp phải thời điểm long đong, lúc nào cũng sẽ có quý nhân xuất hiện, khiến cô chuyển nguy thành an, giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn. Nhiều khi, cô cảm thấy mình thật may mắn, may mắn có thể sống tới bộ dạng như thế này ngày hôm nay.

Thế mà hôm nay suy nghĩ tường thăm dò, chẳng những chuyện mua căn hộ kỳ quái, ngay cả sự xuất hiện của chị Trần cũng rất kỳ lạ, giống như ông trời có mắt vậy, cố ý phái chị ấy tới đây.

Bên ngoài trời vẫn mưa, mặc dù là đêm hè, nhưng đứng gần cửa sổ vẫn cảm thấy có chút mát mẻ. Móng tay cô bấm nhẹ lên cửa sổ, lông mày xinh đẹp không tự chủ nhíu lên.

Cô suy nghĩ tới đây mới phát hiện tất cả đều trùng hợp như vậy, sự trùng hợp khiến người ta không thể không cảm thấy quái lạ.

Chị Trần, tới tận bây giờ vẫn chưa từng nhắc tới một người bạn nào, bỗng nhiên lại nói tới khối nào u, lại cùng bệnh với Tiêu Nhạc.

Tiêu Nhạc, trung học Tung Sơn, họ Tiêu, có đôi mắt khiến cô cảm giác quen thuộc, và khuôn mặt không biết đã gặp qua nơi nào rồi.

Còn có mảnh giấy có chữ ký của Tiêu Nhạc.

Diệp Ninh đi chân không tới phòng khách. Trời mới vừa sáng nên trong phòng rất yên tĩnh, một màu vàng nhạt, sắc điệu ấm áp, cách trang trí ôn hòa thoải mái. Trên tường có treo một khung hình hình trái tim, bên trong toàn hình của mình và con trai. Chính giữa là hình chụp phóng đại của mình và con trai lúc đi du lịch ở Disney.

Rõ ràng là gian phòng rất quen thuộc, nhưng Diệp Ninh lại cảm thấy sự lạnh lẽo thấm dần lên lòng bàn chân.

Cô có cảm giác giống như mình không còn biết nơi này nữa rồi. Một nơi mà cô đã cư trú 6 năm qua, hiện giờ trở nên quá xa lạ.

Vừa lúc đó, tiếng mở cửa phòng vang lên, chị Trần mặc đồ ngủ từ trong phòng bước ra ngoài, nhìn thấy Diệp Ninh, hình như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Diệp Ninh cười hỏi: “Chị Trần, sao vậy hả?”

Mắt chị Trần ửng đỏ, nhìn về phía Diệp Ninh, lại thấy nụ cười ảm áp dịu dàng của cô, giống như chuyện cô chân trần xuất hiện trong phòng khách là một chuyện rất đời bình thường.

Chị im lặng một hồi, cuối cùng cũng lắc đầu. Lắc đầu xong thì chị chợt nhớ ra điều gì: “Thứ bảy này chị muốn dẫn Nam Nam ra ngoài chơi.”

“Dạ, chị tính đi chỗ nào?”

“Đi sân chơi thôi, có được không?”

Diệp Ninh vẫn mỉm cười như cũ, gật đầu nói: “Đương nhiên là được rồi. Mặc dù Nam Nam đã lớn rồi, nhưng nó vẫn thích đi sân chơi lắm.”

Chị Trần gật đầu: “Đã không còn sớm nữa, chị đi làm bữa sáng đây.”

Nói xong, chị ta liền vội vàng đi vào phòng bếp.

Diệp Ninh im lặng một hồi, sau đó đi tới phòng ngủ của con trai.

Gian phòng này được trang trí theo sở thích của con nít, ngay cả đầu giường đều là thú cưng Disney, rất dễ thương. Đây chính là gian phòng con mình sinh hoạt từ nhỏ.

Lúc này, Nam Nam đang bình an nằm ngủ ở đó, vầng trán cao, lỗ mũi đáng yêu phập phồng lên xuống bởi vì ngủ say sưa. Mượn ánh đèn yếu ớt từ phòng khách chiếu vào, Diệp Ninh có thể nhìn thấy hàng lông mi mỏng manh thon dài rũ xuống.

Quả thật cậu bé rất dễ thương! Nếu có thêm vào một đôi cánh màu trắng thì có thể so sánh cậu bé với thiên thần rồi.

Chỉ tiếc rằng điều này không phải là trọng tâm chú ý của Diệp Ninh trong giờ phút này.

Cô nhìn thật lâu, rốt cuộc cũng hiểu ra được tại sao cô lại cảm thấy gương mặt của Tiêu Nhạc có vẻ quen quen.

Là một người mù gương mặt, cho dù cô đã gặp qua một người năm sáu lần, cô có thể không nhận ra người đó nếu như người ta thay đổi kiểu tóc hay quần áo.

Nhưng chỉ có gương mặt của con trai là cô ghi khắc trong đầu. Cho dù người đó chỉ có chút gì đó hơi giống con trai mình thôi, cô cũng có thể nhận ra.

Vậy mà Tiêu Nhạc lại có nét giống con trai mình.

Sự thật này quá chấn động khiến Diệp Ninh thiếu chút nữa là ngã ra sau ngổi bệt xuống đất.

Sáng nào cũng có nhiều chuyện phải làm. Chị Trần đang nhanh nhẹn quét dọn vệ sinh, Diệp Ninh cũng phải làm tổng vệ sinh trước, sau đó bắt đầu nấu cơm.

Cô làm rất nhanh, đến khi nồi cơm bắt đầu sôi sùng sục thì cô đã hoàn tất những chuyện khác. Xong xuôi đầu vào đấy, cô lại chạy đến phòng bếp làm một đĩa trứng chiên hình trái tim, cắt vài miếng thịt bò và bánh bao, chiên mấy miếng cà chua.

Vì vậy, sau khi bạn nhỏ Diệp Nam rời khỏi giường, nhìn thấy bữa sáng của mình đã ra lò, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh, đánh răng rửa mặt, rửa mặt xong còn bôi kem xoa mặt. Kem xoa mặt là HiPP (*Một loại nhãn hiệu kem cho em bé), lúc Diệp Ninh từ nước ngoài trở về, bởi vì da của Diệp Nam mẫn cảm từ khi còn bé, cô không dám cho cậu bé dùng loại khác, chỉ có nhãn hiệu này là tốt thôi.

Diệp Nam bôi kem xoa mặt xong, dùng một chiếc lược chuyên dụng chải chải tóc. Tóc của cậu bé hơi quăn quăn, mẹ Tôn trước kia đã từng nói, nhìn hơi giống như Tây. Da cậu bé trắng nõn, cặp mắt xinh đẹp long lanh nước, toàn thân giống như một con búp bê.

Búp bê Diệp Nam ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn, ngễnh đầu nhìn trứng chiên và cà chua trong mâm. Cậu bé cầm đũa lên bắt đầu ăn, vừa ăn vừa góp ý: “Mẹ, lần sau đừng để cà chua chung với trứng chiên, có được không?”

Cậu bé vừa ăn vừa nói nghe không rõ ràng, nhưng giọng nói con nít non nớt, nghe ra có vẻ gì đó vừa cứng chiều vừa mềm mại.

Diệp Ninh nhìn con mình, sự buồn phiền không thể giải thích được từ lúc ngủ dậy tới giờ bỗng tan thành mây khói. Đời này của cô thật may mắn, con trai đáng yêu như vậy, mỗi sáng ngắm nhìn một chút cũng đã mất rồi!

Cô cười híp mắt, nói: “Ý của con là để cà chua một vòng bên ngoài phải không? Một vòng cà chua đỏ bên ngoài, bên trong là trứng vàng óng ả?”

Diệp Nam thấy mẹ hiểu được ý của mình, gật đầu liên tục: “Con thấy như vậy mới đẹp mắt. Mẹ, không phải mẹ còn phải chụp hình đăng trên bài blog sao? Đoàn Đoàn nói mẹ của bạn ấy nhìn thấy trên trang blog của mẹ, trứng vàng giống như có khăn quàng cổ màu hồng vây quanh, bạn ấy cũng muốn mẹ bạn ấy quần khăn quàng cổ hồng hồng xung quanh trứng như vậy. Kết quả Đồng Đồng nói, trứng của bạn ấy có tới hai khăn quàng cổ hồng hồng luôn.”

Diệp Ninh tưởng tượng tới cảnh hai bạn nhỏ bàn về chuyện trứng vàng có khăn quàng cổ hồng hồng quần quanh, nhất thời cảm thấy vô cùng dễ thương. Cô gật đầu mỉm cười: “Ngày mai sẽ quần khăn quàng cổ hồng cho trứng của con.”

Sau khi ăn sáng xong, Diệp Ninh đưa con đi nhà trẻ. Hôm nay là thứ Sáu, hơi bị kẹt xe. Nhưng cô có thói quen rời khỏi nhà sớm, cho nên không cần gấp gáp, mà vẫn tới nơi kịp giờ.

Đang lái xe, điện thoại di động vang lên, cô nhét ống nghe bluetooth vào trong tai, nhấn nút trả lời.

Người gọi điện thoại tới là Tiểu Nhược, giọng nói của Tiểu Nhược hơi gấp gáp: “Chị Diệp, sáng nay tiệm cà phê xảy ra chút chuyện, hiện tại có người đang gây sự, nếu như thuận đường thì chị có thể sang đây không?”

Diệp Ninh vừa nghe được, vội hỏi: “Chuyện gì thế?”

Buổi sáng và buổi trưa đều là giờ buôn bán cao điểm của tiệm, cho nên sẽ có thêm hai nhân viên cửa hàng và ba sinh viên đại học làm việc ngoài giờ trông chừng tiệm. Tiểu Nhược có kinh nghiệm phong phú, dưới tình huống đột nhiên xuất hiện nào cũng có thể xử lý êm đẹp, cho nên khiến cho cô nàng trở nên sốt ruột thì nhất định là chuyện lớn.

Bối cảnh đầu điện thoại bên kia có chút hoảng loạn, hình như Tiểu Nhược mới vừa từ trong tiệm cà phê chạy ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Hôm nay có một khách hàng trong tiệm nhìn thấy gì đó trong cà phê, ông ta nói đó là con ruồi, cho rằng vệ sinh trong tiệm có vấn đề, đang làm âm ỉ lên.”

Diệp Ninh nghe vậy cảm thấy kỳ lạ. Thật ra thì cái nghề ăn uống này, mỗi khi mùa Hạ tới thì không thể tránh khỏi ruồi bọ. Đừng nói là tiệm cơm, hay tiệm cà phê, ngay cả mình nấu ăn trong nhà, lúc không cẩn thận, có ruồi bay vào chảo nóng cũng là chuyện rất thường xảy ra. Chỉ là tiệm cà phê này của Diệp Ninh ở trên khu đường nhà cửa cao cấp, cho nên chú ý đặc biệt đến vệ sinh trong tiệm. Có thể nói, trong tiệm của Diệp Ninh chưa bao giờ nhìn thấy ruồi bọ gì cả.

Bây giờ thì tốt rồi, tự nhiên khi không lại xảy ra chuyện như vậy?

Lúc đèn đỏ chuyển xanh, xe cô đông nghịt trước mặt bắt đầu di chuyển. Xe phía sau thấy Diệp Ninh không nhúc nhích gấp gấp bấm còi liên tục.

Diệp Ninh vội vàng nhấn ga chạy về phía trước, đồng thời nói nhỏ vào trong điện thoại: “Em xem có thể giải quyết riêng hay không. Trước tiên tìm cách mang đối phương ra khỏi tiệm, tránh phải ảnh hưởng đến những người khác. Chị đưa Nam Nam tới nhà trẻ xong sẽ về tiệm ngay lập tức.”

Sau khi cúp điện thoại xong, Diệp Ninh vẫn nhìn về phía trước, từ từ chạy theo dòng xe cộ, nhưng chân mày không thể tự chủ mà nhíu lại. Nếu như là khách thường, nhìn thấy ruồi trong cà phê, một là tự nhận mình xui xẻo, hai là la hét âm ỉ mấy câu, sau đó nhân viên phục vụ thành tâm xin lỗi, mời khách sang một

bên thương lượng giải quyết. Nhưng bây giờ nghe ra, tình hình trở nên âm ỉ, có thể đây là một người rất nóng tính, hay là có người đang cố ý bới móc?

Không thể nói Diệp Ninh suy nghĩ quá nhiều. Thật ra thì mấy tiệm cà phê ở vùng lân cận làm ăn không được tốt, chỉ có tiệm này của Diệp Ninh thu hút được nhiều khách hàng ở khu buôn bán lớn và khu làm việc phụ cận. Người khác ghen tỵ không phải là không có khả năng.

Lúc cô nghĩ tới đây thì Diệp Nam ngẩng đầu quan sát mẹ.

“Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?”

Cậu bé nhú mày, lo lắng nhìn Diệp Ninh.

6. Chương 6: Hộ Khẩu May Mắn?

Diệp Ninh nhìn thấy rõ ràng sự lo lắng trong cặp mắt trong suốt xinh đẹp của con mình, cô lập tức tỉnh táo lại.

Thật ra thì những năm này cô bôn ba bên ngoài một mình, nhìn thấy rất nhiều chuyện, sóng gió trước kia đều có thể tự mình đối đầu, huống chi bây giờ chỉ là một chuyện nhỏ ngoài ý muốn mà thôi. Nhưng con trai của cô lại là một cậu bé rất nhạy cảm, có thể cảm nhận được sự vui vẻ lẫn lo lắng của cô, hơn nữa còn buồn rầu thay cho mình.

Thật ra thì cô không muốn con mình hiểu chuyện như vậy.

Cho nên cô hướng về phía con trai mình, mỉm cười: “Gặp phải phiền toái nhỏ thôi. Có người khách gây chuyện, nhưng không có gì phải lo, chuyện nhỏ.”

Cô vừa cười vừa nháy nháy mắt với con trai của mình trong kính chiếu hậu.

Quả nhiên, Diệp Nam bình tĩnh trở lại rất nhanh. Cậu bé suy nghĩ một lúc, sau đó nghiêm túc đề nghị với Diệp Ninh: “Nếu như có khách muốn gây chuyện, vậy mẹ nói cho ông ta biết, mời ông ta rời khỏi, chúng ta không muốn mua bán với ông ta.”

Diệp Ninh nhìn bộ dáng nghiêm túc suy nghĩ kia, nhất thời bật cười: “Được, đề nghị này của con thật hay, mẹ sẽ suy nghĩ thật kỹ càng!”

Lúc Diệp Ninh đưa cậu bé tới nhà trẻ, trước cửa nhà trẻ có vài chiếc xe khác cũng dừng lại. Đoàn Đoàn và Đồng Đồng đều là bạn tốt của Diệp Nam, vừa thấy Diệp Nam tới đã ríu rít chạy lại chào hỏi, rất nhiệt tình.

Phụ huynh của hai đứa bé đều quen biết Diệp Ninh, kết bạn và theo dõi trang blog của nhau trên WeChat, thỉnh thoảng bọn họ còn tụ họp tham khảo kinh nghiệm nuôi dưỡng con cái, lúc này đều lên tiếng chào hỏi.

Bởi vì hiện tại mấy bé đã 6 tuổi, ba tháng sau đều sẽ vào cấp I, cho nên khó tránh mọi người bàn bạc về vấn đề lên lớp. Đoàn Đoàn ở một căn hộ trong thành phố B, là nơi có một học khu tốt nhất thành phố, đương nhiên Đoàn Đoàn sẽ vào học ngôi trường danh giá kia.

Có thể nhận rõ, mẹ của Đồng Đồng có chút phiền não: “Chỉ tiêu thu nhận học sinh năm nay của trường đó đối với khu vực của chúng ta đã giảm đi, không biết có thể vào được không?”

Đồng Đồng không có hộ khẩu ở khu này, đây chính là vướng ngại lớn. Nếu như số lượng tuyển chọn ít đi theo như lời nói, khẳng định người ta sẽ ưu tiên cho học sinh có hộ khẩu ở thành phố này. Chỉ khi nào số lượng được tuyển chọn không đủ thì mới kêu gọi những người có hộ khẩu bên ngoài thành phố.

Đang lúc nói chuyện, có một bạn nhỏ tên là Thần Thần đi theo mẹ của cậu bé tới. Thần Thần và Diệp Nam không hơn kém tuổi nhau bao nhiêu, cũng là sẽ lên cấp I năm nay.

Mẹ của Thần Thần đều quen biết với phụ huynh của mấy bạn nhỏ ở đây, nghe mọi người đang nói về chuyện hộ khẩu, liền nhìn Diệp Ninh bằng cặp mắt kính ngạc.

“Nam Nam có hộ khẩu thành phố B hả?”

Diệp Ninh bị hỏi vấn đề này, cảm thấy có chút khó mở miệng, nhưng rồi cô cũng gật đầu: “Vâng ạ.”

Mẹ của Thần Thần lại càng cảm thấy kỳ quái: “Làm sao em có thể có được hộ khẩu này?”

Câu hỏi của chị ta khiến mẹ của Đoàn Đoàn và mẹ của Đồng Đồng đều cảm thấy quái lạ, bực bội nhìn chị ta. Làm sao người ta có được hộ khẩu này? Không phải cha mẹ có hộ khẩu thành phố B thì con cái cũng có theo sao?

Ai ngờ mẹ của Thần Thần lại nhìn về phía Diệp Ninh: “Em chưa kết hôn, chưa lập gia đình đã sinh em bé, như vậy cũng có thể làm hộ khẩu?”

Chị ta vừa nói xong câu này, mấy bà mẹ ở đây đều cảm thấy kinh ngạc.

Các cô đều biết Diệp Nam không có cha, nhưng vẫn cho rằng cha của Nam Nam gặp chuyện rủi ro đã qua đời, hoặc là đã ly hôn, chuyện này rất bình thường. Trong cái xã hội hiện đại bây giờ, không có hạnh phúc nào có thể vĩnh viễn, lúc nào cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cho nên cho tới bây giờ, mọi người đều không quá tò mò, lại càng không đi thăm dò người ta.

Không lẽ kết quả lại là, từ trước tới giờ, Diệp Ninh chưa từng kết hôn? Đứa bé kia từ đâu tới, hộ khẩu nơi nào?

Diệp Nam nghe như thế, nghiêng đầu quan sát mẹ của Thần Thần, cười rặng rỡ ngây thơ: “Đương nhiên là cháu theo hộ khẩu của mẹ. Mẹ cháu có hộ khẩu ở thành phố B, mẹ sinh cháu ra, cho nên hộ khẩu của cháu chính là ở thành phố B. Dì có vấn đề gì sao?”

Lời của trẻ con đơn thuần chỉ là như thế, giống như chuyện không có cha chỉ là một vấn đề đương nhiên. Nhưng đám người lớn nghe được thì cảm thấy có gì đó không đúng. Không có đàn ông, không thể sinh con ấy mà...

Chỉ là nghe Diệp Nam nói như vậy, mấy bà cũng không hỏi nữa.

Thật ra thì Diệp Ninh tuyệt đối sẽ không tự chủ động nói tới đề tài này, nhưng nếu có người hỏi tới bây giờ, cô cũng sẽ không trốn tránh. Cô chưa từng bao giờ cho rằng đây là một chuyện rất mất mặt, cho nên có thể thẳng thắn nói ra.

Suy nghĩ của cô chính là như vậy, chỉ cần bạn không cảm thấy thẹn với lương tâm, đương nhiên con cái của bạn cũng sẽ cảm nhận được loại thông tin này. Sau này cậu bé lớn hơn một chút, cho dù nhận lấy ánh mắt khác thường từ xã hội, nội tâm cậu bé cũng có thể giữ vững, hơn nữa còn yên tâm thoải mái, thần nhiên không lo nghĩ.

Vì vậy, cô không hề để cho đề tài này khiến mình phải dùng thái độ tránh né qua loa một cách lúng túng, ngược lại, cô còn chủ động giải thích: “Lúc ban đầu, em và cha của Nam Nam yêu nhau, ai ngờ sau đó đã chia tay. Sau khi chia tay, em mới phát hiện mình đã mang thai. Cha của thằng bé lại phải ra nước ngoài, không thể làm gì khác hơn, em lại yêu thương đứa bé trong bụng mình, không đành lòng phá đi. Nhưng em cũng không muốn con trai mình phải chung sống cả đời với người đàn ông mà nó không thích, cho nên em quyết định một mình sinh con rồi tự nuôi.”

Diệp Nam nghe vậy, gật đầu lia lịa: “Đúng vậy đó, mẹ rất thương yêu cháu, cho nên mới sinh cháu ra.”

Đến Diệp Ninh cũng không tránh né đề tài này, hơn nữa còn giải thích tường tận, mẹ của Đoàn Đoàn và Đồng Đồng lại cảm thấy vừa rồi mình phản ứng có hơi quá tầm thường. Thật ra thì đúng như Diệp Ninh nói, chia tay với bạn trai, phát hiện mình mang thai, lúc này mà phá thai quả thật rất tàn nhẫn, tìm bạn trai để con mình có cha thì lại khổ thân mình. Cho nên lựa chọn làm mẹ đơn thân nuôi lớn con, đây mới chính là can đảm, còn lộ rõ thái độ độc lập.

Mẹ của Đoàn Đoàn nhìn Diệp Ninh một cách thương thức: “Em thật là dũng cảm, mấy năm nay ai giúp em chăm sóc Nam Nam?”

Mẹ của Đồng Đồng lại quay về vấn đề mà mình quan tâm: “Không kết hôn, cũng không có giấy khai sinh, không có giấy khai sinh sẽ không vào được hộ khẩu, làm sao em giải quyết được vấn đề này?”

Diệp Ninh từ tốn, mỉm cười kín đáo trả lời: “Cha em qua đời từ sớm, chỉ có mình em. Lúc mới sinh em bé, em ở nước ngoài có trung tâm chăm sóc người mới sinh, sau đó trở về nước thì có Nguyệt Tẩu (*Hình như Nguyệt Tẩu là nhà giữ trẻ (daycare), thường dành cho những em bé trước tuổi đi mẫu giáo). Nguyệt Tẩu rất tốt, giúp em rất nhiều việc. Về phần hộ khẩu, bởi vì thằng bé sinh ở nước ngoài, cho nên có quốc tịch Mỹ, về sau mới nghĩ cách dời hộ khẩu của em về thành phố B.”

Bây giờ nói ra Diệp Ninh cũng cảm giác mình thật may mắn. Lúc ấy, cô được đi Mỹ trước khi sinh con, một đường thuận lợi. Điểm mấu chốt là luôn có quý nhân giúp đỡ. Sau đó muốn mang con về nước, làm hộ khẩu gì đó, dường như chưa từng có trở ngại gì. Diệp Ninh may mắn như vậy có đôi khi cũng cảm thấy không giống là mình.

Mẹ của Đoàn Đoàn càng thêm bội phục Diệp Ninh. Bởi vì một người phụ nữ độc thân tự nuôi sống mình, chăm sóc con nhỏ qua ngày, đừng nói là đàn ông, ngay cả cha mẹ cũng không có bên cạnh, đây quả thật là chuyện không thể tin nổi.

Mà mẹ của Đồng Đồng thì như chợt hiểu ra vấn đề: “Thì ra em chuyển từ quốc tịch Mỹ!”

Mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng quy trình chuyển từ quốc tịch Mỹ sang thành phố B lại không giống như bình thường. Đối với người có quốc tịch ở nước ngoài, dường như người Trung Quốc luôn có sự ưu đãi đặc biệt. Mẹ của Đồng Đồng không còn nghi vấn nữa rồi.

Bên kia, mẹ của Thần Thần bủi môi, chị ta cảm thấy dường như trong này có gì mờ ám, chỉ là chị ta không mở miệng hỏi.

Trước khi có thuyết pháp xác thật, chị ta cũng lười bới móc người ta.

Sau đó, mấy bà mẹ nhìn theo mấy bạn nhỏ cầm tay nhau đi vào nhà trẻ. Đoàn Đoàn và Đồng Đồng đều muốn đi bên cạnh Diệp Nam, vì vậy cả hai đều hướng về phía Diệp Nam chen lấn. Nhưng Thần Thần lại muốn đi chung với Đoàn Đoàn, đòi kéo tay Đoàn Đoàn cho bằng được.

Mấy bà mẹ đứng đó nhìn thấy ý đồ rõ ràng cũng như vụng về của mấy bạn nhỏ này, ai cũng cảm thấy rất buồn cười. Chỉ riêng sắc mặt của mẹ Thần Thần lại nhìn không được tốt.

Dáng dấp Thần Thần không tệ, quần áo mặc lại là bộ âu phục mua ở nước ngoài, nhìn như một đấng mày râu con có phong độ hào hoa. Chị ta luôn cảm thấy con trai mình là đẹp trai nhất, ai ngờ lại bị Diệp Nam đoạt đi danh tiếng.

Đương nhiên Diệp Ninh nhìn thấu mẹ Thần Thần không thích mình. Thật ra trước kia mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ có mở tiệc sinh nhật, hoặc tụ họp ăn uống dã ngoại bên ngoài, cô cũng đã cảm giác được đối phương đối chọi mình gay gắt. Cô cảm thấy rất khó hiểu, loại đối chọi này vừa mới gặp gỡ đã nảy sinh, không hề có lý do. Chẳng lẽ chỉ là vì Diệp Nam được hoan nghênh ở nhà trẻ nhiều hơn là Thần Thần?

Đang lúc nghĩ tới vấn đề này, đột nhiên cô lại nhớ tới mình may mắn được sinh con ở Mỹ, may mắn về vấn đề hộ khẩu, bỗng dừng ngừng lại ở chỗ này. Bình thường cô sẽ không nghĩ nhiều tới chuyện này, bởi vì tất cả đều xảy ra rất tự nhiên. Nhưng lúc này đây, cô lại bất chợt bắt đầu hoài nghi.

Con người chính là như vậy, một khi trong lòng đã nảy sinh nghi ngờ, dường như tất cả dưới mắt họ đều trở nên không bình thường.

Diệp Ninh vừa lái xe vừa suy nghĩ lung tung. Lúc này Tiểu Nhược lại gọi điện thoại tới, khi được hỏi, cô nàng nói ở đây đang có loạn. Cô thật bất đắc dĩ, nghĩ tới từ trước đến nay không có chuyện gì xảy ra, hôm nay ngược lại, xảy ra họa rồi thì phải? Cô vội vàng lái xe chạy tới.

Lúc cô tới tiệm cà phê, nơi này vẫn còn đang náo loạn. Có mấy học sinh hình như đang rảnh rỗi, vây quanh xem náo nhiệt. Những người đi làm thì không có mấy ai, bọn họ mua cà phê xong, nhìn nhìn vội vã. Cũng có người nghe tiếng cãi vã cà phê trong tiệm có ruồi, sợ hết hồn, không dám mua cà phê nữa, bỏ đi.

Diệp Ninh tính toán sơ qua, từ lúc nhận được điện thoại cho tới bây giờ là khoảng một tiếng đồng hồ. Trong một giờ đồng hồ này, chính là giờ cao điểm buôn bán của tiệm, chỉ vì chuyện huyền não này mà buôn bán bị giảm đi mất rồi.

Tiểu Nhượng nhìn thấy Diệp Ninh tới, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy tới nói: “Chị Diệp, vị tiên sinh này vẫn không chịu buông tha.”

7. Chương 7: Bán Gấp, Làm Gì Có Nhiều Chuyện Tốt Như Thế?

Người gây chuyện đầu tóc húi cua, mặc áo sơ mi, xắn tay áo, đeo mắt kiếng, nhìn giống như công nhân đi làm bình thường, không giống như người xấu. Nhưng Diệp Ninh hiểu, biết người biết mặt chứ không biết lòng. Cũng bởi vì anh ta giống như nhân công đi làm bình thường, cho nên lời nói của anh ta mới có sức thuyết phục. Không biết anh ta lấy cớ gì mà gây ra sự cố vệ sinh trong quán cà phê đây.

Cô chỉ muốn nói quán cà phê của mình chẳng những phù hợp tiêu chuẩn vệ sinh, hơn nữa bình thường chưa bao giờ nhìn thấy con ruồi nào, làm gì có chuyện tốt như vậy? Hơn nữa khó khăn lắm mới có được một con ruồi, tại sao lại đụng phải anh ta.

Đầu húi cua gây chuyện nhìn thấy Diệp Ninh đi tới, bật cười gằn, giễu cợt nói: “Ai chà, bà chủ đã tới rồi. Nếu bà chủ đã tới, vậy thì phải cho tôi một câu trả lời hợp lý đi, tại sao lại để cho tôi uống canh ruồi vậy? Các người thật ác đức quá mà!”

Diệp Ninh mỉm cười bình tĩnh, đưa tay ra theo tư thế bắt tay: “Thưa anh, đây là lỗi của chúng tôi. Nếu như có thể, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng một chút hay không?”

Ngay từ đầu, đầu húi cua gây chuyện đã không thêm đề ý: “Nói đi, không phải tôi đang nói chuyện với cô sao?”

Diệp Ninh thu tay về, vẫn cười như cũ: “Chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện cho thuận tiện hơn, được không?”

Đầu húi cua gây chuyện ‘Xì’ một tiếng, “Tại sao tôi phải đổi chỗ khác, tôi muốn ở đây thì sao? Thế nào, có sợ ảnh hưởng chuyện buôn bán của cô à?”

Anh ta trừng mắt quan sát Diệp Ninh: “Chuyện này thật kỳ quái, tại sao lúc nấu canh ruồi cô không sợ ảnh hưởng đến chuyện buôn bán. Bây giờ tôi đây muốn chủ trì công đạo thì cô lại sợ ảnh hưởng đến việc làm ăn?”

Trong mắt Diệp Ninh hiện ra ý cười, ánh mắt nhìn lướt qua đám người đang xem náo nhiệt chung quanh, lời nói rành mạch, âm thanh vang vọng: “Tối hạn kỳ, quán cà phê của chúng tôi tiếp nhận giám sát và kiểm tra của cục vệ sinh trong vùng. Mỗi ngày, chúng tôi đều tiến hành quá trình khử trùng, mỗi tuần sẽ tiến hành tổng vệ sinh triệt để một lần. Chúng tôi mời công ty quản lý gia chính chuyên nghiệp tới làm, không bỏ sót một góc nhỏ nào. Ngay chính tôi cũng uống cà phê trong quán của chúng tôi làm, đừng nói là thấy một con ruồi trong cà phê, ngay cả thường ngày một con ruồi cũng không nhìn thấy qua. Chỉ là không khéo hôm nay quán của chúng tôi chưa bao giờ xuất hiện một con ruồi, hơn nữa còn có một con rơi vào trong ly của anh. Đối với sự rủi ro này của anh, tôi thật sự xin lỗi. Cho nên hiện tại, tôi thành tâm thành ý muốn giải quyết vấn đề này. Nếu anh vẫn cho rằng tôi không đủ thành ý, còn muốn tiếp tục làm lớn chuyện, vậy thì tôi chỉ đành gọi 110, xin bọn họ mời anh ra ngoài. Về phần con ruồi trong ly cà phê của anh, chúng tôi có thể mời 110 đến điều tra, xem thử rốt cuộc là nó bay vào trước khi cà phê được pha, hay là bay vào sau khi cà phê đã được pha. Tôi nghĩ, chuyện này chỉ có thể giám định mới tìm ra được kết quả.”

Diệp Ninh nói chuyện rất lễ độ, nhưng ý tứ trong lời nói lại quá rõ ràng. Quán cà phê này chưa từng nhìn thấy ruồi bay qua, hiện giờ lại chỉ có một con, hơn nữa, còn xuất hiện trong ly của anh chàng gây chuyện này. Anh chàng này là cái loại gì thì không cần nói cũng biết.

Lúc này đây, Tiểu Nhượng cũng bắt đầu phản ứng kịp, cười trấn an những vị khách bên cạnh: “Các vị, mọi người hiểu quá rõ hoàn cảnh nơi này của chúng tôi, xin mọi người tin tưởng chúng tôi, cũng như tin tưởng quản lý của chúng tôi. Quầy hàng của chúng tôi vẫn luôn theo dạng mở rộng, mọi người đều có thể nhìn thấy cà phê chúng tôi được pha chế như thế nào. Với hoàn cảnh như thế này, mọi người nhìn thử xem có giống như tình huống mất vệ sinh xuất hiện hay không?”

Vốn là trong lòng mọi người quả thật có chút chán ghét, đặc biệt là anh chàng húi cua gây chuyện cứ một hai nói cái gì canh ruồi. Bây giờ nghe được lời nói của Diệp Ninh, nhìn lại hoàn cảnh xung quanh. Phải nói, nếu không thể tín nhiệm quán này, vậy thì còn có thể đi nơi nào uống cà phê đây?

Tới đây, người nên uống thì đã uống, nên mua thì đã mua, người uống xong phải đi cũng đã đi, dần dần quán cà phê khôi phục lại trật tự thường ngày. Bất quá giờ cao điểm đã qua, người tới quầy hàng mua cà phê mang đi cũng ít đi.

Anh chàng tóc húi cua gây chuyện nhìn thấy Diệp Ninh vừa mới tới đã tiêu trừ hoài nghi của mọi người với vài ba câu nói, nếu mình nói điều gì nữa, ngược lại sẽ giống như người gây sự, đang do dự có nên bỏ đi hay không.

Ai ngờ Diệp Ninh cầm điện thoại lên gọi thẳng 110.

Anh chàng húi cua gây chuyện vừa nhìn thấy, vội vàng nói: “Xem ra chúng ta nên thương lượng chuyện bồi thường đi.”

Diệp Ninh cười cười, nhướn mày hỏi: “Thật à?”

Anh chàng húi cua gây chuyện gật đầu: “Ừ, còn phải xem thành ý của mấy người nữa.”

Diệp Ninh cúp điện thoại, ngoắc Tiểu Nhược tới nói: “Ngoài chuyện này ra, quả thật chúng ta nên bồi thường cho ông anh này, tránh cho anh ấy không được hài lòng. Bây giờ em lập tức pha ngay mười ly cà phê cho anh này nhé.”

Đầu húi cua gây sự không thể tin được: “Mười ly cà phê?”

Diệp Ninh gật đầu giống như đây là chuyện đương nhiên: “Đúng vậy ạ! Siêu thị người ta hư một đèn mười, ly cà phê của chúng tôi xảy ra rủi ro nhỏ, nên đền mười ly thôi. Chỉ là chúng tôi không cung cấp phục vụ mua mang về, dù sao cũng sẵn dùng đồ làm một lần rồi bỏ đi, mời anh ngồi xuống đó đi, chúng tôi lập tức pha mười ly cà phê cho anh, anh từ từ uống ạ.”

Đầu húi cua gây sự còn tưởng rằng có thể được ít tiền, ai ngờ lại đến nỗi này. Anh ta bĩu môi, ánh mắt sau kiếng mắt nhìn chằm chằm Diệp Ninh: “Được, coi như cô lợi hại!”

Nói xong, anh ta tức hồng học xô cửa bỏ đi.

Tiểu Nhược nhìn thấy mấy người khách bên cạnh quay đầu nhìn sang, cố ý nói với Diệp Ninh: “Chị Diệp, có bao giờ người khách này không cố ý lừa gạt chúng ta không, em pha cà phê cho anh ta mà anh ta không muốn, vậy chứ anh ta muốn cái gì?”

Đương nhiên Diệp Ninh hiểu được ý tứ của Tiểu Nhược, cười nhẹ, bất đắc dĩ nói: “Mở cửa làm ăn thế nào cũng gặp loại cực phẩm, không còn cách nào khác, bọn còn đồ thôi.”

Sau khi nghe những lời này, ít nhiều gì người xung quanh cũng đã hiểu rõ ý tứ trong đó, có chút đồng tình nhìn về phía Tiểu Nhược và Diệp Ninh.

Đến đến khi đa số khách đã rời khỏi, Diệp Ninh ra hiệu với Tiểu Nhược, đi tới một góc bên cạnh.

“Mấy ngày này em để ý một chút, có chuyện gì không đúng thì lập tức gọi điện thoại cho chị và 110 báo cảnh sát. Chúng ta có thể bị người ta theo dõi.”

Tiểu Nhược gật mạnh đầu: “Dạ vâng. Em nhìn thấy phía đối diện đang sửa chữa, lúc nào cũng thần bí. Trước kia không hiểu vì sao, hiện tại em đã đoán được, không chừng chính là mở tiệm cà phê, giành mối làm ăn với chúng ta.”

Thật ra trong lòng Diệp Ninh cũng nghĩ đến chuyện này, chỉ là sống đến chừng này rồi, lại trải qua không ít chuyện, cô cũng học được một chút dừng dừng. Bình đến tướng chán thôi, nếu như thật sự làm không nổi nữa, cô sẽ cho thuê mặt tiền làm những chuyện khác. Nếu như không thể buôn bán, tạm thời tiền cho thuê mặt tiền cũng đủ cho phí sinh hoạt của cô và Diệp Nam, còn chưa tính tới việc cô còn có thể ra ngoài tìm công việc trang trải chi phí khác trong nhà.

Nghĩ như vậy, cô cảm thấy hình như thế này cũng không sao. Nếu như là Diệp Ninh của mười năm trước, cô nhất định sẽ không biết sẽ suy nghĩ theo kiểu như thế này, nhưng bây giờ cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều, giống như một cây gỗ đã từng bị đốt cháy, hiện tại thể lửa đã qua khỏi thời kỳ bùng cháy nhất, chỉ còn lại một gốc củi đang âm ỉ đốt cháy.

Cô cười an ủi Tiểu Nhược: “Ngộ nhờ chị cạnh tranh thất bại, chị sẽ nghĩ cách tìm những công việc khác cho em, hoặc để cho em thuê mặt tiền này, cho em làm ăn buôn bán thứ khác.

Tiểu Nhược lại giậm chân: “Ai nghĩ tới chuyện này chứ!”

Diệp Ninh nhìn cô, lúc này mới phát hiện cặp mắt của con bé ửng đỏ.

Hai năm trước Tiểu Nhược tới làm trong tiệm, làm việc rất giỏi, lại đáng tin nhiệm, vẫn giúp đỡ mình kinh doanh tiệm cà phê, tiết kiệm cho mình rất nhiều công sức và tinh thần. Nhưng lúc nói tăng tiền lương, thậm chí trích phần trăm cho Tiểu Nhược, cô bé lại không chịu, chỉ nói rằng mình thích công việc này, không hề để ý đến tiền. Điều này khiến Diệp Ninh băn khoăn, đành phải nói là tiền lương của cô bé.

Về điểm này, Tiểu Nhược và dì Tôn có chút giống nhau.

Bây giờ nhìn mắt Tiểu Nhược ửng đỏ, Diệp Ninh tiến lên một bước, quan tâm hỏi: “Tiểu Nhược, em sao vậy?”

Tiểu Nhược cúi đầu không lên tiếng, sau đó lại lắc đầu: “Không có chuyện gì ạ.”

Tuy miệng nói không có việc gì, nhưng nhìn ra bộ dạng thật là có chuyện.

Sau đó Diệp Ninh động viên Tiểu Nhược cứ nói đi, lúc này Tiểu Nhược mới chịu nói: “Thật ra thì cũng không có chuyện gì, chỉ là vừa đúng lúc có người bạn ngã bệnh, có thể không trị được.”

Diệp Ninh vừa nghe được, trong lòng lập tức lộp bộp.

Chỉ là cô vẫn hỏi tiếp: “Là bệnh gì?”

Tiểu Nhược thở dài: “U não ác tính.”

Sau đó Tiểu Nhược có nói gì nữa đó, nhưng Diệp Ninh không nghe được gì cả.

Cô nhìn chung quanh quán cà phê của mình.

Quán cà phê của mình nằm trên con đường sầm uất nhất của thành phố S, kế bên là một khu phố buôn bán và nơi công sở nổi danh nhất, buôn bán không tệ. Mấy năm nay, Diệp Ninh đều dựa vào thu nhập của quán cà phê này để trang trải cho cuộc sống của mình và con trai.

Quán cà phê được sơn màu vàng nhạt, ấm áp thoải mái. Trên cửa sổ có treo hoa lan, màu sắc của rèm cửa sổ cũng khiến người ta thoải mái. Tường dựa sau quầy hàng cũng được thiết kế với một phong cách riêng. Tóm lại đây là một quán cà phê theo kiểu gia đình.

Cô vẫn cảm thấy mình vất vả lắm mới có thể kinh doanh một tiệm cà phê tốt như vậy, thật sự khó có thể tưởng tượng. Hôm nay nhìn lại quán cà phê này, không hiểu tại sao lại dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ.

Loại cảm giác quái dị này khiến đầu óc của cô tê dại.

Cô suy nghĩ cẩn thận lại lai lịch của quán cà phê này. Không phải, phải nói là làm sao cô có thể mua được một mặt tiền trên một khu vực sầm uất nhất này.

Trong ấn tượng của cô, lại là vì đối phương cần bán gấp.

Dạo này, chuyện cần bán gấp xảy ra hơi nhiều thì phải.

Vì vậy, cô an ủi, kéo tay Tiểu Nhược, dịu giọng nói: “Có thời gian, em tới bệnh viện phòng 302 thăm anh ta đi.”

Theo bản năng, Tiểu Nhược gật đầu. Sau khi gật đầu xong cô lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Còn Diệp Ninh thì chưa kịp nói lời tạm biệt thì đã chạy thẳng ra ngoài quán cà phê

8. Chương 8: Áo Khoác?

Sau khi Diệp Ninh chạy ra khỏi tiệm cà phê, nhin không được rùng mình một cái.

Sau cơn mưa trời lúc nào cũng đẹp hơn thường lệ, lúc này bên ngoài ánh nắng rực rỡ.

Nhưng trời đất tươi sáng như thế này mà cô lại cảm thấy rét run.

Cô chợt nhớ tới trước đây mình đã từng xem qua một bộ điện ảnh, từ nhỏ nam chính vẫn giống như mọi đứa bé khác, trưởng thành bình thường, trải qua kinh nghiệm vui buồn bình thường. Nhưng trên thực tế, tất cả xung quanh anh đều là giả. Cha mẹ anh, vợ con anh, thậm chí bạn bè anh thật ra đều là diễn viên trong phim ảnh, mọi người đều diễn trò với anh. Mỗi ngày đều có hơn cả ngàn máy quay phim hướng về phía anh, thế nhưng anh lại hoàn toàn không biết gì cả.

Hiện tại, Diệp Ninh cảm thấy mình chính là True Man kia.

Đột nhiên cô cảm thấy, cho dù là Tiểu Nhược, hay là chị Trần, thậm chí là người đại lý mấy năm trước, cũng đều là giả. Những người đó đã diễn với cô vở tuồng này hơn mấy năm rồi, mà Tổng đạo diễn sau lưng chính là Tiêu Nhạc.

Cô ngồi trong xe cầm tay lái, cổ họng như bị ai bóp nghẹn. Cô cảm thấy hít thở không thông.

Lúc này đây, đầu óc của cô lại minh mẫn khác thường. Dưới sự sợ hãi, người ta luôn có thể phát huy tiềm năng mà ngay chính người ta cũng không hề biết.

Cô bắt đầu hồi tưởng lại trong đầu từng màn mà lâu nay mình đã từng xem nhẹ.

Về cặp mắt kia.

Nhớ lại lúc học đại học, dưới lầu ký túc xá của cô, cũng có cặp mắt với ánh mắt như vậy, chỉ là cô không có lòng để ý. Trên đời này sẽ luôn có nhiều ánh mắt như vậy, thỉnh thoảng sẽ có một ánh mắt tương tự, cũng không có gì ghê gớm lắm.

Lúc đó, lúc nào cô cũng vội vội vàng vàng, cô muốn đi làm công ở tiệm nước giải khát kiếm thêm tiền. Cô muốn mình làm ra tiền để mua đồ ăn, quần áo và chi phí sách vở.

Cô vẫn như cũ, mặc quần dài áo dài, phủ kín mình chặt chẽ.

Chỉ là khi đó, Hoắc Thần dần dần đi vào cuộc sống của cô, một phong thư, một tin nhắn điện thoại, khiến cho trái tim đã từng được cô bao bọc chặt chẽ từ từ thả lỏng một chút.

Đến khi tốt nghiệp đại học, lúc cô thuận lợi giành được toàn bộ học bổng của một trường học tốt nhất ở Mỹ, cũng là lúc cô và Hoắc Thần xác định quan hệ.

Cô vẫn còn nhớ, cô và Hoắc Thần đứng trước ký túc xá cổ xưa có chừng năm mươi năm lịch sử. Tòa nhà gạch đỏ ẩn hiện trong đám hoa Nghênh Xuân* vừa mới ló nhụ. Trước kia cô vẫn cho rằng ‘Nghênh Xuân’ là một cái tên rất tầm thường, đến lúc đó mới biết được, lúc muôn vật còn chưa ngủ dậy đầu xuân thì màu vàng rực rỡ xinh đẹp kia lại tươi sáng động lòng người như vậy.

(*Tên tiếng Anh là Winter Jasmine<[1], tiếng=“” viêt=“” dịch=“” là=“” hoa=“” nhài=“” mùa=“” đông,=“” là=“” hoa=“” nhài=“” với=“” màu=“” vàng=“” của=“” hoa=“” mai=“” các=“” nàng=“”>

Giống như tâm tình lúc đó của cô.

Đương nhiên về sau cô đã hiểu ra, đồng thoại đều là gạt người. Đây không phải là hoa ‘Nghênh Xuân’, thật ra bụi hoa trồng dưới lầu ký túc xá chỉ là Liên Kiều[2].

Trong lúc cô và Hoắc Thần anh anh em em, chỉ chớp mắt, trong hoảng hốt, hình như cô lại nhìn thấy ánh mắt kia. Trong đám Liên Kiều vàng rực tươi đẹp, ánh mắt kia âm u lạnh lẽo, thậm chí còn mang theo ý căm ghét.

Cô nhìn sang chăm chú, nhưng chỉ thấy cảnh Liên Kiều đứng đơ. Cô thật sự không nhìn thấy gì khác.

Sau khi đưa Hoắc Thần đi, cô đứng yên trước đám hoa Liên Kiều thật lâu, lại nhìn thấy tờ giấy như vừa mới bị xé nát trong thùng rác bên cạnh.

Rõ ràng phía trên giống như thư thông báo trúng tuyển, chỉ là bây giờ đã bị xé nát, không nhìn ra rồi.

Diệp Ninh còn nhớ, bạn cùng phòng của cô cũng nộp đơn nghiên cứu sinh, có một tờ thông báo trúng tuyển không khác cái này bao nhiêu.

Nghiên cứu sinh đại học T, không phải ai muốn cũng có thể làm được.

Đây là người nào, rõ ràng đã được trúng tuyển, kết quả lại tự tay xé nát.

Chỉ là lúc đó tương lai rộng mở, tình cảm của cô và Hoắc Thần cũng đang nồng nàn, cô không suy nghĩ nhiều về chuyện này.

Cô đã quên mất những chuyện xảy ra ở thành phố Thanh Nam, cũng như quên đi ánh mắt khiến cô vô cùng chán ghét.

Tâm tình của cô trở nên bình thản, tích cực, thậm chí cô còn bắt đầu thay đổi những bộ quần áo sáng sủa hơn, để mình giống như những thiếu nữ cùng tuổi.

Mặc dù vẫn là áo dài tay, quần dài.

Khi Diệp Ninh nghĩ tới khoảng thời gian này, cô lại thở dài.

Khi đó mình thật không dễ dàng.

Vượt trùng đại dương đi bán cầu Tây, nơi đó có cây phong hồng[3] đỏ rực hừng hực khí thế. Dường như cô xem mình như một cây nến liều mạng thiêu đốt, vừa đi làm kiếm tiền vừa kiên trì học hành. Cô còn phải nghĩ cách giúp đỡ bạn trai Hoắc Thần cũng đang xin vào trường học ở đây. Nhưng sau đó anh lại đi Mỹ, giữa hai người lại sinh ra chút mâu thuẫn.

Vừa tới nước Mỹ, Hoắc Thần nhìn thấy nhiều người khác sống chung với nhau, anh liền muốn tiến thêm một bước, nhưng Diệp Ninh lại không muốn.

Sau đó Hoắc Thần cho rằng Diệp Ninh không thương anh.

Diệp Ninh không hề gì, cãi lại, thật sự trong phút chốc cô không thể tiếp nhận được.

Kết quả, cô phát hiện Hoắc Thần đã len lén mập mờ cùng một cô gái du học Trung Quốc khác từ lâu, đã đến mức độ liếc mắt đưa tình, thậm chí còn nói ra những lời không thể chịu được.

Đối với Diệp Ninh mà nói, sự kiện kia đã từng là nỗi thống khổ không thể nào tưởng tượng nổi. Đó là lần đầu tiên cô thử đón nhận một người, đi yêu một người, vậy mà kết quả cô nhận được chỉ là sự phản bội. Cũng bắt đầu từ đó, cô bắt đầu nhớ tới cái màn kia mười năm trước. Mười năm trước, mẹ của cô, trong lúc vô tình, lúc nào cũng đóng vai một nhân vật không thể ra ngoài ánh sáng.

Lúc cô phát hiện chuyện này, âm ỉ một trận với Hoắc Thần xong, đau khổ chạy ra ngoài. Sau khi chạy ra ngoài, cô gặp được một người đàn ông. Lúc ấy chính là lần duy nhất cô khóc rống lên nghẹn ngào, người đó đã an ủi cô.

Mơ hồ nghĩ lại, lúc mình tìm về lý trí từ trong đau khổ, cô nhìn thấy ánh mắt người kia gần như nóng bỏng, tràn đầy khát vọng, không chút che giấu.

Anh ta đã dùng cặp mắt dường như muốn nuốt trửng giọng nói của mình, lên tiếng hỏi, có thể để lại phương thức liên lạc hay không?

Về phần hình dạng người này ra sao, cô hoàn toàn nhớ không rõ. Trong mơ hồ, cô chỉ nhớ, đối phương cao lớn, mặt mũi tương đối sâu sắc, cho nên mới khiến cho người ta có loại cảm giác vừa bị áp bức vừa bị công kích. Sau khi nói xong câu đó, anh càng khiến cho người ta nhìn không được mà sinh lòng cảnh giác.

Còn có một điều khác nữa, trên tay người đó có một chiếc áo khoác.

Áo khoác...

Diệp Ninh đau đớn ôm lấy đầu, đột nhiên cô lại cảm giác có lẽ áo khoác kia cũng chính là đạo cụ đạo diễn.

Vừa lúc đó, điện thoại di động của cô reo vang. Cô giật mình, tim đập rộn lên, ngẩn người tại đó. Thật lâu sau đó cô mới phản ứng lại, lấy điện thoại di động tới nhìn, phát hiện người gọi là Kha Bằng.

Kha Bằng là một người bạn già quen biết nhiều năm, trước kia đã từng theo đuổi mình. Sau khi anh có bạn gái thì mình cũng đã sinh Nam Nam. Mấy năm nay Kha Bằng ly hôn, sau khi hai người gặp nhau lần nữa, Kha Bằng lại có ý muốn theo đuổi mình.

Thật ra Diệp Ninh không muốn kết hôn, cô cảm giác mình có đứa con trai như vậy là đủ rồi.

Chỉ là Kha Bằng theo đuổi theo kiểu lửa nhỏ hầm lâu, chưa từng tỏ vẻ rõ ràng. Đây chính là lý do khiến cho Diệp Ninh muốn từ chối cũng không thể nào ra tay. Huống chi mấy năm trước, trong lúc cô gặp rủi ro, Kha Bằng đã từng giúp đỡ cho mình. Diệp Ninh nhớ tới ân tình này, cho nên không đành lòng khiến cho Kha Bằng khó chịu.

Kha Bằng là quản lý câu lạc bộ sân Golf, thu nhập không tệ. Mặc dù đã ly hôn một lần, nhưng được cái may mắn gọn sạch, không có con cái với vợ trước, cộng thêm vóc người không tệ, cũng xem như là Kim Cương Vương Lão Ngũ* (*Đàn ông độc thân giàu có).

Sau khi điện thoại tiếp thông, bên kia truyền tới giọng nói ảm áp khoan dung của Kha Bằng: “Diệp Ninh, làm gì mà cả buổi không nghe điện thoại?”

Đột nhiên Diệp Ninh nghĩ tới, Kha Bằng có phải là một trong những diễn viên quần chúng hay không?

Cô cười nhẹ: “Vừa rồi đang làm chút đồ ăn, tiếng máy hút khói lớn quá, không nghe thấy.”

“Làm món gì?”

Diệp Ninh thuận miệng bịa ra một món ăn: “Nồi hương chua cay (4).”

Kha Bằng có chút kinh ngạc, bởi vì anh biết rõ, bởi vì Nam Nam bị dị ứng từ lúc còn nhỏ, cho nên rất ít khi Diệp Ninh làm món ăn có mùi vị cay, tại sao hôm nay lại làm nồi hương chua cay?

Diệp Ninh vừa nói xong thì đã cảm thấy có gì không đúng. Thật sự vừa rồi cô rét run, não co rút, cho nên miệng nói bừa tên một món ăn hoàn toàn không thích hợp.

Chỉ là cô bổ sung rất nhanh sau đó: “Ngày hôm qua Nam Nam nhắc tới món ăn của bạn nhỏ khác, thằng bé thèm ăn. Em sẽ làm một nồi hương chua cay không cay, dù sao cũng để cho nó đỡ thèm!”

Kha Bằng bật cười bên kia đầu dây, âm thanh hùng hậu dồn dập.

Anh hơn ba mươi tuổi, sự nghiệp thành công, thu nhập không ít, phòng ốc nằm trong khu vực giàu có được xem là hoàng kim ở thành phố B, xe cộ cũng không phải loại rẻ tiền, đang trong thời kỳ quynn rũ nhất của người đàn ông.

Anh cười nói ở bên kia, hỏi: “Hôm nay sân golf của tui anh ngưng làm việc để tu sửa, vừa đúng lúc anh rảnh rỗi, em không ngại mời anh ăn một bữa món nồi hương chua cay không cay chứ?”

Nhất thời Diệp Ninh có loại cảm giác bị người khác vạch trần tại chỗ.

Cô ho khan: “Anh muốn dùng cơm với mấy đứa bé sao?”

Kha Bằng ngạc nhiên: “Đây là có ý gì?”

Diệp Ninh hiểu biết, nếu muốn giấu giếm một lời nói dối, nhất định phải dùng nhiều lời nói dối hơn để che giấu, vì vậy cô mặt không đỏ, tim không loạn, tiếp tục nói láo: “Tối nay mời tiệc liên hoan với mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ, có lẽ bố mẹ của mấy bé cũng tới luôn, cho nên em mới cần phải chuẩn bị sớm một chút.”

Giọng nói của Kha Bằng nghe được có chút mất mát, chỉ là anh vẫn nói thêm: “Vậy anh cũng có thể đi mà, một mình em có bận rộn lắm không?”

Diệp Ninh vừa nghe được những lời này thì trầm lặng hẳn đi.

Cô là mẹ đơn độc, hàng xóm chung quanh và bố mẹ của các bạn nhỏ trong trường đều biết. Nếu cô chiêu đãi khách ở nhà, có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi xuất hiện, hơn nữa còn giúp cô lo liệu hết tất cả mọi việc, như vậy không cần nói cũng biết rõ ý nghĩa của chuyện này là gì.

Có thể nhìn thấy rõ ràng, những lời này của Kha Bằng là đang lên tiếng thăm dò.

9. Chương 9: Tổng Đạo Diễn Không Trực Tuyến

Diệp Ninh đã từng nghĩ qua, một mình mình một người, có muốn tìm đối tượng kết hôn không? Nhưng ý niệm này giống như trời đêm lưu hành, lóe lên rồi biến mất.

Đối với bất kỳ đàn ông nào, trong lòng cô cũng hề gợi sóng. Nói đến chuyện kết hôn lại càng không có chút hứng thú.

Cô đã từng hỏi qua ý kiến của Nam Nam. Ý kiến của Nam Nam chính là: Con là đàn ông con trai trong nhà, con không muốn mẹ gả cho người khác!

Về phần chú Kha, làm chú rất tốt, làm papa thì sao? Nam Nam bày tỏ: Nhưng chú ấy không phải là papa của con!

Vì vậy, sau khi trải qua một loạt tư tưởng dao động, Diệp Ninh đã sớm quyết định tìm một cơ hội thích hợp, đánh tan hoàn toàn tia hi vọng cuối cùng của Kha Bằng đối với mình, cũng như giảm bớt thời gian người ta lãng phí trên người mình.

Phát hiện ra bước thăm dò rõ ràng của Kha Bằng, cô cười hề hề nói: “Kha Bằng, như vậy không tốt, sẽ khiến người ta hiểu lầm.”

Kha Bằng ở đầu dây bên kia cũng cười cười: “Hiểu lầm cái gì?”

Diệp Ninh không cười nữa, nghiêm túc giải thích: “Hiện giờ anh đã ly hôn, độc thân. Em cũng độc thân, anh qua nhà giúp em một tay, người hiểu rõ biết anh là bạn bè, người không biết khó tránh suy nghĩ lung tung. Em thì thôi không cần phải nói làm gì, dù sao em cũng không có ý định kết hôn lần nữa, người khác nói thế nào cũng không sao. Nhưng còn anh, sau này muốn có bạn gái kết hôn lần nữa, nếu để cho người ta hiểu lầm, làm trẻ nãi giá cả thị trường của anh, chẳng lẽ không phải là lỗi của em sao.”

Lời nói này thật sự tuyệt tình.

Kha Bằng không cười nữa: “Anh không sợ trì hoãn giá thị trường thì em sợ cái gì? Nói chi chuyện em sợ anh cười không được vợ sẽ đổ thừa cho em?”

Diệp Ninh không biết nói sao: “Anh xem như đổ thừa đi, dầu gì cũng phải tìm một người có điều kiện tốt để đổ thừa mà. Em đã không còn trẻ, tính tình lại thối, một đồng thói hư tật xấu. Lúc còn trẻ yêu cầu thì cao nhưng năng lực lại thấp, đòi hỏi vô cùng, hiện tại lại lòi ra thêm một đồng tật xấu, hơn nữa còn có thêm một đứa con trai.”

Kha Bằng nghe những lời này của cô, thở dài: “Em đây là e sợ cho người nào không có mắt nhìn trúng em?”

Diệp Ninh vội vàng gạt đầu: “Đúng vậy!”

Bên kia Kha Nam im lặng, cuối cùng cũng nhượng bộ: “Chủ nhật này anh sang chơi, ăn chung một bữa nhé.”

Diệp Ninh đang chuẩn bị cự tuyệt, nhưng Kha Bằng lại giành trước một bước: “Nói không chừng Nam Nam cũng nhớ chú Kha của nó. Lần trước anh có hứa dẫn Nam Nam đi sân chơi. Anh nói thì phải giữ lời, không thể mất uy tín trước mặt bạn nhỏ được.”

Thế là anh nhanh chóng dựng lên lá cờ hộ tống con nít, Diệp Ninh càng thêm không tiện từ chối, đành phải ầm ục gật đầu.

Mặc dù đề tài nói chuyện không có gì hấp dẫn, nhưng sau khi nói thêm một lát với Kha Bằng, tạm thời Diệp Ninh quên đi sự rúng động mà chiếc áo khoác kia vừa mang lại cho cô.

Sau khi cô suy nghĩ một chút, tìm kiếm trong điện thoại di động, cuối cùng cũng tìm ra được một dãy số điện thoại trong góc xó xỉnh. Đây là số điện thoại của ông Trần, người đã bán căn hộ của ông ta cho cô lúc ban đầu.

Chẳng lẽ ông ta thật sự đã thối lui ra khỏi giới văn nghệ rồi à?

Thế nhưng số điện thoại lại được gọi thông một cách dễ dàng, Diệp Ninh lạnh lùng, chọn ra từ ngữ: “Ông Tôn, căn hộ năm đó ông bán đi, có phải bên trong đã cài đặt những thiết bị không hợp pháp hay không? Hiện tại tôi đã báo cho cảnh sát rồi.”

Ông Tôn sững sốt một hồi, rốt cuộc cũng nói: “Làm sao có thể chứ?”

Diệp Ninh cười nói: “Đây chính là liên quan tới vụ án hình sự, nếu có điều gì phải giải thích, ông Tôn có thể nói ra, bằng không, tôi cho rằng ông cố ý thêm vào trang bị phi pháp, mưu đồ bất chính, tôi đã báo cảnh sát.”

Ông Tôn do dự: “Hãy khoan đã, đợi một chút.”

Diệp Ninh gật đầu: “Được, ông Tôn, tôi cho ông ba phút.”

Ông Tôn cúp điện thoại, Diệp Ninh đợi đúng ba phút rồi gọi lại.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, ông Tôn này không biết phải trả lời như thế nào cho phải: “Việc tu sửa căn hộ đó không phải là do tôi làm, là một người bạn của tôi. Hiện tại cậu ấy đang bị bệnh, tôi không có cách nào liên lạc. Cô nhìn...”

Ông ta còn chưa dứt lời, Diệp Ninh đã trực tiếp cúp điện thoại!

Tổng đạo diễn không trực tuyến, bọn họ không biết phải diễn như thế nào thì phải?!

Diệp Ninh hít sâu vào một hơi, cô thật sự muốn làm chuyện gì đó, thậm chí muốn chạy ra đường đập phá đồ đạc.

Chỉ là rốt cuộc cô không làm như vậy, chạy thẳng tới trung tâm tập thể hình.

Yoga là phong trào vận động thời thượng nhất, nhưng thật ra Diệp Ninh không thể nói rằng cô rất yêu thích. Bởi vì trước khi tập Yoga không nên ăn uống. Người chăm chỉ luyện tập Yoga thường là người có dạ dày không tốt.

Cô luyện Yoga cũng đã hơn hai năm, chỉ vì muốn chăm sóc thân thể, có cũng được mà không có cũng không sao.

Hôm nay vừa đúng lúc có lớp Yoga, Diệp Ninh không tập trung, nhưng cũng theo quy cũ theo sát luyện tập.

Lúc cô đang làm một động tác dựng ngược thì cảm thấy thế giới dựng ngược và thế giới lúc bình thường có chút không giống nhau.

Đổi đi một góc độ và phương thức, thật sự có thể rút ra một kết luận hoàn toàn khác nhau.

Vì vậy lúc cô dựng ngược như vậy, cô lập tức nhớ tới Tiêu Nhạc.

Có phải Tiêu Nhạc làm Tổng đạo diễn vẫn âm thầm quan sát mình hay không?

Từ lúc mười mấy tuổi thì anh ta đã dùng cặp mắt lạnh lùng xa xôi kia nhìn mình. Nhìn ánh mắt chứa đựng không ít nhạo báng lẫn rình rập khiến Diệp Ninh run lẩy bẩy.

Vào trung học, anh ta ngoảnh mặt làm ngơ với sự nghèo nàn và khắc khổ của mình, rồi lại nhìn mình giống như một tên hề trên sân khấu khóc lóc nức nở.

Lên đại học, anh ta nhìn mình bận rộn vừa đi học vừa đi làm.

Vài năm sau, không may mắn, anh ta lại có thể xuất hiện ngay đúng lúc mình vừa gặp phải trở ngại lớn nhất về mặt tình cảm, thuận tiện biểu diễn một lần vai diễn quần chúng.

Khi vừa nghĩ đến thời gian này, cô lập tức té ngã tại chỗ.

Mọi người xung quanh giật nảy mình, huấn luyện viên Yoga lập tức chạy đến kiểm tra tình huống của cô.

May mắn không có chuyện gì xảy ra, chỉ là sợ hết hồn mà thôi.

Buổi chiều, tới lúc đi đón Nam Nam ở nhà trẻ trở lại, không biết tại sao hôm nay Nam Nam vô cùng im lặng.

Diệp Ninh không nhịn được hỏi tới: “Sao vậy Nam Nam?”

Nam Nam suy nghĩ một chút rồi nói: “Mẹ, con muốn đi thăm một người bạn.”

Diệp Ninh kinh ngạc, nhìn con trai của mình, dè dặt hỏi: “Người bạn nào?”

Nam Nam lắc đầu: “Con cũng không biết, là một ông chú thôi.”

Trong lòng Diệp Ninh nổi loạn: “Chú nào, con đã gặp mặt chưa?”

Nam Nam gật đầu, “Gặp qua rồi. Trước kia dì Trần dẫn con ra ngoài chơi, chú ấy có đi theo chơi với con, người đó rất tốt.”

Máu trong người Diệp Ninh dường như đông cứng, cô cẩn thận hỏi: “Chú này họ gì? Con gặp chú ấy khi nào, gặp mấy lần, chú ấy có nói gì không?”

Nam Nam cố gắng nhớ lại: “Trước đó dì dẫn con ra ngoài chơi, thỉnh thoảng sẽ gặp chú ấy. Về phần họ gì, con cũng không biết. Bình thường con chỉ gọi chú ấy là chú thôi à.”

Diệp Ninh hít vào một hơi thật sâu, để cho sắc mặt của mình nhìn có vẻ bình thường. Cô còn cố gắng mỉm cười một chút.

Cô sợ dọa đến con trai.

Vì vậy Nam Nam tò mò nhìn mẹ, phát hiện vẻ mặt kỳ lạ của mẹ đang đứng trước máy vi tính, rất nhanh tìm ra một tấm hình phóng đại: “Là người này phải không?”

Nam Nam chỉ liếc mắt nhìn, rồi gật đầu nói: “Dạ phải!”

Trả lời xong, cậu bé cảm thấy mặt của mẹ trắng bệch như bơ trên bánh kem.

Nhất thời cậu bé có chút sợ hãi, giống như hôm nay mẹ có chút gì đó không đúng.

Diệp Ninh cố gắng khắc chế sự run rẩy đang lan tỏa trong người, ra sức đè nén âm thanh, hỏi: “Tại sao mẹ không nghe con nói về ông chú này vậy?”

Nam Nam nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Ninh, dè dặt nói: “Con, con quên mất...”

Diệp Ninh nhìn thấy bộ dạng oan ức của cậu bé, giống như mình đã làm sai chuyện gì, nhất thời thật không nở lòng. Cô nhịn không được nắm chặt quả đấm, trong lòng không ngừng tự nói với mình, Nam Nam là con trai của mình, nó còn nhỏ như vậy, đây chính là con trai mình sinh ra!

Về đến nhà, Diệp Nam lo cho cậu bé ăn cơm trước, sau đó cùng nhau đọc sách trong chốc lát. Đương nhiên Nam Nam vẫn còn nhớ tới lời đối thoại trước đó, nhìn Diệp Ninh một cái, sau đó tự mình đi sang một bên, ôm một quyển sách tới đọc. Thật ra Nam Nam là một đứa bé rất thông minh, đã có thể viết được rất nhiều chữ. Hôm nay cậu bé lục ra được một bộ . Bộ sách này nói về chuyện xưa của đám gà con trong chuồng gà.

Xem hết tranh vẽ, cậu bé lại vui vẻ nhảy sang chơi trò chơi xếp gỗ.

Diệp Ninh trở lại gian phòng, mở ra màn hình máy vi tính, lục lại hình của Tiêu Nhạc một lần nữa. Trong đầu cô lại bắt đầu suy nghĩ dồn dập, Nam Nam, con trai của cô, cô mang thai nó như thế nào vậy?

10. Chương 10: Lai Lịch Của Cục Cường

Lúc ấy ngày nào mẹ cũng châm biếm Diệp Ninh, nói với cậu của cô, ông nuôi dưỡng nó có ích lợi gì. Nhìn mẹ ruột nó chết, nó làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, cả ngày khổ sở chường mắt, mặt mày giống như khúc gỗ không chút biểu cảm, chỉ biết đi học mỗi ngày! Đây chính là không có lương tâm!

Khi đó, cậu cũng cảm thấy không hiểu. Theo như ông, một cô bé mười ba tuổi, mẹ vừa mới mất, không phải nên khóc vài trận chứ. Nhưng hình như Diệp Ninh chưa từng chảy nước mắt.

Đối với sự hoài nghi này, Diệp Ninh không hề giải thích, cũng không biết phải giải thích như thế nào.

Trên thực tế, sự ảnh hưởng của sự kiện kia còn lớn hơn nhiều so với mức tưởng tượng của Diệp Ninh. Điều này khiến cô không thể nào có thể tiếp nhận một cuộc hôn nhân hay đoạn tình cảm nào.

Có thể nói, cặp kè với Hoắc Thần chính là dũng khí lớn nhất mà cô đã từng bộc lộ. Tuy nhiên kết cuộc của nó lại là như vậy. Thật sự lúc đó cô đã tiêu hao biết bao nhiêu tâm sức, có khi mệt mỏi không chịu nổi, nhưng cô vẫn kiên trì học xong chương trình học ở Mỹ rồi vội vàng về nước.

Sau khi về nước, Diệp Ninh không còn như trước nữa. Lúc ở nước ngoài, cô là sinh viên đại học kinh tế. Khi trở về nước, cô làm trong một cơ quan tài chính lớn nhất nhì thành phố B, thu nhập rất cao, tương lai rộng mở, dáng dấp xinh đẹp, thuộc loại nhân viên cổ áo vàng[1] của Kim Dung Nhai[2].

Cô không còn là một cô bé học trò mặc chiếc áo khoác cũ rách mà bà mẹ đã từng mặc qua, hay mang đôi giày được chấp vá nhiều lần trong căn tiệm ven đường. Cô của lúc ấy trang điểm ăn mặc xinh đẹp, đi trên đường có thể đạt được tỷ lệ quay đầu nhìn tới 90%.

Khi đó, cô cũng muốn kết hôn, vì vậy có đi xem mắt. Điều kiện đối tượng xem mắt không tệ, chỉ là đối với chuyện kết hôn, Diệp Ninh có hơi kén chọn, hơn nữa, còn là một loại kén chọn kỳ quái. Chỉ cần tiếp xúc với người đàn ông nào, cô đều yêu cầu đối phương cung cấp chứng nhận độc thân và chứng nhận khám sức khỏe. Nói cô cố chấp ngay thơ cũng được, nói bệnh tâm lý cũng không sao, là người nhất định phải có chút kiên trì và thói quen. Đây chính là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế[3] của Diệp Ninh.

Lúc ấy, cô đã từng đi xem mắt qua rất nhiều người, có khi gặp mặt ăn cơm trưa, ăn cơm trưa xong tiếp tục hẹn tới trà chiều.

Nghĩ tới đây, trong đầu cô chợt lóe lên một điểm như có như không.

Trong đám đối tượng xem mắt muôn hình muôn vẻ mà cô đã từng gặp qua, đã từng có một người có cặp mắt giống như Tiêu Nhạc vậy.

Đó là một buổi chiều, sau khi tranh thủ xong một cuộc hẹn, cô vội vàng chạy tới quán trà đã hẹn trước. Đạo này, cứ uống trà là đến quán cà phê, nhưng vị này hẹn chính là quán trà, kiểu quán trà Trung Quốc.

Diệp Ninh không hề có chút ấn tượng về hình dạng của đối phương như thế nào, chỉ nhớ rõ trong quán trà cổ kính, hình như người đó đã đợi thật lâu. Khi thấy cô tới, cặp mắt kia u ám, cứ như vậy lặng lẽ nhìn cô.

Đó là một loại hơi thở vừa đè nén vừa khát vọng, tỏa ra đã tâm bưng bưng, mang theo mùi vị xâm lược nồng nặc, giống như anh ta vừa nhìn thấy bạn là có thể khiến bạn không thể nào chạy trốn được.

Nếu không phải bởi vì loại cảm giác hồng bét bị người khác nhìn chằm chằm không hề che giấu này, thì Diệp Ninh đã thích đàn ông không đeo mắt kính rồi.

Lúc ấy, Diệp Ninh vừa nhìn thấy người này thì trong lòng phát hỏa, hận không thể trực tiếp xoay người bỏ đi.

Chỉ là từ lúc còn nhỏ, cô đã học được cách đè nén tâm tình của mình rất tốt. Cho nên cô đã mỉm cười, cười một cách thanh nhiên, hoàn toàn xem mặt người kia như vô hình.

Sau đó bọn họ đi vào quán trà, vừa uống trà vừa hỏi thăm hoàn cảnh của đôi bên.

Diệp Ninh lên tiếng trước, giới thiệu đại khái tình trạng của mình. Tiếp theo sau đó tới phiên người kia, hình như đối phương đã kể chút đỉnh về mình, gây dựng sự nghiệp ra sao. Nghe đâu là người tốt nghiệp đại học hạng hai, sau khi tốt nghiệp đại học lại không đi làm mà mở công ty ở thành phố B, cuối cùng rất

thành công. Thật ra người kia không nói nhiều, chỉ nói sơ qua về việc gây dựng sự nghiệp. Người này nói năng vụng về, cái loại tổng quát vài ba câu, giống như lời giới thiệu vừa nghiêm túc vừa khô khan trong bách khoa Baidu. Thậm chí Diệp Ninh đã từng nghĩ qua, có phải anh ta muốn rút lui?

Trong lòng Diệp Ninh một mực không nghe thấy gì cả, lập tức đào móc ra mấy chữ từ những lời nói đơn giản kia: Dã tâm bưng bưng, đầu cơ trục lợi, con bạc may mắn.

Thời kỳ đó, so với những người khác, nhà đầu cơ đạt được thành công dễ dàng hơn.

Diệp Ninh vừa nghĩ tới đây, vừa bắt đầu cân nhắc, lần xem mắt kế tiếp là lúc nào? Lần sau cô nên sàn lọc đối tượng xem mắt kỹ càng hơn, không thể không đeo mắt kính, mắt không được quá lớn...

Nhưng vào lúc đó, ngược mắt lên, cô cảm giác được người kia đang lặng lẽ chăm chú nhìn mình, bình tĩnh nhưng bất đắc dĩ.

Giống như anh ta biết mình không hề tập trung.

Tâm tư của anh ta vô cùng nhạy bén, nhìn thấu nội tâm của mình một cách dễ dàng.

Một giây kia, Diệp Ninh liên sinh lòng cảnh giác, chỉ là nhớ tới người này vừa rồi nói năng vụng về, rốt cuộc cô cũng không nhịn được, bật hỏi: “Tôi rất tò mò, làm sao anh thuyết phục được người đầu tư, thu được vốn mao hiểm?”

Ánh mắt người đối diện nhìn thẳng vào cô, im lặng thật lâu. Bởi vì cặp môi hơi nhếch lên mà có vẻ có chút bẽn lẽn, chậm rãi thốt lên một câu: “Cô có thể nhìn bản kế hoạch của tôi.”

Lúc ấy Diệp Ninh đã nhịn không được bật cười. Đã lâu lắm rồi cô chưa từng được cười như vậy.

Cô cười đến nỗi chảy nước mắt. Bởi vì nước mắt mà tầm mắt trở nên mờ nhạt. Tuy nhiên, cũng vì hơi nước này mà hình ảnh trở nên rõ ràng, để cô nhìn thấy đối phương một lần nữa.

Dưới ánh sáng mờ lung trong quán trà, cặp mắt vốn âm u sâu thẳm đến khó hiểu lại mang theo chút vui vẻ nóng bỏng nhìn mình chăm chú.

Đây là một người rất mẫu thuẫn, vụng về luống cuống, rồi lại tâm tư sắc bén, từ ngữ thiếu thốn nhưng lại dường như thâm trầm khó hiểu.

Tối đó về đến nhà, hình như người kia đã gửi cho mình một tin nhắn, trên đó có viết: “Có thể tiếp tục kết giao hay không?”

Diệp Ninh tưởng tượng ra bộ dạng vụng về của anh ta gõ từng chữ một, đưa tay ra, nhẹ nhàng thả tiêu tin nhắn này.

Cô không thích đàn ông không đeo mắt kính, đã nhắc qua rồi.

Diệp Ninh của bảy năm sau đang yên lặng đứng nhìn con trai của mình chơi xếp gỗ.

Ánh mắt tan tác nhớ lại cuộc xem mắt với người kia. Ánh mắt người đó có điểm giống như Tiêu Nhạc. Còn đáng vẻ, có giống hay không? Hiện giờ Diệp Ninh nghĩ không ra.

Chỉ là cô còn nhớ, từ đó về sau, cô thật sự không thể nào xem mắt được nữa, có cố gắng cũng không có ý nghĩa.

Diệp Ninh là một người rất xoi mói, xoi mói đến nỗi mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, xoi mói tới nỗi đối tượng xem mắt quá xấu hổ mà trở thành giận dữ, mắng nhiếc Diệp Ninh là cực phẩm.

Thật ra thì đối tượng xem mắt của cô yêu cầu rất cao. Có lẽ trai gái ưu tú thành thị đều thông qua loại phương thức tiếp xúc này, mắt nhìn đầu tiên chính là thái độ thù địch và đánh giá xoi mói.

Vì vậy Diệp Ninh mệt mỏi, không đi xem mắt nữa.

Cô không xem mắt nữa đi làm đều đặn, tao nhã tài trí, xinh đẹp hào phóng, cần cù chăm chỉ làm việc, trở thành trụ cột của nhóm hạng mục. Thậm chí, cô còn thường xuyên làm thêm giờ, làm thêm giờ cho tới 10 giờ, có khi 11 giờ tối.

Nhưng sau khi làm thêm giờ, cô lại không muốn về nhà.

Cô thuê nhà trọ, lạnh lùng hắc ám. Cô thường ngồi một mình ôm chần chờ trời sáng.

Cô cần một mối tình muôn màu muôn vẻ.

Vì vậy, cô cởi áo sơ mi quần dài ban ngày đi làm ra, thay vào một bộ váy có phong cách một trời một vực so với ban ngày, chạy đến quán rượu uống rượu.

Mỗi ngày cô đều muốn uống rất nhiều rất nhiều rượu, nhưng càng uống đầu óc lại càng tỉnh táo.

Diệp Ninh vẫn cảm thấy, tâm tư của mình đen tối vận vẹo. Cô vẫn luôn giấu mình đằng sau tảng băng giá lạnh, nhưng thật ra cô cần tất cả động lực để thoát ra.

Có lẽ sự tổn thương do Hoắc Thần gây ra còn lớn hơn so với mức tưởng tượng của cô. Về mặt tình cảm, cô vẫn không phải là người dửng dưng nhất. Thật vất vả bước ra được một bước, cô lại bị người ta hung hăng đập vào đầu một cái.

Hình như hơn nửa năm, Diệp Ninh đắm chìm trong men say, uống đến khi say khướt rồi mới về nhà. Ngày hôm sau ôm đồng hồ báo thức bò dậy, tiếp tục đi làm, tiếp tục liều mạng vì công việc.

Đây là một bí mật không ai biết đến.

Mãi cho đến khi xảy ra sự kiện kia.

Hôm đó, Diệp Ninh uống say tỉnh về nhà, nhưng có một người đầu tóc húi cua đi tới. Diệp Ninh không hề nhìn rõ bộ dạng của đối phương, chỉ biết anh ta đang nheo nheo mắt nhìn mình.

Thật ra thì thỉnh thoảng Diệp Ninh cũng gặp phải vài người quấy rầy mình, chỉ là những người đó biết khó mà lui. May mắn cho cô, cô chưa từng gặp chuyện phiền phức.

Lần này, cô nghiêng đầu nhìn chằm chằm người kia, cảm giác có phải người kia cũng sẽ biến mất hay không.

Vấn đề là anh ta không hề biến mất.

Tiếng nhạc và tiếng gào thét điên cuồng chung quanh, ánh đèn chớp tắt, không biết tại sao đầu óc Diệp Ninh biến đầu mất tiêu, bỗng nhiên cô muốn phóng túng một phen.

Cô không muốn kết hôn, nhưng cô muốn có một đứa con.

Vì vậy cô khoác tay người kia: “Anh kết hôn chưa, có bạn gái không?”

Đối phương vội vàng lắc đầu: “Không có.”

Diệp Ninh đè nén sự nôn mửa muốn phun ra ngoài, tiếp tục bình tĩnh hỏi anh ta: “Cơ thể mạnh khỏe chứ?”

Ánh mắt đối phương tỏa sáng: “Mạnh khỏe, mạnh khỏe. Tôi kiểm tra sức khỏe đúng hạn kỳ...”

Vì vậy hai người ăn nhịp với nhau, Diệp Ninh đi theo người kia ra khỏi quán bar, lên thẳng xe taxi, đi tới khách sạn.

Trên đường đông đưa, Diệp Ninh vô cùng khó chịu, xe taxi vừa dừng lại trước mặt một khách sạn, cô gục xuống ven đường nôn ọe. Còn người kia vì vậy mà ôm lấy hông của cô từ phía sau, hơn nữa cặp tay kia bắt đầu lục lọi trên người cô.

Mặc dù lúc đó cô say ngất ngư, nhưng vẫn còn cảm giác, liều mạng đẩy người kia ra, vừa đẩy vừa lắp ba lắp bắp nói như niệm chú: “Anh có chứng minh độc thân không, có thể chứng minh sức khỏe không...”

Nhưng người kia làm gì còn để ý tới những lời nói ngu ngơ của cô chứ, trực tiếp ôm cô không buông, sau đó hôn lên miệng của cô.

Diệp Ninh ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc trên miệng đối phương, lập tức khôi phục lại chút lý trí, liều mạng đẩy người kia ra.

Nhưng hiển nhiên cô đã chọc tức anh ta.

Năm đó Diệp Ninh quá đơn thuần ngây thơ, hoàn toàn không hiểu, con gái như cô xuất hiện ở những nơi như thế này là có ý nghĩa gì, cũng như cô vô cùng may mắn, cho rằng tất cả chung quanh đều an toàn vô hại như vậy.

Lúc đó đối phương nổi giận lên, trực tiếp đề cô lên tường, bắt đầu động tác thô bạo.

Diệp Ninh cũng phát cáu, giơ tay lên tát đối phương một cái thật mạnh, cầm điện thoại di động vùng vẫy muốn báo cảnh sát.

Tuy nhiên, điều này lại khiến đối phương phản kích mãnh liệt hơn, hung tợn đề cô lên tường.(1) Nhân viên cổ áo vàng=gold collar worker: nhân viên tri thức có tay nghề cao, cùng loại với white collar (nhân viên cổ áo trắng, có chỗ gọi là nhân viên áo trắng), nhưng mới vừa bắt đầu trở nên thiết yếu cho hoạt động kinh doanh.

(2) Kim Dung Nhai = Financial Street: Khu vực kinh doanh tài chính tầm cỡ lớn ở Bắc Kinh.

(3) Rối loạn ám ảnh cưỡng chế = OCD = Obsessive-Compulsive Disorder: Người mắc bệnh này có những ý nghĩ và hành vi lặp lại một cách vô nghĩa mà không kiểm soát được.

11. Chương 11: Ký Ưc Chấp Vá

Lúc Diệp Ninh vừa nghĩ tới đây, trên mặt cô không còn chút máu tươi nào, trắng bệch như tờ giấy.

Cô dõi mắt nhìn chằm chằm màn hình vi tính, trên màn hình là khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan sâu sắc, đang từ từ biến thành huyền ảo trước mặt cô, chia ra thành nhiều hình dạng. Những hình dạng này giống như đèn kéo quân chớp tắt soi rọi vô số hình ảnh trong quá khứ của cô, cuối cùng hợp lại thành người giống như trên màn ảnh mây vi tính.

Vô số ánh mắt, lạnh lùng mà khinh bỉ, đồng tình nhưng lại bất đắc dĩ, nóng bỏng mà ầm ập, âm u nhưng lại bi thương, khát khao nhiệt tình. Nhiều ánh mắt như vậy hội tụ cùng chung một chỗ, tạo thành một chùm ánh sáng, chiếu ngay khuôn mặt này, khiến cho gương mặt lâu nay luôn là bóng mờ ảo ảnh hiện ra rõ ràng trước mắt.

Vào giờ phút này, rốt cuộc cô cũng nhớ ra rồi.

Vào thời điểm cô trần trụi nửa người trên ngoại ngụy trên mặt đất giống như loài bò sát, có một cậu bé khoảng 13 tuổi đang đứng cứng ngắc cách đó không xa siết chặt nắm tay, trong ánh mắt lạnh lùng chứa đầy sự đấu tranh.

Lúc cô run lẩy bẩy trong chiếc áo khoác cũ rách xếp hàng chờ mua cơm trưa giữa trời đông gió rét, có một thiếu niên cao gầy xa lạ đang đứng bên cạnh nhìn mình, lặng lẽ mà yên tĩnh.

Lúc cô không chút biểu cảm đứng trước máy chụp hình thì người thiếu niên kia siết chặt áo khoác trong tay, ánh mắt ầm ập nhưng lại bi thương.

Về sau còn có lúc hoa Liên Kiều nở rộ dưới lầu ký túc xá cổ kính, rừng phong hừng hực khí thế bên bán cầu Tây xa xôi, người đàn ông luôn xuất hiện đúng lúc, dùng giọng nói ầm ập cô đơn an ủi mình, đều chính là anh.

Suýt chút nữa cô phải vào tù, luật sự hạng nhất thành phố B đã nói, bạn của cô nhờ người mời tới đến biện hộ cho cô...

Cô mang thai chần chừ lưỡng lự, trung tâm dưỡng thai nước ngoài nói, ở đây chúng tôi cung cấp phục vụ toàn bộ...

Cô vì hộ khẩu của cục cưng mà phiền não, nhân viên cục dân chính nói, hộ khẩu này có thể giải quyết, lúc nào cũng có trường hợp đặc biệt...

Cô muốn mua một căn hộ ổn định cuộc sống cho cục cưng, người đại lý nói, chúng tôi cần bán gấp...

Cô muốn đầu tư vào một cửa hàng mặt tiền, trung tâm mua bán nói, mặt tiền cửa hàng này giảm giá...

Cô cần một người vú em, chị Trần nói, chị không muốn làm ở Nguyệt Tẩu nữa, muốn ở lại đây chăm sóc Nam Nam...

Cô cần một người quản lý cửa tiệm, Tiểu Nhược nói, em muốn kinh doanh một quán cà phê...

Cục cưng phải vào nhà trẻ, hiệu trưởng nhà trẻ nói, vừa đúng lúc danh sách của trường có thêm một chỗ trống...

Đầu Diệp Ninh nhức như búa bổ, cả người run rẩy. Cô đã từng vì say rượu mà trí nhớ mơ hồ, nhưng lúc này tất cả trở nên vô cùng rõ ràng.

Đây chính là bí mật mà cô đã cất giấu bao năm qua, không người nào biết tới.

Cô bỗng đứng bững tỉnh, giống như vừa nhớ ra điều gì, nhất thời kêu lên một tiếng, vội vàng nhảy dựng lên, đẩy cửa chạy sang phòng Diệp Nam.

Phòng kế bên được trang trí vô cùng ấm áp, trên tường dùng nước sơn bảo vệ môi trường, vẽ đủ loại thỏ con, chó con mà em bé nào cũng thích, nhìn con nít rất dễ thương.

Năm đó Diệp Ninh mang thai ngoài ý muốn, sau khi trở về vội vã đi mua căn hộ. Vừa đúng lúc căn hộ này cần bán gấp, tất cả mọi mặt đều rất hài lòng, cho nên cô mua liền.

Lúc này đây, tiểu soái ca Nam Nam đang quỳ nằm trên sàn nhà trong phòng ngủ. Trên sàn nhà trải một tấm đệm giải trí, vẫn là tấm đệm mà cậu bé đã bò chơi từ nhỏ. Cô nhìn thấy bên cạnh cậu bé để một đồng hồ cát Lego, còn cậu bé thì đang tập trung tinh thần hí hoáy.

Đa số thời gian cậu bé rất hiểu chuyện, làm một cậu bé vô cùng ngoan ngoãn, say mê làm một chuyện gì đó, giống như gắn xếp Lego, hơn nữa còn đắm chìm trong đó.

Hiện tại cậu bé đang ráp đặt nền móng của một căn lầu, loay hoay tìm cách làm sao để xây tiếp.

Diệp Ninh đè nén tâm tư đang nổi loạn, cố gắng dùng suy nghĩ bình tĩnh quan sát con trai của mình.

Con trai cô 6 tuổi, bộ dạng khá nhìn, trán cao, lông mày có nét, hai mắt trong suốt sáng ngời, là một cậu bé có loại phong cách ăn mặc thu hút không biết bao nhiêu sự hâm mộ của các bậc cha mẹ.

Lúc này đây, cặp mắt mặt mù mấy chục năm của Diệp Ninh bỗng đứng trở nên nhạy cảm quá mức.

Cô nhạy cảm bắt được không ít chi tiết trên người Diệp Nam mà càng nhìn càng hiểu rõ. Trên căn bản, Nam Nam chính là bản sao của Tiêu Nhạc!

Nam Nam là con trai của Tiêu Nhạc hay sao?

Dường như Diệp Ninh vừa cắn môi mình đến chảy máu. Cô ra sức siết chặt quả đấm, kiềm chế cơ thể mình không được run rẩy.

Cô cứ cho rằng tất cả đều là bí mật một mình cô biết được, cho rằng Nam Nam chính là sự tồn tại tốt đẹp nhất mà ông trời đã ban cho cô, là thiên sứ chỉ thuộc về cô mà thôi. Nhưng bây giờ thì sao, rốt cuộc từ trước tới giờ, sau lưng mình đều có cặp mắt nhìn thấy tất cả, giống như ánh mắt của Thượng Đế vậy, cúi nhìn nhất cử nhất động của mình!

Ngay cả sự tồn tại của Nam Nam cũng là cố ý an bài.

Rốt cuộc anh ta đã âm thầm quan sát mình bao nhiêu năm rồi mà có thể thao túng cuộc sống của mình như thế này.

Vừa lúc đó, Nam Nam ngẩng đầu lên, bối rối nhìn mẹ đang nhìn mình chăm chăm: “Mẹ, tại sao mẹ nhìn con như vậy?”

Diệp Ninh kiềm chế hai chân phát run của mình, thoáng cái đôi chân tê liệt, ngã xuống trên đệm, cô với tay cầm lấy tay con trai mình:

“Nam Nam, không có gì, chỉ là đột nhiên mẹ nhớ con thôi.”

Nam Nam càng thêm buồn bực, nghiêng đầu cứng nhắc: “Nhưng mà mẹ, sao tay của mẹ lại lạnh như vậy?”

Cậu bé nắm chặt tay của mẹ, nhẹ nhàng chà xát giúp cô sưởi ấm: “Còn nữa, mới vừa rồi mẹ nhìn con kỳ lạ lắm có biết không, mẹ không nhận ra con à?”

Lỗ mũi Diệp Ninh cay cay, bất chợt muốn khóc, chỉ là đã lâu lắm rồi cô đã không khóc.

Cô lập tức ôm chặt con trai, ôm thật chặt: “Nam Nam, con là con trai của mẹ, phải không?”

Nam Nam bị mẹ ôm hơi đau, cậu bé càng thêm xác định hôm nay mẹ có gì đó không ổn, nhưng cậu bé cũng chỉ khéo léo gạt đầu: “Dạ phải, Nam Nam là con trai cưng của mẹ, mẹ là mẹ cục cưng của Nam Nam!”

Diệp Ninh ôm con trai không buông. Đứa trẻ mới mấy tuổi đầu, cơ thể mềm mại, ôm vào lòng có loại cảm giác được cậu bé toàn tâm toàn ý ỷ lại. Cô yêu con mình, trên đời này có nhiều người như vậy, người cô yêu duy nhất chính là con trai.

“Nam Nam, vừa rồi mẹ đột nhiên mơ thấy một giấc mơ, mơ tới cảnh Nam Nam rời khỏi mẹ.”

Nam Nam nhường nhường mày, càng thêm hiếu kỳ nghĩ thầm, vừa rồi mẹ có ngủ à, tại sao có thể nằm mơ? Không ngủ cũng làm mộng được?

Nhưng cậu bé cảm giác tay của mẹ rất lạnh, nên không hỏi lại, mà là vòng tay ôm lấy cổ mẹ: “Mẹ, tại sao con lại rời xa mẹ? Mẹ là mẹ của con, nếu con rời xa mẹ sẽ không có mẹ bên cạnh nữa.”

Diệp Ninh cũng suy nghĩ giống vậy, bóp bóp lỗ mũi cay cay của mình, nhưng cô vẫn ôm con trong lòng. Cứ như vậy ngồi ôm cả buổi, cuối cùng cô cũng buông con ra.

Nhìn mấy cái đặt Lego trên mặt đất, cô hỏi con trai: “Trước kia Nam Nam nói muốn mua bộ Star Wars Millennium Falcon mà phải không?”

Nam Nam gạt đầu lia lịa: “Đúng vậy đúng vậy a mẹ!”

Thật ra trong nhà có nhiều lắm, từ khi còn nhỏ đã sưu tầm hàng loạt, cho tới bây giờ những hạt nhỏ này đã chất đầy rương, cho nên lúc Nam Nam hỏi mua bộ Star Wars, Diệp Ninh đã không đáp ứng. Một bộ thôi mà đã hơn hai ngàn đồng, để trong nhà thì chiếm chỗ, dọn dẹp càng phiền toái. Nếu thật sự muốn chơi, ngoại trừ nhiều trung tâm giáo dục sớm và trung tâm giải trí ra, còn có rất nhiều chỗ để chơi, chỉ là chuyện xử lý mấy tấm thẻ thôi.

Thấy Diệp Ninh không lên tiếng, Nam Nam ngẩng đầu lên lên lên quan sát mẹ, ánh mắt trong suốt giống như tên trộm. Cặp môi nhỏ nhắn xinh đẹp của cậu bé không nhịn được, cong lên mỉm cười, dè dặt dò xét mẹ: “Mẹ, mẹ muốn mua cho con hả?”

Giọng nói của cậu bé mềm mại khéo léo, làm nũng lấy tay ôm cổ Diệp Ninh.

Bộ dạng bé con như thế này, Diệp Ninh làm gì có thể cự tuyệt được, nhất thời gạt đầu: “Được, tháng sau sinh nhật con, đó là quà sinh nhật của con nhé.”

Thiếu chút nữa Nam Nam nhảy dựng lên, dụi toán loạn vui vẻ như chần tỉnh con trong lòng mẹ: “Mẹ thật tốt! Con yêu mẹ!”

Nói xong ‘chụt’ một cái, hung hăng hôn lên miệng Diệp Ninh.

Nói chuyện chơi với Nam Nam một hồi lâu, cô ôm con nằm xuống ngủ chung.

Kể từ khi Nam Nam được 4 tuổi, cậu bé đã tự ngủ một mình.

Hiện tại vất vả lắm mới có thể được mẹ thơm phết ôm vào lòng, Nam Nam có chút hưng phấn, chôn đầu trong hõm vai của mẹ thì thầm nói chuyện một hồi lâu, cuối cùng mới vui vẻ thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Diệp Ninh ngơ ngác nằm ở đó, nhìn lên trần nhà trong bóng tối, cố gắng nhớ lại tình hình đêm đó, một đêm cuồng loạn phóng túng, một người đàn ông khiến cô không dám nghĩ tới.

Cô cố gắng chấp vớ mớ trí nhớ hỗn độn rách nát, hồi tưởng lại đêm hôm đó.

12. Chương 12: Anh Cao Cao Tại Thượng, Chưa Bao Giờ Hiện Hình

Đêm hôm đó, lúc cô liều mạng giãy giụa la to, đột nhiên có một bóng đen xông tới. Anh ta mạnh mẽ vô cùng, giống như đã bị đè nén rất lâu đột nhiên bộc phát.

Anh ta vừa nhào tới, việc đầu tiên là tóm gọn gã đàn ông có ý đồ xấu kia, sau đó dấn vào mặt hắn ta hai cú, đánh đến khi hắn ta té xuống đất rồi đá thêm mấy cú nữa.

Sức lực anh ta thật kinh khủng, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy phần nộ hận không thể rên rỉ thành thép.

Anh ta tới bên cạnh, siết chặt cánh tay của Diệp Ninh, bóp Diệp Ninh đau vô cùng. Chỉ là lúc này Diệp Ninh đang say, cho nên cô không hề sợ.

Lúc ấy cô đã nghiêng đầu sang một bên quan sát người kia, lầm bầm nói, tôi ghét anh, ghét anh vô cùng...

Sắc mặt người kia tái xanh, nắm lấy cổ tay cô, dường như siết cô muốn phun máu, cắn răng nghiêng lợi hỏi cô: “Ngu ngốc, rốt cuộc em học nhiều quá rồi ngu, hay là ở Mỹ ngây ngốc mấy năm nên thiếu não rồi hả?! Em cho rằng đây là nước Mỹ à, ai cũng dằng hoàng không dám giở trò!? Em nghĩ rằng đàn ông mang em tới đây là để làm gì?! Tôi thật sự hận mình không bóp chết em ngay lập tức! Phải dạy em lại mới được!”

Nói đến đây, trong mắt anh ta tràn đầy điên cuồng tàn bạo. Thậm chí lúc ấy Diệp Ninh có cảm giác anh ta sẽ xé nát mình ra bất cứ lúc nào.

Bất quá Diệp Ninh không bỏ chạy, bàn chân phía dưới mềm nhũn, trực tiếp ngã nhào vào ngực người kia.

Đường phố rất lạnh, cô lại mặc không nhiều, trong lòng người đàn ông kia thật ấm áp.

Lòng ngực người đàn ông phập phồng dữ dội, cơ thể anh ta cương cứng, nhưng lại rất ấm áp. Lúc Diệp Ninh nhào tới, anh ta cương cứng như một tảng đá, chỉ là rất nhanh sau đó, anh ta vươn tay ra, mạnh mẽ mà trầm tĩnh, quán chặt lấy cô. Sau đó anh ta cúi đầu, hơi thở dồn dập, bắt đầu hôn cô.

Trên miệng anh cũng có mùi thuốc lá, nhưng thật kỳ lạ, Diệp Ninh lại không cảm thấy chán ghét.

Cô ngửa mặt đón nhận nụ hôn của anh. Dưới ánh đèn trong đêm khuya, cô cố gắng mở to mắt ra nhìn anh.

Hơi thở anh rối loạn, môi răng tràn đầy khao khát.

Cô vừa thở hồng hộc vừa nhịn không được nói, “Tôi không thích cặp mắt của anh...”

Anh nâng tay lên, che kín mắt của cô, sau đó hơi nghiêng đầu, tiếp tục hôn lên môi lên mặt của cô một cách đói khát.

Những chuyện sau đó trí nhớ thật mơ hồ, chỉ nhớ rằng cô kêu đau, đẩy anh ra, nhưng anh quá mạnh mẽ, cô đẩy gì cũng không lay chuyển được anh. Sau đó nữa thì cô bắt đầu điên cuồng theo anh.

Ngày hôm sau, cô đau đầu như muốn nứt ra, đang mê man ngủ thì dường như có giọng nói khàn khàn ấm áp nói bên tai mình, “Em ngủ tiếp đi, tôi đi mua đồ ăn sáng cho em, còn có thuốc nhức đầu.”

Sau đó, cô cảm giác được một bàn tay có chút thô ráp vuốt nhẹ lên gò má của mình, tiếp theo đó là âm thanh mở cửa ra rồi đóng lại, tiếng bước chân của người đàn ông từ từ xa dần.

Cô vội vàng mở mắt ra, xuống giường, rón ra rón rén mặc quần áo vào, bỏ chạy.

Cuộc sống sau đó, con đường của cô chỉ có hai nơi, công ty và nhà trọ, chưa bao giờ cô dám đi ra ngoài, thậm chí cô tắt luôn cả điện thoại di động. Cũng vừa lúc đó, tổ hạng mục nhận được một hạng mục lớn, là lực lượng chính nòng cốt của tổ, dường như cô làm ngày làm đêm, bận rộn tới nỗi mỗi ngày chỉ ngủ ba bốn tiếng đồng hồ.

Sau khi hạng mục chấm dứt, cô liền chạy ra nước ngoài du lịch.

Du lịch trở về, khủng hoảng kinh tế bộc phát, ngành tài chính hỗn loạn, mà hạng mục cô phụ trách trước đó đưa ra thị trường xảy ra chuyện không may, ảnh hưởng rất lớn. Toàn bộ tổ hạng mục đều phải tiếp nhận điều tra, cô cũng bị nhốt tạm thời.

Điều vô cùng may mắn chính là, lúc ấy cô ra nước ngoài du lịch sớm một chút, cho nên dưới sự giúp đỡ của luật sư, cô được rửa sạch quan hệ.

Sau đó cô phát hiện mình mang thai.

Diệp Ninh giơ tay lên, che đi hai mắt của mình, giống như người đàn ông đêm đó đã làm. Sau khi che mắt lại, cô không nhìn thấy gì hết, nhưng những giác quan khác dường như trở nên nhạy bén hơn.

Có phải anh ta biết mình không thích ánh mắt của anh ta không?

Vào giờ phút này, trong đầu của cô rất tĩnh táo, những chuyện đã từng xảy ra trở về rất rõ nét, rõ ràng như bộ dạng say ngủ yên lành hạnh phúc của con trai.

Cô cúi đầu, ngưng mắt nhìn đứa bé chính mình sinh ra.

Cục cứng của cô, là tất cả chỗ dựa và hi vọng của cô.

Những năm gần đây, cô cứ cho rằng cục cứng là do mình sinh ra, cũng do tự mình nuôi dưỡng. Hôm nay quay đầu trở lại thì mới hiểu được, sau lưng mình luôn có một đôi bàn tay thần bí và mạnh mẽ.

Diệp Ninh cẩn thận di chuyển cánh tay của mình, đặt đầu cục cứng lên gối, sau đó cô nhẹ nhàng bước xuống giường, đi tới phòng sách.

Trong phòng sách, cô mở máy vi tính ra, ngớ ngẩn không biết muốn làm cái gì. Cô nhớ lại bộ phim, không nhận được mở ra xem lại.

Khi cô xem tới đoạn cuối cùng, lúc nhìn thấy nam chính khổ sở, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải rời khỏi thế giới hư cấu này, cô vô ý thức nắm chặt con chuột.

Cô đóng laptop lại một cái ‘cạch’, hai tay khoanh lại ôm chặt mình, bồi hồi lưỡng lự nửa đêm trong phòng khách. Nhưng khi vừa ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy tấm ảnh trên tường đối diện.

Trên tường có rất nhiều hình của cô và Nam Nam, trong đó còn có một tấm phóng đại, là hình chụp ở công viên Disneyland, phía sau khách du lịch nhiều như dật cửi.

Ánh mắt của Diệp Ninh lặng lẽ rơi trên người một người khách du lịch trong cảnh nền. Cô run rẩy đến gần, quỳ trên ghế sa lon nhìn tấm hình này.

Trong cảnh nền Disneyland, người kia đứng ở hàng xa nhìn mình và Nam Nam, rõ ràng đó chính là cặp mắt đã theo dõi cô không biết bao nhiêu lần.

Hai chân cô mềm nhũn ra, bỗng chốc té ngã trên ghế sofa.

Toàn thân cô rét run, từ lòng bàn chân đến chân tóc. Mỗi mạch máu trong từng lỗ lông cô rúc lại kịch liệt.

Ngày hôm sau, cô bị bệnh.

Sốt cao không giảm, cô nghe được giọng nói non nớt của Nam Nam lo lắng không ngừng, cảm giác được chị Trần đo nhiệt độ, mớm thuốc cho cô. Nhưng nhiệt độ cao lại ảnh hưởng đến trí óc của cô, trong hoảng hốt, cô nhớ lại năm đó vừa sinh Nam Nam, cô cũng bệnh qua một lần. Khi đó đã từng có một đôi bàn tay ấm áp nhưng thô ráp vuốt ve trán của cô.

Cô vẫn cho rằng mình đã nằm mơ, hoặc đó chỉ là chị Trần...

Sốt cao kéo dài hơn bốn ngày mới từ từ thuyên giảm.

Sau khi tỉnh lại, cô phát hiện mình phải đối đầu với rất nhiều chuyện. Căn tiệm đối diện khai trương một tiệm cà phê mới, sách lược giá thấp khởi đầu tranh giành buôn bán. Buôn bán của tiệm xuống dốc không phanh, Tiểu Nhược không còn kể sách nào khác. Dì Tôn, đồng hương cũ ở sát vách, gọi nhiều cú điện thoại,

nói cháu gái của bà đã tới Bắc Kinh, hi vọng Diệp Ninh có thể chăm sóc dùm. Bên nhà trẻ nói muốn tổ chức trại hè, muốn cô ghi danh gấp, nếu không sẽ không được đi. Còn có mẹ của Đồng Đồng và các người đó đã bắt đầu ghi danh cấp I. Tháng Sáu sắp hết rồi, nhà trẻ cũng sắp tốt nghiệp, cần phải bắt tay vào việc chuẩn bị chọn trường cấp I nào trong mùa hè này.

Bình thường, những chuyện như thế này không tới nỗi hỗn loạn lắm đâu, nhưng bọn chúng tranh nhau kéo tới trong lúc cô bị bệnh, khiến cho đầu cô đau chịu không thấu.

Cô cắn răng, gọi Nam Nam đến trước.

Mấy ngày này cậu bé không đi nhà trẻ. Mẹ bị bệnh, cậu bé vẫn ở bên cạnh chăm sóc giúp đỡ, bưng trà dâng nước, thoáng cái biến thành giống như người lớn.

Diệp Ninh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bã ỉu xiu của Nam Nam, theo bản năng rất muốn vuốt đầu cậu bé, nhưng bệnh vừa mới khỏi, cô sợ lây bệnh cho con, nên không dám đụng.

Cô cười yếu ớt, “Nam Nam, mẹ có chuyện muốn bàn với con.”

Thường ngày, lúc nào cô cũng dùng phương thức dân chủ bàn chuyện với cậu bé. Hiện tại, trong lòng cô đang ấp ủ chuyện muốn thay đổi sinh hoạt của sống của cô và Nam Nam, cho nên cô muốn bàn bạc với con trai trước.

Nam Nam gật đầu: “Mẹ nói đi, chuyện gì ạ?”

Sau khi cân nhắc từ ngữ, rốt cuộc Diệp Ninh mở miệng: “Mặc dù mẹ đã 30 tuổi, là người lớn, học hành cũng nhiều, nhưng có đôi khi mẹ thấy mẹ rất ngây thơ. Vừa ngây thơ vừa cố chấp và ích kỷ, cho nên mẹ biết mẹ quyết định chuyện gì, những chuyện này sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của con.”

Cô sờ sờ cổ họng khô khốc rồi nói tiếp: “Nếu như về sau mẹ không có khả năng mua cho con mấy ngàn đồng đồ chơi Lego, cũng không có cách nào cho con vào trường cấp I tốt nhất, thậm chí còn có thể_____”

Cô nói một cách khó khăn: “Thậm chí còn có thể phải tước đi quyền lợi sinh hoạt tốt nhất cho con, con có trách mẹ không?”

Nam Nam nghe được cái hiểu cái không, nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói: “Mẹ, con không còn là con nít nữa, mặc dù con rất thích Lego, nhưng bây giờ con có rất nhiều rồi, mẹ không cần mua cho con. Chờ đến khi con lớn lên, con kiếm tiền rồi mua, đến lúc đó hai mẹ con mình chơi với nhau. Còn chuyện đi học, không phải trường học trước kia của con cũng giống vậy thôi sao, chỉ cần con học hành chăm chỉ, nhất định trong tương lai sẽ kiếm rất nhiều tiền.”

Diệp Ninh cười, nhìn con trai, thấp giọng hỏi: “Tại sao con chưa từng hỏi qua, cha con ở đâu?”

Ánh mắt trong suốt của Nam Nam khẽ chớp, cậu bé cúi thấp đầu, suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Không phải cha con ở Mỹ sao? Mẹ đã từng nói mà.”

Diệp Ninh mặt mày nhăn nhó hai mắt lại.

Người kia luôn luôn tồn tại trong cuộc sống của cô, xâm nhập vào cuộc đời của cô, thậm chí ngay cả cốt nhục thân thiết nhất của cô cũng cùng chung huyết mạch với anh ta, nhưng tại sao cho tới bây giờ, anh ta vẫn luôn giữ vững im lặng?

Nếu như không phải trong lúc vô tình phát hiện được, nếu như không phải anh ta ngã bệnh, mất đi hết tất cả không chế lúc ban đầu, thì không phải đến khi mình tóc trắng bạc phơ vẫn còn u mê không biết gì, tiếp tục sống trong một thế giới mà người khác cố tình tạo ra hay sao?

Rốt cuộc Diệp Ninh cũng không thể thốt ra lời. Nam Nam vẫn còn bé, cho dù nó có vẻ trưởng thành sớm, nhưng cuối cùng vẫn là ngây thơ đơn thuần. Con nít không có tội, làm sao cô có thể giải thích cho nó hiểu một chuyện quái dị như vậy? Cô phải giải thích như thế nào đây khi cha của nó vẫn luôn quanh quẩn đâu đây, lúc nào cũng quan sát nó, nhưng lại cao cao tại thượng, chưa bao giờ hiện hình?

Diệp Ninh ngo ngoay ngồi dậy, chuyện cô nên làm chính là kêu chị Trần tới đây.

“Chị Trần, không phải chị nói muốn dẫn Nam Nam đi gặp người bạn kia của chị sao? Hôm nay chị dẫn nó đi đi.”

Ai ngờ chị Trần lại lắc đầu, tầm mắt xa xôi, than thở: “Bạn chị hiện đang ở bệnh viện, cậu ấy nói cậu ấy không muốn gặp bất cứ ai.”

Diệp Ninh ‘à’ nhẹ một tiếng, nhìn chị Trần, lại thấy chị Trần cuống quýt tránh né ánh mắt.

Cô chợt cười: “Chị Trần, mấy năm nay, em cảm ơn sự giúp đỡ của chị, nhưng bây giờ Nam Nam đã lớn, sau này có lẽ em không thể nào trả nổi tiền lương cho chị, cũng không muốn vì vậy mà thiệt thòi cho chị.”

Chị Trần hoảng hốt, vội vàng nói: “Diệp Ninh, không quan trọng, chị không lấy tiền, chị không quan tâm...”

Diệp Ninh cười nhẹ, nhìn chị ấy: “Nhưng em quan tâm.”

Lúc này Diệp Ninh cười rất dịu dàng, nhưng không hiểu vì sao chị Trần lại không dám nhìn thẳng đối mặt. Chị cảm thấy lúc này Diệp Ninh giống như đã nhìn thấu điều gì. Huống chi hai ngày nay Diệp Ninh có chút kỳ quái.

Chị cúi đầu thở dài: “Được, chị hiểu rồi.”

Nhìn chị Trần mang hành lý đi khỏi, Nam Nam nhìn có chút không nỡ, nhưng cậu bé lại không lên tiếng.

Diệp Ninh bình tĩnh nhìn tấm hình trên tường: “Nam Nam, chị Trần không thể ở chung với con cả đời, có biết không?”

Nam Nam cúi gằm đầu, gật nhẹ.

13. Chương 13: Một Tiêu Nhạc Khác

Beta: Chuột Túi

Đưa chị Trần đi, Diệp Ninh lái thẳng xe tới tiệm cà phê. So với trước đây, cửa tiệm đã vắng đi rất nhiều. Tiểu Nhược nhìn thấy Diệp Ninh tới, vội vàng hỏi: “Chị Ninh, không phải chúng ta nên cùng cạnh tranh với đối phương sao?”

Sách lược hạ giá hại người hại mình, hại cả hai bên. Có thể nhìn thấy rõ ràng, vì muốn đẩy mình vào đường cùng, đối phương đã tận hết sức lực.

Diệp Ninh nhìn Tiểu Nhược, kéo tay cô bé tới một góc: “Tiểu Nhược, chị vẫn nhớ, trình độ học vấn của em rất khá, lại đang làm cho một công ty lớn, hai năm nay em ở đây giúp chị kinh doanh một tiệm cà phê nhỏ như thế này thì thật sự oan ức cho em.”

Tiểu Nhược hơi giật mình, vội vàng lắc đầu: “Em thích nơi này mà chị Ninh. Em không thấy oan uống chút nào.”

Diệp Ninh cười nhẹ: “Nhưng chị cảm thấy thật uổng phí cho em.”

Tiểu Nhược cảm giác ra được điều gì, quan sát vẻ mặt của Diệp Ninh. Lúc này cô mới phát hiện, Diệp Ninh của ngày hôm nay không giống như mọi ngày.

Diệp Ninh nói tiếp: “Hiện giờ tiệm cà phê đối diện cạnh tranh dữ quá, trong đầu chị lại có quá nhiều chuyện, nên không muốn tiếp tục làm nữa. Hiện tại chị không còn sức lực để quản lý, dự định sẽ bán lại cửa tiệm này.”

Tiểu Nhược kinh ngạc: “Được được...”

Diệp Ninh mỉm cười, nhìn đôi mắt Tiểu Nhược đã hiểu rõ: “Tiểu Nhược, giữ lại em hai năm chị cũng rất bản khoăn. Trình độ học vấn của em tốt như vậy, ra ngoài tha hồ tìm công việc, so với chỗ này của chị thật tốt hơn nhiều. Về sau giữ liên lạc thường xuyên.”

Thật ra trong lòng cô rất cảm kích hai người, cho dù có lẽ người đàn ông kia trả lương hai người không ít. Thế nhưng mấy năm nay, đối với mình, hai người các cô đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, giống như bạn bè chung sống với nhau.

Vốn là Tiểu Nhược còn muốn nói gì nữa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Diệp Ninh thì cô chợt ý thức ra được điều gì, bàn tay đang cầm viết lập tức siết chặt.

Diệp Ninh rất thành thực, trước tiên sa thải chị Trần và Tiểu Nhược, sau đó bán lại cửa tiệm với giá thấp. Cô cũng muốn bán luôn căn hộ cô đang ở, nhưng tạm thời chưa tìm được nơi vừa ý, cho nên chỉ có thể kiếm từ từ.

Về phần Nam Nam, cứ bốn giờ chiều là cậu bé tan học ở nhà trẻ. Sau khi tan học, cô không còn thời gian tới đón cậu bé sớm nữa, cho nên cô cho cậu bé vào lớp huấn luyện. Đến 6 giờ thì cô mới lái xe tới đón con.

Về phần cô, cô đã gửi đi lý lịch sơ lược tìm việc làm.

Cô có trình độ học vấn tốt, đã từng đảm đương hạng mục quan trọng cho cơ quan tài chính có tầm cỡ. Bất quá bởi vì một chút rắc rối mà về sau hạng mục này đưa tới án kiện đáng kinh ngạc trong giới tài chính. Rất nhiều đồng nghiệp của cô bị dính líu vào vụ kiện này, thậm chí có người bị phán hình.

Còn cô thật may mắn, là người vừa mới làm xong hạng mục liên xuất ngoại đi du lịch, thoát được sự nghi ngờ. Một điều khác nữa là vị luật sư lúc đó rất có năng lực, mới có thể bảo vệ được cô.

Chỉ là hiển nhiên, công việc của cô sẽ bị ảnh hưởng. Lúc viết lý lịch sơ lược nhất định phải viết về kinh nghiệm làm việc và những hạng mục đã làm qua. Nếu không viết người ta cũng sẽ hỏi, sau khi hỏi xong thì ai cũng khiếp sợ, nói rằng chúng tôi sẽ suy nghĩ lại, sau đó cũng không nghe báo kết quả.

Sau vài ngày bận rộn, rốt cuộc cũng có người bạn cũ gọi điện thoại tới. Trước kia, người bạn này cũng là người trong nghề, tương đối thành thực, hiện tại đang mở một công ty đầu tư, vẫn còn rất nhỏ, muốn mời cô sang làm. Cô suy nghĩ một chút, đây cũng là cơ hội tốt, hai bên đều quen biết nhau, cho nên cô đáp ứng liền.

Công việc đã quyết định, chế độ đãi ngộ cũng không tệ, ít ra có thể nuôi sống gia đình, vay mượn cũng không thành vấn đề.

Chuyện kể tiếp chính là cô bé đồng hương kia đã tới, cô cũng ra tay chiều cố, cũng như gấp gáp ghi danh trại hè nhà trẻ. Về phần trường cấp I, Diệp Ninh có chút do dự. Cô vẫn đang tìm nhà mới, khu vực tốt nhất phải có một trường cấp I không tệ.

Hiện tại mỗi ngày cô đều thức dậy lúc 6 giờ sáng, làm đồ ăn sáng cho con, đưa con đi nhà trẻ, sau đó đi làm. Sau khi tan việc, cô đi đón con, sau đó mới ra ngoài tìm phòng ốc. Cả buổi tối đi theo người đại lý xem nhà khắp nơi.

Cho tới bây giờ cô mới hiểu được, kinh nghiệm mua nhà lần trước của mình là may mắn cỡ nào. Cũng là cô ngu, không biết quá trình xem nhà vô cùng khó khăn, nhìn từng cái một, không có cái nào thích hợp, cái này không được, cái kia không thích. Trước kia có lẽ thích hợp cho cô, nhưng bây giờ cô đã có con, không thể để cho con chịu uất ức. Trước kia nó ở trong khu cư xá hạng sang rộng rãi thoáng mát, tầm nhìn bao la, được trùng tu bảo vệ môi trường, cho nên bây giờ không thể khiến cho cậu bé có cảm giác quá chênh lệch. Trong phạm vi năng lực, cô vẫn muốn cố gắng hết sức cưng chiều con trai.

Đêm khuya yên tĩnh, cô mệt mỏi nằm trên giường, sau khi buông thả suy nghĩ trong đầu mình, cô lại nhớ tới cặp mắt kia.

Suốt mười mấy năm qua, cặp mắt kia khiến cô không còn chỗ để trốn chạy, dường như lúc nào cũng đuổi theo mình.

Mấy ngày nay, cô bé đồng hương vừa tới đây, đã cẩn thận dò la tin tức. Năm đó, chuyện của mẹ cô âm ỉ khắp nơi, mọi người đều biết. Mặc dù lúc đó cô bé này chỉ là một đứa bé, nhưng về sau Tiêu Nhạc phát đạt thành danh, người của thành phố Thanh Nam đều biết đến, cho nên cũng đã bàn tán về chuyện xưa của anh. Mà trên internet, có nhiều năm anh lần lượt tiếp nhận các loại phỏng vấn và tuyên truyền giảng giải,

còn tham gia cả tiết mục video TV. Đương nhiên, những bài báo cáo và phỏng vấn của anh còn nhiều hơn thế nữa.

Vì vậy, cô biết rất rõ về Tiêu Nhạc, chính người con trai lúc đó của bác Tiêu.

Sau khi sự kiện kia xảy ra, trong lòng bác Tiêu áy náy, không thể làm gì khác hơn là ly hôn. Sau khi ly hôn, cha mẹ của Tiêu Nhạc lại lần lượt kết hôn với người khác, anh coi như là một đứa bé không ai chăm sóc.

Nhắc tới chuyện này, Tiêu Nhạc đã từng nói: “Trước kia mỗi ngày tôi đều muốn chơi game, Street Fighter, Contra, The King of Fighters. Nhưng về sau, tôi không còn chơi game nữa. Khi đó trường trung học tốt nhất của thành phố Thanh Nam chúng ta chính là trường trung học Tung Sơn, tôi chỉ muốn học hành thật giỏi, tôi muốn thi vào trung học Tung Sơn.

Ba năm trung học, xem ra anh học hành rất cực khổ, không giống như Diệp Ninh đã từng cho rằng anh cà lơ phất phơ. Mà kết quả Diệp Ninh tra ra được quả thật không ngờ, lúc thi tốt nghiệp trung học, anh chỉ thiếu một điểm thôi là có thể vào được đại học T. Anh là người quật cường, căn bản sẽ không tiếp nhận sự dàn xếp nào, vác hành lý, một thân một mình đi vào trường học loại thường hạng hai.

Mười mấy năm trước, thành tích tốt nghiệp trung học chưa được lưu hành công bố trên internet, chỉ là Diệp Ninh tính toán, thiếu một điểm thi không vào đại học T, như vậy thì anh nhất định vào trung học Tung Sơn hạng hai rồi.

Cô chợt nhớ ra, mình đã từng xem qua bảng danh dự gì đó, hình như tên Tiêu Nhạc xếp hạng ngay dưới tên Diệp Ninh thì phải?

Lúc anh tham gia tiết mục của người nào đó, có người đã hỏi, thành tích trung học của anh xuất sắc như vậy, có phải có người yêu sớm lắm, phải không?

Tiêu Nhạc liếc nhìn người chủ trì, trả lời: Không có.

Người chủ trì cười giỡn: Yêu thầm cũng không có? Thanh thiếu niên nào lại không tơ tưởng yêu đương, không lẽ anh cảm thấy trong lớp không có bạn nữ nào khiến cho anh yêu thích?

Tiêu Nhạc trả lời: Không có.

Câu trả lời của anh như đinh đóng cột, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Mỗi lần anh tham gia tiết mục nào cũng đều trưng ra bộ mặt lạnh lùng cứng rắn như vậy, nói ngắn gọn sung tích, mang theo tác phong chân thật rất đáng tin. Giống như cho dù ở bất cứ trường hợp nào, anh cũng có thể bình thản khống chế tình cảnh và đề tài. Tất cả bầu không khí ở hiện trường cũng chỉ nghe theo lệnh của anh.

Diệp Ninh ôm đầu nhìn Tiêu Nhạc trong tiết mục đó, lại nhớ tới người đã từng đi xem mắt với mình trước đó, lời nói tiết kiệm tới mức vụng về luống cuống khiến cô gần như coi thường, không lẽ hai người này là một sao?

Sau khi xem xong đoạn video, cô tiếp tục xem tài liệu của anh. Có người viết một bài báo cáo rất tuyệt vời về anh.

Lúc học ở trường trung học hạng hai, anh học hành rất cực khổ. Vì phải kiếm tiền, anh thức đêm mấy tháng viết chương trình. Anh là một người có thiên phú, lúc học đại học, đã từng kiếm được ba chục ngàn tiền thiết kế kho số liệu cho công ty người ta. Lúc ấy tiền phòng ở thành phố B không hơn 5000 một tháng.

Nhưng mà xưa nay anh là người biết tiết kiệm, không ai biết được anh dùng tiền vào chuyện gì.

Còn nữa, từ trung học hạng hai, anh thi đậu trở thành sinh viên nghiên cứu đại học T. Dĩ nhiên, người bình thường không thể tưởng tượng được những khó khăn mà anh đã phải trải qua. Đại học T là mơ ước của không biết bao nhiêu học sinh Trung Quốc. Phần lớn danh sách sinh viên là loại học sinh được đề cử từ những trường nổi tiếng. Những học sinh không phải từ trường nổi tiếng mà có thể vào được thì hiếm có vô cùng.

Diệp Ninh xem kỹ bài phỏng vấn về Tiêu Nhạc, phát hiện trong một lần phỏng vấn, anh có nhắc tới thời kỳ học đại học.

Người chủ trì nhắc tới trò chơi trong thời kỳ học đại học, anh nói: Tôi cũng có chơi. Thời kỳ học trung học ra ngoài chơi game, đến khi vào đại học thì cũng có chơi, nhưng khi đó những trò chơi này lại không giống như lúc học trung học. Tôi mua rất nhiều CD trò chơi, mỗi ngày chìm đắm trong games, nào là Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện, nào là Cô Đảo Kinh Hồn, nào là Counter-Strike, Hiên Viên Kiếm, Doom, tôi hoàn thành từng cái một.

Nhưng lời này khiến mọi người giật mình, nhao nhao hỏi tới, nhưng anh chỉ cười cười, không nói tiếp nữa.

Lúc anh cười, trong mắt lại không có tia vui vẻ gì, khiến người nhìn càng thêm khó hiểu.

Rồi có người hỏi tiếp : Có người nói rằng lúc đó anh trúng tuyển đại học T, tại sao anh lại không đi?

Tiêu Nhạc trả lời: Khi đó đại học T không còn sức hấp dẫn đối với tôi nữa.

Những lời này khiến mọi người chú ý, họ ngửi ra được mùi vị bất quái, hỏi tới dồn dập.

Tiêu Nhạc bật cười, cười rất bất đắc dĩ, còn mang theo ý tứ đùa giỡn: Vốn là tôi nghĩ hoa nở dưới lầu ký túc xá đại học T là hoa Nghênh Xuân, ai ngờ chỉ là Liên Kiều, nhất thời cảm thấy không làm sinh viên nghiên cứu trường này cũng không sao.

Mọi người cười ha hả, nhao nhao cảm thấy Tiêu Nhạc chính là Tiêu Nhạc, quyết định đời người lớn như vậy mà chỉ xem như một trò đùa.

Diệp Ninh im lặng nhìn câu trả lời này của Tiêu Nhạc, lại nhớ tới một năm, hoa Liên Kiều nở rộ, cô nhìn thấy thùng rác bên cạnh có tờ thông báo trúng tuyển đã bị xé nát.

Ánh mắt của Tiêu Nhạc khi đó lạnh lùng mà tràn đầy ý hận.

Sau khi Tiêu Nhạc tốt nghiệp đại học, anh không làm sinh viên nghiên cứu ở đại học T, mà ở lại thôn Trung Quan, thành phố B, mở một công ty buôn bán điện tử, bắt đầu con đường gây dựng sự nghiệp khó khăn của mình.

Tiêu Nhạc nói: Thôn Trung Quan cách đại học T rất gần, tôi thuê một căn ký túc xá, từ trong cửa sổ có thể nhìn thấy lầu ký túc xá đại học T.

Có người nói: Là lầu ký túc xá nữ.

Tiêu Nhạc ung dung thông thả nói: Lầu ký túc xá nữ thì sao, cũng không nhìn thấy mỹ nữ mà.

Mọi người đều cười.

14. Chương 14: Thư Lại Tới

Beta: Chuột Túi

Diệp Ninh tiếp tục xem tài liệu về Tiêu Nhạc. Tài liệu nói, khi đó áp lực cạnh tranh rất lớn, Thôn Trung Quan được mệnh danh là Silicon Valley của Trung Quốc. Nghe nói hàng năm ở thôn Trung Quan, có ít nhất hai ngàn công ty mới ra đời, nhưng số lượng có thể tồn tại được thì rất ít. Trong hai ngàn công ty này thì chỉ có 10% là có thể cầm cự được 2 năm. Trong 10% này thì chỉ có một phần mười là có thể tiếp tục và phát triển.

Những công ty duy trì hơn năm năm, kiếm được tiền lời, hơn nữa còn có cơ hội thành công thì vô cùng hiếm hoi.

Cùng xây dựng sự nghiệp với Tiêu Nhạc có một người bạn tên là Lỗ Phi. Lúc Lỗ Phi nhắc tới chuyện này, đã nói như thế này: Vì để tiết kiệm tiền vốn, Tiêu Nhạc có thể nường mình dưới ánh mặt trời, cùng các công nhân tạm thời ngồi xe ba gác chuyên chở những máy ghi đĩa kia. Thật ra khi đó, ngoại trừ cậu ấy ra thì công ty nhỏ kia chỉ có ba người, mỗi người đều có thể làm được công việc của cả ba người.

Cậu ta còn cảm thán: Mười năm sau, nơi được xưng là Silicon Valley của Trung Quốc, vùng lên những công ty xuất sắc khiến cho Trung Quốc, thậm chí cả thế giới chú ý tới. Nhưng có lẽ mọi người chỉ chú ý tới vự vinh dự dưới ánh hào quang và trị giá tăng vọt sau khi đưa ra thị trường, mà quên đi lúc ban đầu khởi nghiệp chỉ là một khu vực làm việc không quá 10 mét vuông, không có máy điều hòa, chỉ có một chiếc quạt máy rẻ mạt chuyển động cà rục cà tàng. Thậm chí suốt đêm chúng tôi không ngủ, trong không gian chật chội đầy mùi mì ăn liền, mồ hôi ướt đầm. Còn có hành lang chật hẹp, thậm chí ngay cả phòng vệ sinh cũng chứa đầy hàng.

Một người bạn khác của Tiêu Nhạc, tên là Thẩm Tông Thụy, vốn là đối thủ cạnh tranh của Tiêu Nhạc, nhưng bị Tiêu Nhạc thu phục, lúc nhắc tới chuyện này đã nói như thế này: Lúc đó Tiêu Nhạc gọi điện thoại cho tôi, tôi không nhận, nhưng cậu ta lại chạy tới dưới lầu, nói cậu xuống đây ngay, nếu cậu không xuống thì tôi sẽ đi lên. Về sau tôi đành phải đi gặp cậu ta, cậu ta nói, chẳng lẽ cậu đi theo tôi không tốt hơn so với hoàn cảnh bây giờ, tương lai rộng mở hay sao? Lúc đó tôi nhìn cậu ấy, cảm thấy trong mắt cậu ấy tràn đầy khát vọng thành công khiến tôi phải giật mình, liền đáp ứng.

Lần này mọi người cười ầm lên, ‘hử’ lại được phổ biến, vì vậy mọi người nói giỡn: Bản lĩnh của gái của Tiêu Nhạc là 100 điểm, giám định thành công.

Diệp Ninh xem tới đây, chợt nhớ tới câu nói vụng về kia của Tiêu Nhạc: Có thể tiếp tục kết giao hay không.

Anh ta thật sự có bản lĩnh của gái sao?

Về sau công ty của Tiêu Nhạc chịu đựng vượt qua gian nan năm thứ nhất, sang năm thứ hai bắt đầu có lợi nhuận, phát triển, hơn nữa còn kiếm thùng vàng đầu tiên. Hai năm sau, công ty đã có hơn 100 người, tiền lời rất nhiều, còn đạt được danh tiếng trong nghề.

Có người nhắc tới công việc ở hải ngoại của Tiêu Nhạc, hỏi Tiêu Nhạc có ý nghĩ này từ lúc nào.

Tiêu Nhạc trả lời rất nghiêm túc: Thật ra thì đã sớm có ý định, chắc là khoảng 9 năm trước, lần đầu tiên tôi ra nước ngoài, đến nước Mỹ của người ta, chứng kiến bầu không khí trong lành, phòng ốc cao rộng, rừng Phong đỏ rực, giống như tranh vẽ vậy. Ngay cả ghế ngồi trong khu phố cũng nhìn rất đẹp, tôi đã suy nghĩ, nơi đây rất tốt, sau này tôi muốn phát triển công ty mình tới đây.

Có người hỏi thêm chi tiết, Tiêu Nhạc không nói gì khác, chỉ nói chuyện làm thị thực: Tôi xin thị thực nước Mỹ, chưa kết hôn, không có con cái, không có bạn gái, cũng không có trình độ học vấn cao, chỉ có công ty và tài sản, bị hoài nghi có khuynh hướng muốn di dân, cho nên bị từ chối hai lần. Lần thứ ba, tôi biết nếu mình bị từ chối một lần nữa thì có lẽ sẽ không còn cơ hội, cho nên trước khi bị nhân viên phỏng vấn từ chối, tôi đã nói với ông cụ da trắng tóc vàng người Mỹ kia suốt năm phút đồng hồ. Cuối cùng ông ấy cũng bị tôi thuyết phục, lấy được thị thực, thị thực du lịch.

Mọi người xôn xao hỏi lúc đó anh đã nói cái gì. Tiêu Nhạc cười cười, mọi người đoán đi.

Diệp Ninh lặng lẽ cắn chặt môi. Cô nhớ tới đó là lần đầu tiên trong đời cô lớn tiếng khóc vang khi mẹ cô qua đời. Trong tiếng khóc nức nở, có một bàn tay dịu dàng đưa khăn giấy tới cho cô, còn vụng về vỗ nhẹ bàn tay của mình.

Diệp Ninh đóng lại đoạn video này, tùy ý mở ra một cái khác, đây là một tiết mục giải trí. Trong video này, những người tiếp nhận phỏng vấn toàn là những nhà doanh nghiệp ưu tú trẻ tuổi, Tiêu Nhạc chính là khuôn mặt trẻ tuổi nhất.

Lúc mọi người nói tới đời sống tình cảm, có người hỏi Tiêu Nhạc, nói anh chưa bao giờ có bạn gái sao?

Tiêu Nhạc nói, đã từng có một người bạn gái, nhưng đã chia tay.

Đương nhiên người chủ trì sẽ hỏi, tại sao.

Tiêu Nhạc nói, lúc ấy vì muốn kết hôn, nhưng về sau tôi cảm thấy không phù hợp, nên chia tay.

Mọi người kinh ngạc, hỏi vì sao.

Tiêu Nhạc nói, tôi cũng không biết. Ban đầu tôi và cô gái được người ta giới thiệu, người ta trực tiếp mắng tôi là cực phẩm, tát cho tôi một cái rồi bỏ chạy. Quay đầu lại người ta đã có bạn trai lập gia đình, còn sinh

một em bé mập mạp, chia sẻ hình với tôi, khoe với tôi cô ấy hạnh phúc như thế nào.

Mọi người tiếc thương tiếc, hỏi tới, sau đó thì sao?

Tiêu Nhạc cười, sau đó tôi đã đi xem mắt.

Điều này khiến mọi người kích động, xem mắt?

Những người thanh niên đẹp trai tài giỏi khác có mặt ở đây đều xôn xao tò mò hỏi tới. Lúc này Tiêu Nhạc mới nhắc tới : Thật ra cũng không có gì, tôi muốn kết hôn, nên đi xem mắt. Kết quả trong lúc xem mắt, con gái người ta không thèm để ý đến tôi. Sau khi tôi nói được vài câu thì bị người ta khinh bỉ, chắc là con gái người ta cảm thấy phẩm chất của tôi đã bị tỳ vết, nhìn không thuận mắt, trực tiếp pass tôi rồi.

Mọi người nhao nhao bóp cổ tay, đây là loại người gì, có mắt không trông!!! Biết bao nhiêu cô gái xem Tiêu Nhạc như nam thần mà!

Mọi người hỏi tới, sau đó thì sao?

Tiêu Nhạc cười, sau đó cảm thấy độc thân cũng không tệ, cho nên không nghĩ tới việc tìm kiếm nữa.

Mọi người tan nát cõi lòng.

Diệp Ninh xem tới đây, xoa xoa trán, im lặng một lúc lâu, lấy lại dũng khí xem tiếp tin tức của anh. Những năm gần đây hình như anh rất hiếm khi tham gia tiết mục gì. Chỉ là thỉnh thoảng có vài tấm hình, đều là một thân âu phục màu xanh thẫm, vẻ mặt nghiêm túc. Trước mặt giới truyền thông, anh càng ngày càng trầm mặc ít nói.

Mà hiện giờ, chuyện anh bị u não ác tính đã truyền khắp nơi trên mạng. Mọi người xôn xao thở dài, cũng có người phân tích tại sao loại bệnh ma quỷ này xảy ra trên người một người trẻ tuổi đẹp trai tài ba như vậy? Còn có người cố ý viết ‘Súp gà cho tâm hồn’ (Chicken Soup Series), ví dụ như cuộc sống ngắn ngủi đau khổ, thân thể quan trọng hơn gì đó.

Diệp Ninh muốn biết nhiều hơn về chuyện anh ngã bệnh, nhưng lại không hề có tin tức liên quan, chỉ biết anh đang trị liệu, người bình thường không nhìn thấy anh. Bởi vì anh có đám bạn bè giữ miệng rất cẩn thận về chuyện này, đội chó săn có người vây quanh khu lân cận bệnh viện mà cũng không đào ra được tin tức gì.

Diệp Ninh nhớ tới chị Trần đã từng nói, ngay cả con ruột của anh mà anh cũng không muốn gặp mặt sao?

Diệp Ninh đóng máy vì tính lại, tay chống trán, cố gắng tự nói với mình không nên suy nghĩ thêm nữa.

Cuộc sống bây giờ của cô rất có quy luật, mỗi ngày chăm sóc con trai, đi làm, tìm nhà ở, quá bận rộn, loay hoay đến mệt mỏi. Điều này khiến cô không thể nghĩ tới Tiêu Nhạc nữa.

Cô thật sự không suy nghĩ thêm, chỉ là thỉnh thoảng nằm mơ cô sẽ thấy anh.

Trong mộng, cô nhìn thấy mình 13 tuổi, co rút nơi đó, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn từng khuôn mặt dữ tợn và khinh bỉ chunh quanh. Dưới ánh mắt dò xét của mọi người mà hai chân mảnh khảnh trắng nõn run lẩy bẩy.

Lúc này, có một người đàn ông xuất hiện, anh cầm một chiếc áo khoác, cúi người xuống, nhẹ nhàng đắp áo khoác lên cơ thể run rẩy của cô.

Giấc mộng này lần lượt kéo về, một lần lại một lần, đều là những động tác đó.

Khom lưng, đắp áo khoác, khom lưng, đắp áo khoác...

Chỉ cần chìm vào giấc ngủ, cô đều mơ thấy cảnh này. Sau khi tỉnh mộng, đầu Diệp Ninh đều đầy mồ hôi.

Hôm nay, cô đưa con trai đi nhà trẻ, sau đó vội vàng chạy tới công ty của bạn đi làm. Trong lúc bận rộn, điện thoại di động vang lên.

Vang lên bên tai là giọng nói lễ phép chuyên nghiệp: “Thưa cô Diệp Ninh, tôi là Tôn Khải Thụy của sở sự vụ luật sư Khải Thụy. Tôi có một phần văn kiện được người ta ủy thác giao cho cô.”

Diệp Ninh khẽ nhú mồm: “ Là người nào?”

Giọng nói của luật sư Tôn có vẻ áy náy: “Thưa cô Diệp Ninh, nếu như có thể, xin cô đọc phần văn kiện này đi.”

Diệp Ninh gật đầu: “Được.”

Gần đây quỹ đầu tư của công ty vô cùng bận rộn, bình thường Diệp Ninh ăn cơm đều gọi thức ăn ngoài. Chỉ là hôm nay cô rút ra một chút thời gian, thuận tiện đi gặp vị luật sư Tôn này luôn.

Luật sư Tôn giao lại cho Diệp Ninh một phong thư da trâu, rất dày, cầm trong tay nặng trĩu, bên trên có phù hiệu niêm phong, là con dấu của sở luật sư Khải Thụy.

Trên mặt phong thư da trâu có viết: “Thân Khải[1] Diệp Ninh”.

Diệp Ninh nhìn luật sư Tôn: “Tôi muốn biết người nào đã giao cho tôi phần văn kiện này.”

Luật sư Tôn cười nhẹ: “Người ủy thác cho tôi là Tiêu Nhạc.”

Diệp Ninh cup mắt xuống, nhìn mấy chữ ‘Thân Khải Diệp Ninh’ thật to trên phong thư da trâu. Thật ra có thể đoán được, nét chữ rồng bay phượng múa, lại có phần cứng cáp, nhìn có chút quen thuộc. Thậm chí cô còn có thể tưởng tượng ra, lúc viết phong thư này, người đó đã dùng bút vô cùng chậm chạp, từng đường từng nét, nghiêm túc viết xuống. Thậm chí nét cuối cùng của chữ ‘khẩu’ trong chữ ‘Khải’ đậm nét run rẩy.(1)Tiếng Trung là , dịch đúng nghĩa thì cũng giống như ‘Private and Confidential’ (Riêng tư và Bảo mật). Phong thư nào có chữ này viết trên đó thì chỉ có người trên phong thư mới được mở ra đọc. Nhưng đoạn sau tác giả diễn tả nét bút nên mình giữ lại chữ Hán Việt luôn.

15. Chương 15: Thư Của Tiêu Nhạc

Beta: Chuột Túi

Sau khi Diệp Ninh nhận lấy văn kiện, cô không mở ra xem liền.

Diệp Ninh có dự cảm, phong thư này sẽ giống chiếc bình vớt lên được từ đáy biển, sau khi mở ra, bên trong có lẽ là ma quỷ, không thể nào không chế được.

Lúc xế chiều, có một cuộc hội nghị quan trọng mà cô phải cố gắng chuyên chú hết sức, trình bày văn bản kế hoạch hạng mục của mình với mọi người.

Sau khi hội nghị kết thúc, bạn cô, cũng chính là ông chủ của công ty đầu tư này, tên là Thịnh Xương Thịnh, nhú mồm cười hỏi: “Thế nào, có chuyện gì sao?”

Cô lắc đầu cười: “Không có gì.”

Thịnh Xương Thịnh không tin, nhưng cũng không gặng hỏi, chỉ an ủi nói: “Nếu như bận rộn, tan sở sớm một chút đi, đừng làm quá sức.”

Diệp Ninh gật đầu, tiếp tục làm việc. Đến sáu giờ chiều, cô vội vàng lái xe tới đón cục cưng. Trong nhà trẻ, cô nhìn thấy mẹ của Đồng Đồng và mẹ của Thần Thần đang đợi. Mọi người đang thảo luận chuyện trường cấp I.

Mẹ của Đồng Đồng hâm mộ một cách đặc biệt, nói: “Nhà của Đoàn Đoàn chọn xong trường cấp I rồi, là trường cấp I thực nghiệm*.” (*Mình không biết tên tiếng Việt của trường này là gì, nhưng Google đại ca để là Beijing First Experimental Primary School, hình như là một trường rất nổi tiếng về cách thức dạy học và chương trình học.)

Câu nói này vừa thốt ra, mẹ của Thần Thần nhìn có vẻ thờ ơ: “Nhà bà nội Đoàn Đoàn người ta ở đó, cho nên mới có thể vào được. Người bình thường như chúng ta làm sao mà vào.”

Mẹ Đồng Đồng thở dài: “Đúng vậy. Thật ra nếu chúng ta đều có thể vào được thì tốt biết mấy. Chúng ta đều ở gần đó, chất lượng trường học lại tốt, hoàn cảnh bên trong thì khỏi phải bàn.”

Mẹ Thần Thần lắc đầu: “Thôi đi, để có thể vào được trường đó, cha mẹ học sinh không phải phú thì cũng là quý, người bình thường đừng hi vọng.”

Hai người đang nói tới đây thì Diệp Ninh vừa tới, mẹ Đồng Đồng vội vàng chào hỏi Diệp Ninh.

Mẹ Thần Thần soi mói nhìn cô, hỏi tới: “Chị nghe hàng xóm nói, em đang tính mua nhà hả? Đây là chuyện gì thế?”

Diệp Ninh cười cười: “Cũng không có gì ạ, em tính chuyển nhà thôi.”

Mẹ Đồng Đồng quan tâm nói: “Hay là thôi đi, con nhỏ đã quen với nơi này rồi, cùng nhau lên cấp I tốt hơn mà.”

Mẹ Thần Thần lại giống như có điều suy nghĩ: “Nghe nói em đã bán đi tiệm cà phê, chị Trần trong nhà cũng đã nghỉ việc, bây giờ lại muốn mua nhà khác, đã xảy ra chuyện gì à?”

Diệp Ninh giơ tay lên vén lại tóc, hơi hột trả lời: “Tiệm cà phê buôn bán không được tốt lắm. Thật ra em cũng không am hiểu gì lắm về chuyện kinh doanh, đành phải bán đi thôi. Em vừa tìm được một công việc mới, cũng có thể tạm sống qua ngày.”

Mẹ Đồng Đồng đồng tình nhìn Diệp Ninh: “Em một mình thật không dễ dàng, đã tìm được công việc gì rồi?”

Diệp Ninh thuận miệng nói: “Là một công ty đầu tư nhỏ, của bạn em mở, cũng làm tùy thích thôi ạ.”

Mẹ Đồng Đồng nghe xong có chút hâm mộ: “Oa, công ty đầu tư đó, không phải ngành tài chính làm rất nhiều tiền sao?”

Mẹ Thần Thần lại lắc đầu, không dám gật bừa, nói: “Cũng chỉ có công ty lớn, công ty độc quyền, công ty nhà nước mới làm ra tiền thôi, ngân hàng đầu tư gì đó cũng được. Công ty đầu tư nhỏ công việc bận rộn, mệt muốn chết mà cũng chẳng thấy kiếm được tiền, đặc biệt là người có con như mẹ của Nam Nam, thật sự là không thích hợp.”

Nói đến đây, vừa đúng lúc nhóm bọn nhỏ đi ra. Mấy bạn nhỏ ở đây đều đang học huấn luyện thêm, là lớp hội họa.

Mẹ Đồng Đồng mới nghe lời nói của mẹ Thần Thần, có chút lúng túng, vội vàng quay sang chào đón con trai mình, vì vậy không ai nhắc tới chuyện này nữa.

Trên đường về nhà, Diệp Ninh hỏi chuyện Nam Nam, hôm nay vẽ cái gì.

Nam Nam cúi gằm đầu, bộ dạng không có tinh thần.

Diệp Ninh nhìn cục cựa như vậy, có chút đau lòng: “Xảy ra chuyện gì với con?”

Nam Nam cố gắng mỉm cười, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra: “Hôm nay thầy giáo Thiên bảo con vẽ hình ba mẹ và con, nhưng con không biết hình dạng của papa ra sao.”

Tim Diệp Ninh giống như bị ai cầm giữa xoáy thẳng vào bên trong.

Trước kia cục cựa còn nhỏ, dường như không để ý nhiều đến chuyện này. Cô cũng đã cố gắng dạy cho con quan điểm không có papa cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng bây giờ bỗng dưng cô hiểu ra, đối với một đứa trẻ mà nói, có lẽ nó cần một người cha.

Diệp Ninh lại nhớ tới lá thư kia một lần nữa.

Về đến nhà, cô lo cơm nước cho Nam Nam trước, sau đó để cho cậu bé ngồi xuống một bên vẽ tranh, còn cô thì đi giặt giũ quần áo. Bận rộn một hồi, nhìn thấy Nam Nam buồn ngủ, nên bảo cậu bé rửa mặt rồi lên giường. Đến lúc này, cô mới có chút thời gian, đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại, mở lá thư kia ra.

Diệp Ninh, tôi là Tiêu Nhạc.

Em thông minh như vậy, nên tôi đoán là em cũng đã nghĩ ra. Thậm chí em còn đuổi cả chị Trần và Tiểu Nhược đi, đồ thị hình chiếu vứt bỏ tôi ra khỏi cuộc sống của em. Tôi không còn cách nào để nhìn thấy em, không biết được tâm tình bây giờ của em như thế nào. Bất quá tôi chỉ có thể đoán được em đang hận tôi, thậm chí chán ghét tôi.

Nhưng tôi vẫn quyết định viết lá thư này, xem như là một lời giải thích cuối cùng, nói ra cõi lòng của tôi, hay cũng có thể khiến em hiểu thêm một vài điều. Nếu như hôm nay không nói ra những lời này, tôi sợ vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội.

Em cần phải biết, tôi chính là con trai của người đàn ông mà em vẫn gọi là bác Tiêu. Lúc mẹ tôi qua nhà em gây chuyện, tôi cũng bị bà mang theo. Khi đó, tôi nhìn thấy em bím tóc đuôi ngựa tuột ra, tóc đen nhánh rồi bởi xoa xuống đầu vai trắng như tuyết. Em còn nhỏ như vậy, quần áo lót bên trong cũng màu trắng, kiểu dáng đơn giản mộc mạc, non nớt xinh xắn, giống như một đóa hoa sen mùa hè, toàn thân em đều run rẩy.

Rất nhiều năm sau, mỗi lần tôi nhớ lại cảnh này, tôi hận không thể tặng cho cậu thiếu niên ngu ngốc đứng đó không biết làm thế nào cho phải một cái tát. Khi đó cậu ta thật ngu, cũng như không biết phải làm chút gì cho em, thậm chí không biết vì em mà che đi ánh mắt của mọi người để em vui đi tủi nhục.

Cậu thiếu niên ngu ngốc kia chính là tôi. Cứ như vậy, tôi chỉ biết đứng yên kinh ngạc nhìn em, nhìn em mở to cặp mắt mở mịt tuyệt vọng, bị áp bức và lăng nhục mà nửa quỳ nửa nằm cứng ngắc nơi đó.

Những ngày tiếp theo, giờ tan học trên đường về nhà, tôi thường cố ý đi ngang qua ngõ nhỏ nhà em. Tôi cũng không biết mình hi vọng được phải cái gì. Mỗi một lần tôi đều lặng lẽ đứng ở đầu ngõ chờ đợi một hồi, nhưng lại chưa từng chờ được cái gì.

Mỗi lần tôi đi qua ngõ nhỏ, trên người đều khoác một cái áo khoác, cho dù mùa hè nóng bức đến choáng váng.

Khoảng thời gian ấy tôi hay nằm mơ buổi tối, mơ thấy em. Em co rút bên cạnh tôi, giống như một con mèo con đi lạc run rẩy bấy. Trong giấc mơ, tôi vươn tay ra nhiều lần, cởi áo khoác xuống, khoác lên người em, che đi sự ngượng ngùng cho em. Nhưng mỗi một lần, đến khi cúi người xuống thì tôi đều tỉnh giấc.

Tôi nghĩ, bắt đầu từ khi đó, tôi đã nhập ma chướng.

Khoảng thời gian này, ba mẹ tôi luôn gây gỗ, gây tới long trời lở đất. Ba tôi oán giận mẹ tôi luôn chơi mặt chược, mẹ tôi oán giận ba tôi tìm đàn bà khác bên ngoài. Ba tôi lại cảm thấy mình bị oan uổng. Mà tôi, mỗi ngày đều đi ngang qua ngõ nhỏ nhà em.

Mãi cho đến một ngày, rốt cuộc tôi lấy đủ can đảm, đến gần con ngõ, dừng lại trước cửa nhà kia. Cửa gỗ cũ kỹ trong sân khép hờ, phía trên có một dây thép xuyên qua cột chặt thanh cửa, mới nhìn giống như đã lâu không có ai ra vào.

Có một cô bé năm sáu tuổi ở nhà hàng xóm bên cạnh đang chơi đá cầu. Tôi hỏi, cô bé trả lời: Anh không biết sao, nguyên cả nhà đã xảy ra chuyện, không có người ở.

Tôi kinh ngạc, hồi kỹ lại, rồi mới biết, mẹ của em đã qua đời, còn em, đã được cậu em dẫn đi. Chỗ ở này là nơi cho thuê, thật ra không liên quan gì tới em.

Tôi không thể hình dung được tâm tình của mình ngày hôm ấy, rõ ràng là có thể đạp xe, nhưng tôi lại đẩy từng bước một trở về. Khi đến nhà, trong đầu tôi buồn bực, nằm lên giường.

Sau đó mấy ngày, tôi đều buồn ngủ, nhưng lại ngủ không được. Tôi chỉ muốn nhắm mắt lại là có thể gặp lại em. Em mở đôi mắt kinh hoàng khuất nhục, lộ ra áo lót xinh xắn ngượng ngùng, gặp người lại run rẩy.

Một ngày lại trôi qua, ba tôi uống rượu say mềm trở lại, gây gỗ với mẹ tôi, dữ dằn hơn so với lúc trước. Ấm ỉ trôi qua, ông đỏ mắt khóc lóc.

Ông nói thật ra thì ông không làm chuyện gì hết. Chẳng qua ông cảm thấy mẹ em một mình dẫn theo một đứa bé đã không dễ dàng, trả nợ lại càng khó khăn hơn, cho nên ông chỉ muốn giúp một tay. Sau đó mẹ tôi mang người sang, ông lại hèn nhát, nghĩ rằng chuyện này ồn ào rồi sẽ qua.

Ông lại không ngờ mẹ em là một người tính tình cương trực, cứ như vậy mất đi. Ông đã khóc ròng, khóc như chưa từng được khóc.

Sau khi khóc xong, ngày hôm sau, ông và mẹ tôi ly hôn, để lại cho mẹ tôi 60% cổ phần xưởng sản xuất giấy. Ông nói nếu không làm như vậy, ông sẽ không sống nổi, là ông đã hại chết người. Ông nói mỗi lần ông mở mắt ra, trước mắt đều đỏ sẫm, nói mẹ em đòi mạng ông ấy.

Đến khi tất cả trò cười kết thúc, tôi theo mẹ tôi sinh sống.

Trước kia mỗi ngày tôi đều muốn chơi game, nhưng đến lúc đó thì tôi lại không muốn nữa. Tôi muốn cố gắng học hành, để có thể thi vào trường trung học Tung Sơn. Tôi nghĩ, nếu có thể vào được trung học Tung Sơn, có lẽ tôi sẽ thoát được ma chướng.

Nếu có thể bỏ được cái áo khoác chưa từng rời khỏi tay xuống, tôi có thể bình yên đi vào giấc ngủ mộng mị.

Tôi thi vào trung học Tung Sơn, chỉ là không cùng lớp với em. Em học ban A, chỉ có học sinh có thành tích tốt nhất mới có thể vào được. Mà tôi chỉ là ban C, cách em một ban B.

Thật ra tôi cảm thấy có chút mất mát, nhưng lại có điểm may mắn. Lúc đó tôi thật sự sợ em nhận ra tôi.

Chỉ là rất nhanh sau đó tôi liền phát giác, mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Chỗ ngồi của em ở gần cửa sổ, vào mùa hè cánh cửa ấy lúc nào cũng được mở ra. Đã có rất nhiều lần tôi cố ý đi ngang qua phía em, nhưng từ đầu tới cuối em đều cúi đầu, hoặc là chăm chú học hành, hoặc là cầm bút phát huy toán học.

Em rất ít khi ngẩng lên nhìn tôi, thỉnh thoảng ánh mắt quét qua, hững hờ tới mức khiến người ta rét run.

Nhưng cho dù là như vậy, mặt tôi sẽ đỏ bừng lên khi ánh mắt của em chạm vào.

Tim đập như trống đánh, thiếu điều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đến lúc trời tối, nam sinh trong ký túc xá tụ tập lại một chỗ nói chuyện phiếm, nhắc tới chuyện ngày hôm nay. Không biết vì sao có người nhắc tới tên em, cho nên bạn cùng phòng của tôi nói, có người mỗi ngày đều cố ý đi ngang qua chỗ đó, mỗi lần tới gần đều cố ý dậm chân mạnh hơn, thật ra chỉ là vì muốn gây sự chú ý cho Diệp Ninh.

Vì bí mật của mình bị vạch trần, cả người tôi nóng ran.

16. Chương 16: Hồi ức Thời Trung Học

Nhưng bạn cùng phòng lại nói, đó chính là Hoắc Thần ở ban B. Cậu ta còn nói, chuyện ngày hôm nay chính là do Hoắc Thần gây ra. Người khác nhón chân lên nhìn Diệp Ninh bên trong, Hoắc Thần không vui, đập lên lưng người kia, vì vậy người kia mới bực mình, rồi hai người ầm ĩ lên.

Đúng đến chuyện của em, tôi lúc nào cũng chỉ duy trì im lặng. Tôi không muốn nói bất cứ điều gì cho người khác biết. Đây là bí mật của tôi, cũng là bí mật của em. Nhưng lúc người khác nhắc tới, tôi luôn nhìn không được mà vĩnh viễn nhắm mắt lại.

Lúc nào bọn họ cũng bàn bạc về chuyện của em, nói thì ra em lớn lên xinh đẹp như vậy, không trách Hoắc Thần thích em. Chỉ là tính tình của em có chút kỳ quái, lại quá hướng nội, không thích nói chuyện, chỉ biết cúi đầu học bài. Còn có chuyện em không biết ăn mặc, trời nóng như vậy, người khác ai cũng mặc váy, lộ ra chân trần trắng toát, nhìn rất đẹp, mà em thì vĩnh viễn chỉ mặc một cái quần màu đen, áo sơ mi tay dài phủ đến mu bàn tay.

Bọn họ nói em giống như phụ nữ xã hội phong kiến, bảo thủ không chê vào đâu được, cũng không biết là do đâu mà thành như thế.

Trong lòng tôi ngóng trông bạn cùng phòng có thể nói nhiều chuyện về em, nhưng lúc bọn họ nói em không tốt, tôi lại không vui. Về sau cậu ta không nói gì thêm nữa, mọi người nhảy sang thảo luận chuyện khác, coi như đã bỏ qua đề tài này.

Tôi nằm ở đó, chỉ nghĩ về Hoắc Thần. Hoắc Thần là ai, ở ban B kế bên, dáng dấp cao lớn, mặt mũi đẹp trai, chơi trong đội bóng rổ của nhà trường, có lẽ là hoàng tử bạch mã trong lòng các nữ sinh tụi em.

Lúc ấy tôi cảm thấy vô cùng mất mát. So với Hoắc Thần, tôi rất bình thường, thật sự tầm thường.

Về sau, tôi thường hay so sánh để ý đến Hoắc Thần, phát hiện có rất nhiều cô gái yêu thích dáng vẻ của Hoắc Thần này. Hoắc Thần thích chơi bóng rổ, trên trận đấu đều hiên ngang mạnh mẽ. Hoắc Thần cũng rất hào phóng, thường xuyên mời người xung quanh ăn kem.

Hoắc Thần đối xử với mọi người cũng tốt, hình như quan hệ của cậu ta với đám nam sinh không tồi, trong giờ học thường xuyên chạy qua ban tụi em, vô tình hay cố ý đi ngang qua bên cạnh em.

Ánh mắt của cậu ta giống như tôi, bao giờ cũng thường xuyên rơi trên người em.

Chỉ là may mắn, dường như em chưa bao giờ để ý đến cậu ta, mãi mãi tranh thủ từng giây từng phút mà học hành.

Có một khoảng thời gian hình như Hoắc Thần rất buồn. Tôi nghe được người trong ký túc xá kể lại, nói rằng có một đêm, cậu ta đứng phía sau ký túc xá nam hút thuốc, hút tới hơn nửa đêm, còn thì thầm gọi tên em.

Về sau nữa, kết quả cuộc thi cuối kỳ lớp 10 của Hoắc Thần rất tệ, bảng xếp hạng hoàn toàn bị lật ngược. Nghe nói lúc đó mọi người đều biết chuyện gì đã xảy ra, ngay cả thầy chủ nhiệm cũng biết, cố ý mời cha mẹ Hoắc Thần tới để nói chuyện này.

Ai ngờ phụ huynh của Hoắc Thần còn nổi giận ngược lại đối với thầy chủ nhiệm, ném một cuốn sách bài tập lên bàn, bên trong hai chữ Diệt Ninh chằng chịt đầy trang giấy.

Phụ huynh Hoắc Thần thở hổn hển nói với thầy chủ nhiệm, con tôi đi học ở trường là để các người khích lệ chuyện này à? Yêu đương sớm? Diệt Ninh này là ai?

Cha của Hoắc Thần làm ở sở quản lý thành thị trong thành phố của chúng ta, có chút quyền lực trong tay, cho nên mẹ của Hoắc Thần hoàn toàn không để thầy giáo trong mắt. Sau khi biết được em học lớp 10 ban A, bà lập tức đi thẳng đến chỗ của em.

Bà ta tìm tới em, mắng nhiếc em dụ dỗ con trai của bà ta, làm hại con trai bà ta không thể nào học hành được, nói em là hồ ly tinh. Lúc ấy thầy giáo toán học đang lên lớp cũng phải bối rối, vội vàng chạy tới ngăn bà ta lại. Bạn học cùng lớp chưa từng trải qua chuyện này bao giờ cũng sợ ngáy người, mờ mịt đứng đó nhìn.

Lúc ấy tôi ở ban kế bên vội vàng chạy tới, nhìn thấy bà ta hùng hổ, mà Hoắc Thần thì chỉ đứng nói đó cú đầu không nói câu nào.

Tôi tới gần, siết chặt tay Hoắc Thần, thấp giọng nói, cậu là đàn ông sao?

Hoắc Thần ngẩng phắt đầu lên nhìn tôi.

Tôi nghĩ, nhất định lúc đó ánh mắt của tôi tràn đầy sự khinh bỉ trần trụi, không chút che giấu.

Thật ra thì lúc đó tôi đang khinh bỉ chính mình.

Hoắc Thần đỡ người trong chốc lát, đỏ mặt xông tới, giúp thầy giáo Toán học ngăn cản mẹ của cậu ta lại. Lúc này thầy chủ nhiệm và hiệu trưởng cũng vừa chạy tới khuyên, lời mẹ của Hoắc Thần đi. Chuyện này xem như tạm thời lắng xuống.

Khi đó, tất cả mọi người đều tập trung vào bài vở khô khan, mỗi ngày chỉ biết làm bài tập, lên lịch học, đột nhiên chứng kiến một màn như vậy, đương nhiên vừa có chút hưng phấn vừa có chút sợ hãi, xôn xao đổ dồn cặp mắt lên người của em.

Bỗng chốc trong đầu tôi trống rỗng, đứng trong đoàn người xem nháo nhiet, gắt gao nhìn em chăm chăm. Tôi rất sợ, sợ em bởi vì một màn này mà nhớ lại chuyện xưa, sợ em phải tổn thương một lần nữa vì chuyện này.

Nhưng em lại bình tĩnh dời ánh mắt của mình lên người Hoắc Thần.

Phút giây đó, tất cả mọi người đều nhìn em và Hoắc Thần, tôi cũng không ngoại lệ.

Nhưng tôi cảm giác được, Hoắc Thần ưỡn thẳng lưng ra ngay lập tức, không nhúc nhích nhìn em.

Em mặc quần dài áo dài tay, đi tới bên cạnh Hoắc Thần, giọng nói vang lên vô cùng bình tĩnh. Em hỏi cậu ta, cậu tên là Hoắc Thần à?

Hoắc Thần siết chặt quả đấm, đương nhiên rất kích động. Cậu ta gật đầu, phải, mình là Hoắc Thần.

Em lại hỏi cậu ta, bác gái vừa rồi là mẹ của cậu sao?

Hiển nhiên Hoắc Thần rất xấu hổ, gật đầu thừa nhận, ừ, thật xin lỗi, mẹ mình có chút hiểu lầm cậu...

Nhưng cậu ta còn chưa nói dứt lời thì em đã cắt ngang, em nói với cậu ta, tôi đoán là bà hiểu lầm chuyện gì đó, nhưng tôi không quen biết cậu, lại càng không quen biết bà ta, hi vọng lần sau đừng có loại hiểu lầm này nữa. Tôi không muốn bởi vì sự quan hệ với những người xa lạ mà ảnh hưởng đến việc học hành của tôi, tổn thất thời gian của tôi.

Nói xong câu này, em bình thản quay trở lại lớp học, ngồi xuống chỗ ngồi của mình, lật ra bài thi thầy giáo đang giảng lúc này.

Tất cả bạn học và thầy dạy Toán đều nhìn em kinh ngạc. Chỉ có em chả biết gì, hỏi, không học tiếp sao?

Thầy dạy Toán vội vàng gật đầu, nhanh nhẹn trở về bục giảng, cầm phấn lên viết, ho nhẹ một tiếng, tiếp tục giảng giải bài thi gì đó.

Bạn học bên ngoài lớp và thầy giáo cũng đều trở về vị trí và cương vị của mình.

Chỉ có Hoắc Thần vẫn còn đứng cứng ngắc bên ngoài lớp mười ban A của tụi em, nghe tiếng giảng bài bên trong.

Thật ra thì trong khoảnh khắc đó, tôi có thể hoàn toàn hiểu được Hoắc Thần, không có người nào có thể hiểu được tâm trạng của cậu ta hơn tôi.

Có thể khiến em đau lòng cũng như bất đắc dĩ không phải những thứ làm em tức giận buồn bực, cũng không phải những thứ làm em thích hay không thích, mà chính là cảm giác mình không được quan tâm, hoàn toàn không ở trong mắt người đó.

Ở trong mắt của em, có lẽ Hoắc Thần chỉ là hạt bụi chưa từng bay vào trong mắt, cho nên em chưa từng đặt trong lòng.

Một Hoắc Thần tổn hết tâm tư xoay chuyển vây quanh em, lúc nào cũng như vô tình hay cố ý đi ngang qua bên cạnh em. Còn có tôi, tất cả đều có vẻ tiều tụy và nực cười làm sao.

Về sau, tôi cẩn thận quan sát em, thật ra không phải em không có bạn bè. Em có hai người bạn rất đáng được nhắc đến, chỉ là hai người bạn này cũng học rất giỏi, cầm cờ đi trước. Tụi em ở chung với nhau thảo luận đáp án đề toán học, thảo luận ngữ pháp, thậm chí cùng nhau luyện tập nói tiếng Anh.

Vì vậy tôi âm thầm hiểu ra được một chuyện. Nếu muốn lọt vào mắt của em, tôi nhất định phải học thật giỏi.

Có lẽ trong đầu của em chỉ có thể nhớ tới những người có thành tích thi cử vượt qua em, những người có năng lực học hành giỏi hơn em, những người chăm chỉ học hành hơn em.

Từ đó về sau, tôi ít khi vô tình hay cố ý đi ngang qua cửa sổ lớp học em. Tôi bắt đầu cắm đầu vào bài thi và sách giáo khoa, chăm chỉ học tập.

Có lẽ một ngày nào đó em sẽ thi đậu vào một trường đại học thật tốt, sau đó vĩnh viễn rời khỏi thành phố S.

Đến lúc đó, tôi cũng có thể bỏ đi.

Con người một khi chăm chú làm một chuyện gì đó, thời gian giống như trôi qua rất nhanh, thoáng cái chúng ta đã vào lớp 12. Từ lớp 10 đến lớp 12, chúng ta đã tham gia không biết bao nhiêu cuộc thi. Có khi thành tích của tôi vượt qua em, có khi lại không, nhưng em vẫn không hề thay đổi, không hề nhìn tôi một lần.

Trong thời gian hai năm, tôi cao hơn rất nhiều. Mặc dù không giống như Hoắc Thần thích chơi bóng rổ, nhưng tôi cũng chạy bộ vận động. Tôi bắt đầu thu hút một vài ánh mắt của bạn học nữ, thậm chí có người còn viết thư tình cho tôi, tặng cho tôi chocolate tình yêu.

Chỉ là cho tới bây giờ, tôi chưa từng để những thứ đó trong mắt.

Tôi biết rõ đã từ lâu rồi, tôi đã dính vào ma chương của em, những người khác đều khiến tôi cảm thấy tế nhị không thú vị.

Các cô ấy đều nói tôi tàn nhẫn, còn nói ánh mắt tôi rất lạnh lùng, nói tôi giống như một minh tinh điện ảnh đóng phim võ hiệp.

Nghỉ giải lao mười lăm phút trong giờ học, tôi sẽ đứng trước hàng rào ở hành lang lầu hai, nhìn xuống sân thể dục và bồn hoa bên dưới. Tầng lầu trường học chúng ta không có nhà vệ sinh, muốn đi nhà cầu cần phải xuống lầu, xuyên qua bồn hoa đó.

Mặc dù em không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền, nhưng em cũng phải đi nhà vệ sinh.

Cho nên cuối cùng tôi cũng biết đứng hàng rào phía trên mà trộm nhìn bóng dáng của em.

Lên lớp 12, so với ba bốn năm trước, em đã cao hơn nhiều, nhưng rất gầy, mặt mày xanh xao. Người khác nói thầm sau lưng em, có thể em quá tiết kiệm, buổi sáng chỉ ăn nửa cái bánh bao, buổi trưa một cái, buổi tối một cái, cùng với dưa muối và nước lọc. Cách một ngày em mới có thể mua được một món ăn, mà cũng chỉ là món ăn rẻ tiền nhất. Khi đó vật giá vẫn còn rất thấp, tôi nhớ được đồ ăn trong căn tin có thể mua phân nửa, nửa phần món rau là 60 xu, nửa phần món mặn là một đồng. Sang hơn nữa chính là món xào, 3 đồng một phần.

Mỗi ngày em vẫn mặc quần dài áo tay dài như cũ, ngay cả cổ tay cũng không lộ ra chút da thịt nào, vĩnh viễn bao kín chính mình.

Tôi nhìn thấy hình bóng mảnh mai gầy yếu của em đi ngang qua bồn hoa, đi thẳng tới lầu học bên cạnh, cuối cùng tiến vào trong cầu thang, một nơi mà tôi không thể nào nhìn thấy.

Vào lúc này, tôi sẽ nhắm mắt lại mà đếm. Tôi biết rõ bước chân và tốc độ của em, cho nên vừa đếm tới số 17, tôi liền mở mắt ra, làm bộ như lơ đãng quay đầu lại.

Đúng lúc này tôi có thể nhìn thấy em từ trong cầu thang đi tới, bước lên bậc tam cấp cuối cùng, xuất hiện trong hành lang.

Tôi sẽ chuẩn đoán chính xác lúc em vừa nhìn thấy tôi mà quay đầu lại, một lần nữa nhìn xuống bồn hoa dưới lầu.

Tôi dựng lỗ tai lên, dùng mỗi tế bào toàn thân để cảm thụ được động tĩnh của em sau lưng tôi.

Bước chân của em rất nhẹ, nhưng tôi lại có thể nhạy cảm nắm bắt được từng bước đi của em, thậm chí dường như tôi có thể nghe được cả tiếng hơi thở của em sau lưng.

Vào lúc này, nhiệt huyết dâng trào, tôi sẽ trở nên nôn nóng khó nhịn nhưng lại ngọt ngào hạnh phúc.

Đây chính là sự hưởng thụ ngọt ngào nhất mà tôi đã trải qua ở trung học Tung Sơn. Nó cũng chính là khoảng cách gần nhất giữa em và tôi.

Một ngày học hành kết thúc, buổi tối lúc nằm trên giường, tôi sẽ không ngừng hồi tưởng từng hình ảnh và động tác của em ngày hôm nay. Thật ra tôi đặc biệt suy nghĩ tới chuyện có thể giúp được gì cho em, nhưng rồi tôi lại hiểu rõ, tôi không thể làm được điều gì.

Tôi hiểu sau khi trải qua chuyện trước đây, nhất định lòng tự trọng của em sẽ trở nên rất nhạy cảm, không thể tiếp nhận bất kỳ sự giúp đỡ nào của người khác một cách dễ dàng.

Nhưng việc học lớp 12 năm đó cực nhọc hơn. Tất cả mọi người đều tập trung học hành, ngay cả lớp thể dục lúc ấy cũng phải tạm ngừng. Mỗi một người đều giống như người máy đi học, buổi tối học cho tới chín giờ rưỡi, buổi sáng, 5 giờ 40 phút đã thức dậy, chạy tập thể dục, sau đó mới bắt đầu lao vào học hành. Rất nhiều phụ huynh lo lắng con cái mình ăn không đủ dinh dưỡng, một là mang con về nhà, mỗi ngày chăm sóc bồi dưỡng đặc biệt, hai là sợ làm trễ nải thời gian, cố ý mang theo bình giữ nhiệt đựng đồ ăn tối đưa cho con mình ăn.

Lúc ấy trong trường học còn có bán mấy loại dầu cá mập bổ não, nói rằng ăn vào có thể thi lên đại học. Mọi người đều nửa tin nửa không, nói cho dù là bị lừa gạt thì cũng một lòng ôm hi vọng cha mẹ mua cho mình ăn bổ óc.

Đương nhiên tất cả đều không liên qua tới em. Em không có cha, cũng không còn mẹ. Tôi nghe nói bà ngoại em cũng qua đời, hiện giờ em đang sống nhờ nhà người cậu.

Lúc đó dường như cả đêm tôi ngủ không yên, suy nghĩ làm thế nào để em có thể tốt hơn một chút, nhưng tôi thật sự bí đường bí lối. Tôi không thiếu tiền, mỗi lần gặp mặt, cha tôi đều nhét tiền cho tôi xài, việc ông có thể làm chỉ là đưa tiền cho tôi. Mà mẹ tôi lại giống như tranh giành việc đưa tiền cho tôi. Hiện tại bà đang chìm đắm trong mặt chượt, đối với bà mà nói, con trai cần có tiền để tiêu khiển.

Nhưng cho dù là tiền của cha tôi, hay là tiền của mẹ tôi, đối với em mà nói, đó là một loại sỉ nhục.

Sau khi trần trọc trở mình, tôi vẫn không có cách nào yên bụng. Lúc tôi mở to cặp mắt đỏ ngầu đi vào phòng bếp tìm đồ ăn, tôi nghĩ ra một biện pháp.

Phía sau căn tin có một anh chàng giúp việc, hơn hai mươi tuổi, có một lần anh ấy phải về nhà gấp, xe đạp lại bị xì hơi, tôi tiện tay cho anh ấy mượn xe đạp của mình.

Vì vậy tôi đi mua một hộp thuốc lá mẫu đơn, tìm thấy rồi đưa cho anh ấy. Khi đó giá một hộp thuốc lá mẫu đơn ở thành phố S chúng ta là 3 đồng, một cây là 10 hộp, tổng cộng 30 đồng. Nhưng mà anh chàng trong căn tin được lời mà hoảng sợ, ngập ngừng không dám nhận.

Tôi đành phải kể cho anh ấy nghe chuyện này, nói, thật ra thì tôi không có ý gì khác, chỉ hi vọng lúc anh ấy lấy thức ăn cho em thì ưu đãi em một chút.

Cho dù là đồ mặn hay đồ chay, đồ ăn trong căn tin đều được đựng trong một cái nồi thật lớn, cho nên thật ra nửa phần đồ ăn chỉ được khổng chế bằng kích cỡ của cái muỗng. Lúc anh ấy đáp ứng, nói đây cũng đều là lòng thành.

Tôi chọn chính xác thời gian em đi mua thức ăn, ngay sau đó tìm cách xếp hàng sau lưng em. Tôi còn nhớ rất rõ, khi đó là mùa Đông, người khác đều mặc áo lông vũ dài thịnh hành lúc đó, đủ mọi màu sắc, chỉ có em là mặc một chiếc áo khoác màu xám không dài quá người, có thể là áo mẹ em không cần nữa.

Tóc em tùy tiện cột sau đầu, đuôi tóc cọ tới cọ lui cổ áo khoác. Bàn tay bị đông cứng đỏ bừng ôm chặt hộp cơm. Khi đó hộp cơm được làm bằng sứ, bên ngoài có in hình hoa mẫu đơn, nhưng cái hộp của em đã cũ lắm rồi, đồ sứ phai màu loang lổ cũ mèm.

Đứng xếp hàng một lúc lâu, cuối cùng cũng đến phiên em. Em đưa ra 80 xu phiếu cơm, nói muốn nửa phần cơm chay, một cái bánh bao, rất nhanh sau đó một hộp cơm được đẩy ra ngoài cửa sổ nhỏ.

Em nhìn rất kinh ngạc, hỏi đây là nửa phần sao?

Hình như đây là lần đầu tiên anh chàng trong căn tin làm loại chuyện như thế này, có chút đỏ mặt, cố ý lớn tiếng nói: Nhanh lên nhanh lên, người kế tiếp.

Sau đó, em cầm nửa phần thức ăn này vội vàng trở về ký túc xá. Đối với em mà nói, có lẽ nửa phần thức ăn này quả thật là nhiều, nhưng đây cũng không phải là chuyện gì quá to tát, không chừng cậu nhóc trong căn tin không cần thận mức nhiều mà thôi. Hình như trong lòng em chưa từng quan tâm đến những chuyện gì khác ngoài việc học hành, cho nên em ném chuyện này ra sau ốt rất nhanh.

Mà từ đó về sau, tôi thường xuyên mang tới chút quà lễ cho anh chàng căn tin kia, xin anh ấy hỗ trợ chiếu cố em. Có đôi khi, anh ấy sẽ cố ý dùng muỗng quẹt sang chỗ món mặn, múc thêm một ít thịt cho em.

Chuyện này kéo dài mãi cho tới lúc tốt nghiệp trung học, cuối cùng anh ấy cũng không nhịn được mà hỏi tôi, nếu cậu đã quan tâm tới con bé như vậy, tại sao không nói thẳng cho nó biết.

Tôi không trả lời, có lẽ đối với anh ấy, chuyện này rất kỳ lạ. Chỉ là trong lòng tôi hiểu rõ, tôi thật sự không dám nói ra.

Thật ra tôi vừa hèn nhát vừa sợ hãi. Tôi sợ đi tới trước mặt em, sợ em hững hờ không để tôi trong mắt.

Đương nhiên, tôi càng sợ hơn, sợ sau khi em nhìn thấy tôi, sẽ khơi dậy ký ức xa xưa nào đó bất thành linh, khiến em nhớ tới sự thống khổ mà mình đã từng trải qua.

17. Chương 17: Hồi Ức Của Tiêu Nhạc

Beta: Chuột Túi

Diệp Ninh, mấy ngày nay tôi trị liệu liên tục, không thể nào viết thư được. Vừa rồi tôi mới đọc lại những gì tôi viết trước kia, kỳ thật tôi có chút không thể tin nổi những gì mình đã viết. Bên trong tràn ngập những lời nói vừa buồn cười vừa yếu đuối thiếu sức sống. Có lẽ ở trong phòng trị liệu kiểu này sẽ khiến con người ta sinh ra một loại ham muốn nói ra nỗi buồn của mình nhưng lại không biết phải nói như thế nào, cho dù là đàn ông cũng không ngoại lệ.

Thật ra thì trước kia tôi rất bận rộn, mỗi ngày công việc bẽ bộn, lúc về nhà nhớ tới những chuyện đó cũng chưa bao giờ nảy sinh những suy nghĩ tổn thương đau khổ này. Nhưng hiện giờ ở trong phòng bệnh yên tĩnh ngột ngạt, tôi không ngừng nhớ lại những chuyện trước kia.

Thời gian trung học của chúng ta kết thúc rất nhanh. Em đứng đầu bảng trung học Tung Sơn, thi tốt nghiệp trung học hạng nhất, nhưng dưới sự chú ý của mọi người, em vẫn giống như xưa, trên mặt không chút cảm xúc, luôn luôn lạnh nhạt.

Em vẫn không nhìn thấy tên của tôi như cũ, chuồn chuồn lướt nước quét mắt qua bảng thông báo đồ thăm, thậm chí em không hề nhìn xuống tên người xếp hạng sau em. Chỉ cần em liếc mắt nhìn thì sẽ phát hiện, tên Tiêu Nhạc dính sát Diệp Ninh, đang ở bên dưới cái tên Diệp Ninh này.

Về sau lúc người ta quyên tiền cho em, tôi cũng có mặt ở đó. Tôi còn nhớ rõ, cách nhiều người như vậy, ánh mắt lúc đó của em giống như nhìn lướt qua tôi, mờ mịt nhưng lại mang theo chút chán ghét. Tôi không biết em có nhận ra tôi không, nhưng giây phút đó tôi thật khiếp sợ.

Khi đó trong lòng tôi tràn đầy một loại khát vọng tha thiết. Nắm chặt áo khoác trong tay, tự nói với mình, hi vọng một ngày tôi có thể thăng chức thật nhanh, hi vọng tôi có thể có đầy đủ dũng cảm, hi vọng có ngày tôi có thể trao tận tay áo khoác của mình cho em, vì em mà che đi tất cả những ánh mắt không thân thiện trên đời này, cũng như không tiết lộ nỗi gian nan của em trước mặt người khác.

Những lúc ao ước như vậy, lòng ngực của tôi sẽ dâng lên một loại cảm giác ấm áp nóng bỏng không thể nói thành lời. Tôi cũng không biết từ khi nào tôi luôn cảm thấy em cần có người bảo vệ. Mà tôi, dường như có trách nhiệm phải bảo vệ em.

Cho dù lúc em quét mắt về hướng của tôi, trong xa lạ mang theo vẻ chán ghét.

Sau đó, một buổi tối trước khi chúng ta tốt nghiệp rời khỏi ký túc xá, Hoắc Thần đã tỏ tình với em trước mặt rất nhiều người. Cậu ta điên cuồng nói yêu em.

Nhưng tôi lại vẫn còn đang suy nghĩ, yêu là cái gì.

Mà tôi, có yêu em không?

Tự tôi không thể trả lời câu hỏi này. Đối với em tôi hiểu được, cả đời, tôi không thể nào làm giống như Hoắc Thần, không chút cố kỵ, nói với em chữ ‘yêu’ này.

Nếu như không có mùa hè hai mươi năm trước, nếu như không có màn kịch náo loạn, có lẽ tôi đã có thể là một Hoắc Thần khác, có thể không chút kiêng kỵ biểu đạt trái tim nóng bỏng của mình.

Nhưng nếu không có màn kịch náo loạn mùa hè năm đó, tôi cũng sẽ không biết đến cái tên Diệp Ninh này, cũng sẽ không vì vậy mà thi vào trung học Tung Sơn, cũng như sẽ không có một màn khiến tôi khắc cốt ghi tâm.

Mà còn em, lúc đó em bình tĩnh đi ra, lòng không khúc mắc, nói với Hoắc Thần, từ trước tới giờ tôi không biết cậu có dũng khí như vậy?

Hiện giờ, có phải em đã không còn cách nào nói ra một lời bình tĩnh như vậy nữa?

Đêm đó, tôi đứng dưới gốc cây Dương suốt cả đêm.

Sau đó, tôi một người vác hành lý, rời khỏi thành phố S. Lúc xe lửa chuyển động, nhìn từ trong cửa sổ ra ngoài, tôi thấy khách sạn Bạch Thiên Nga, dấu hiệu có tính chất kiến trúc của thành phố chúng ta. Trước đây tôi đã từng đạp xe đạp ngang qua chỗ đó biết bao nhiêu lần vào giờ tan học, nhưng tôi lại cảm thấy đây là lần cuối cùng tôi nhìn thấy nơi này.

Tôi sẽ không bao giờ trở lại.

Lúc đó mẹ tôi tái hôn, cha tôi cũng tái hôn.

Tôi cũng giống như em, một thân một mình.

Lúc tôi trúng tuyển vào trường học hạng hai kia, tôi bắt đầu trải qua giai đoạn khởi đầu đau khổ. Suốt ba tháng, tôi luôn nằm mơ, mơ thấy em chỉ mặc áo lót, đầu tóc rối bù, cơ thể run rẩy, mơ thấy bàn tay ửng đỏ của em siết chặt hộp cơm bằng sứ xếp hàng chờ trước căn tin. Tôi còn mơ thấy em cầm trên tay chi phiếu quyền tiền của người khác, mặt không có chút biểu cảm xuất hiện dưới ánh đèn huỳnh quang.

Thật ra lúc đó tôi thật sự muốn vứt bỏ, muốn quên đi. Bởi vì nếu như lúc đó tôi có đầy đủ dũng khí đi tới trước mặt em, tôi nhất định phải giải thích tất cả từ lúc bắt đầu với em, nhất định nói cho em biết mừng hai mùa hè năm đó.

Dường như tôi có thể tưởng tượng ra được bộ dạng của em như thế nào sau khi biết tôi là ai.

Tôi không biết trong lòng em sẽ nảy sinh hận thù hay không? Hận những người đã từng hại chết mẹ em. Nhưng tôi biết rõ mình sẽ không có chút cơ hội nào.

Cứ như vậy, tôi tự hành hạ mình hơn nửa năm. Đến đầu mùa xuân năm thứ hai, tôi biết mình thật sự không có cách nào quên được em.

Vì vậy tôi mua một vé xe lửa đi thẳng tới thành phố B, tới một nơi xa lạ, tới đại học T mà thiếu chút nữa tôi có thể thi vào.

Tôi nhìn thấy em vẫn bận bịu như cũ, so với thời trung học lại còn bận rộn hơn. Em bận rộn lên lớp, bận rộn ra ngoài làm việc kiếm tiền. Em vẫn mặc quần dài áo dài tay như cũ, bao kín mình chặt chẽ. Em đi trên đường vội vã, dường như không hề liếc mắt nhìn hoa Nghênh Xuân bên chân mình xinh đẹp như thế nào.

Chạng vạng ngày tôi chuẩn bị rời khỏi, tôi chờ em ở con đường nhỏ mà em sẽ đi ngang qua.

Tay tôi siết chặt tay cầm của chiếc ghế dài bên đường, dường như dùng hết sức lực kéo xuống tay cầm đó.

Cuối cùng em cũng xuất hiện, khăn quàng cổ đã cũ, túi ba lô có in ký hiệu của tiệm nước giải khát nào đó. Em đi trên đường vội vàng như xưa, đầu cúi thấp, dường như có tâm sự.

Tôi gồng lên dũng khí lớn nhất trên đời này, đứng trước mặt em, kêu lên một tiếng.

Em mặt mờ quết mắt sang tôi, sau khi nhìn thấy tôi, thuận miệng nói: “Hỏi đường hả? Phong Lâm Viên ở bên kia...”

Em đưa ngón tay lên chỉ, sau đó vội vàng bỏ đi.

Sân trường đại học T vừa lớn lại vừa đẹp. Nghỉ hè hàng năm đều có học sinh các trường trung học khắp nơi đến thăm. Nơi này cũng thường xuyên có người bình thường tới du lịch, có thể nói đã từng không ít người hỏi đường như thế, cho nên em đã thành thói quen.

Sau đó chỉ cần có thời gian, tôi sẽ ngồi xe lửa đến thành phố B, đi đại học T, không hề nghĩ tới sẽ được nói chuyện với em, chỉ là đơn thuần muốn đứng dưới lầu ký túc xá của em, nhìn em một chút, xem em bận rộn việc gì, xem em có khỏe không, xem em có phải sẽ không bao giờ mặc váy như xưa hay không, xem em có phải không nỡ bỏ tiền đi mua món mận hay không.

Khi đó tôi sẽ cố gắng học hành, tôi muốn thi vào đại học T làm học sinh nghiên cứu. Cứ như vậy, trải qua hai năm rưỡi bận rộn cuộc sống đại học, tôi đã đạt được ý nguyện, thi đậu đại học T làm nghiên cứu sinh.

Trong lòng tôi mô phỏng vô số lần, suy nghĩ lần này tôi phải đi tới trước mặt em, suy nghĩ phải làm như thế nào thổ lộ tâm ý của tôi đối với em.

Em tiếp nhận cũng tốt, không tiếp nhận cũng không sao, ít ra tôi cũng vì mình phấn đấu một lần.

Nhưng sau khi tới ký túc xá của em thì tôi nhìn thấy cái gì, tôi nhìn thấy Hoắc Thần đang đứng bên cạnh em.

Cậu ta đang lôi kéo tay em.

Gần như mỗi tháng tôi đều tới đây một lần, mỗi một lần đều nhìn thấy em. Tôi không biết Hoắc Thần xuất hiện từ lúc nào, hai người bắt đầu từ khi nào. Tôi chỉ biết lúc ấy mình đứng ở đó, giống như trong lúc vô tình bước lên khu vực chấn động của dây băng chuyền, phía dưới là một máy điện ong óng vang lên, tai tôi ù, mắt tôi hoa, đầu trống rỗng. Tại sao chỉ trong nháy mắt, toàn bộ thế giới dường như tách rời khỏi tôi?

Nhất định sắc mặt của tôi lúc đó trông rất khó coi, bởi vì có một cô gái tò mò nhìn tôi, ân cần hỏi tôi có cần giúp đỡ hay không.

Tôi lắc đầu một cái, khước từ ý tốt của cô ấy, từ từ khó khăn đi tới băng đá bên cạnh hoa Tử Kinh ngồi xuống.

Từ xa xa tôi nhìn sang, thấy em dùng ánh mắt lưu luyến chia tay nhìn cậu ta. Sau khi cậu ta nói gì đó, em cúi đầu, gương mặt trắng nõn ửng hồng.

Tôi có thể cảm giác được đáy lòng mình xuất hiện các loại ý tưởng âm u đáng sợ. Tôi nhìn chằm chằm Hoắc Thần, giống như nhìn chằm chằm kẻ thù muôn kiếp.

Một giây phút đó tôi hận cậu ta vô cùng, giống như cậu ta vừa đoạt lấy một vật vốn dĩ là thuộc về của tôi.

Tôi hận em, cũng hận chính mình.

Tôi xé nát thư thông báo trúng tuyển đại học T, ném vào thùng rác dưới lầu ký túc xá của em.

Tôi bệnh nặng một trận. Sau khi khỏi bệnh, tôi bắt đầu chìm đắm trong games.

Sự sa ngã này cũng kết thúc rất nhanh, đó là lúc tôi đã rời khỏi ký túc xá trường học.

Sau khi tốt nghiệp, tôi mở công ty gây dựng sự nghiệp, vội vàng khao khát được thành công. Sau khi sự nghiệp đã đi vào quỹ đạo, tôi bắt đầu nghỉ ngơi. Cùng lúc với nghỉ ngơi, tôi không nhịn được mà muốn tới nhìn em.

Ngồi mười giờ máy bay tới thành phố em ở, tôi phải bỏ ra mấy ngày mới tìm được chỗ của em. Nhưng rốt cuộc đến khi tôi chờ được bóng dáng của em thì chứng kiến cảnh em nắm chặt điện thoại trong tay gào khóc.

Thật ra tôi rất hận Hoắc Thần, tôi không thích các người ở chung với nhau, nhưng khi nhìn thấy em khổ sở như vậy, tôi lại hận không đánh cho cậu ta một trận. Tại sao cậu ta lại không biết quý trọng em.

Tôi còn nhớ rõ, lúc ấy trong mắt em hiện ra một loại thống khổ và tuyệt vọng không nói nên lời, một sự hiềm có chưa từng thấy ở một người luôn giữ được sự trầm tĩnh giống như em. Em khó khăn mở miệng, nói

là em đã gom góp tích lũy dùng khi bốn năm trời chấp nhận mối tình này với Hoắc Thần, nhưng cuối cùng rồi cũng chia tay, tiêu hủy tình yêu cả đời này của em.

Vào lúc này, tôi chợt không dám nhìn vào mắt của em.

Từ chuyến đi Mỹ trở về, tôi hoàn toàn tuyệt vọng.

Tôi bắt đầu suy nghĩ lại một việc, đối với em mà nói, tôi là cái gì, đối với tôi mà nói, em là cái gì?

Em là giấc mộng không thể nào tan biến của tôi từ thời thiếu niên u mê 13 tuổi, là bao nhiêu đêm thức trắng nhớ thương, là nơi ánh mắt tôi không thể tự chủ mà dừng lại.

Mười hai năm, em cầm rẽ sinh trưởng trong lòng tôi, bám vào bên trong huyết mạch của tôi, khắc vào xương cốt tôi.

Nhưng còn tôi, tôi đối với em mà nói chẳng qua chỉ là một người qua đường A, một người qua đường B mà em tình cờ quay đầu nhìn thấy. Nói sâu sắc hơn một chút thì là bạn học cùng trường không cùng lớp thời trung học, là đồng lõa bức chết mẹ em mười hai năm trước.

Cho dù là loại nào, cho dù em có thể nhớ tới tôi, cũng đều không phải là những ký ức vui vẻ.

Từ bán cầu Tây đến thành phố B là 19 tiếng 20 phút ngồi máy bay, tôi vẫn trợn tròn mắt, yên lặng nhìn chỗ ngồi phía trước. Lúc tới thành phố B là trời sáng, tôi đón một chiếc xe đi thẳng đến công ty trong thôn Trung Quan.

Hai người bạn cùng tôi gây dựng sự nghiệp nhìn thấy bộ dạng của tôi sợ hết hồn.

Bọn họ nói rằng, dáng vẻ của tôi lúc đó khiến họ tưởng rằng công ty bị phá sản, cha mẹ chết, cửa nhà tan nát.

Tôi cười cười với bọn họ, nói thật ra thì không có chuyện gì hết, tất cả đều rất tốt.

Tôi cố gắng quên em đi.

Bởi vì tôi biết, nhớ cũng không làm gì được. Em chính là em, tôi chính là tôi, chúng ta vĩnh viễn là hai đường thẳng song song không thể nào gặp nhau.

Công ty của tôi kinh doanh ngày càng tốt, buôn bán tăng vọt, dẫn tới đầu tư Thiên Sứ, bắt đầu phát triển phạm vi buôn bán. Khi đó công ty đã có ba bốn trăm người, trên mạng cũng có chút danh tiếng.

Tôi và bạn của tôi đã tâm bình bực đặt ra kế hoạch, mở dây chuyền, khuếch trương phạm vi kinh doanh điện tử, làm B2B và B2C trên mạng, sau đó còn muốn lên cả thị trường.

Khi đó mặc dù chỉ mới 25 tuổi, còn rất trẻ, sau khi trải qua tuyệt vọng ngập đầu, tôi bắt đầu cảm thấy trên đời này không có chuyện gì tôi không dám làm. Thất bại thì sao chứ, tôi cũng có thể ngồi dậy. Trên đời này đã không còn 19 tiếng hành trình máy bay tới nơi xa xôi nào đó, cũng như chuyện dưới cây Phong diêm lệ em lãnh đạm xa lánh và cự tuyệt khiến tôi cảm thấy thống khổ.

Năm đó em trở lại, em bắt đầu đi xem mắt. Có lẽ em muốn kết hôn, không muốn cô đơn nữa, vì vậy đi xem mắt kết hôn.

Em chính là ma chướng của tôi, là ma chướng mà tôi không thể nào chạy thoát. Một lần nữa tôi bị trầm mê không lối thoát. Tôi không biết rốt cuộc em đã xem mắt bao nhiêu lần, cũng không biết em có nhớ khuôn mặt của những người đàn ông kia không, dĩ nhiên càng không biết em có nhớ sự vụng về của tôi chẳng.

Không sai, tôi chính là buồn cười và ngây thơ như vậy đó, cho nên dùng loại phương thức thấp kém như vậy xuất hiện trước mặt em.

Trước khi lên đường đi làm cái chuyện hoang đường ngây thơ này, tôi đã nhìn mình trong gương thật lâu.

Thật ra thì trong mắt của rất nhiều người, dáng dấp của tôi không khó coi, nhưng tôi biết em không thích cái loại như tôi đây.

Tôi đã quan sát những người đã từng gặp mặt hẹn hò với em lần thứ hai, bọn họ đều có một điểm đặc trưng giống nhau, đó là đều mang mắt kiếng, lịch sự, nho nhã, hàm súc, ôn hòa.

Có lẽ sâu trong lòng em, đàn ông như vậy sẽ không có tính công kích, sẽ làm cho em có cảm giác an toàn?

Không nên cảm thấy kỳ lạ tôi suy đoán được nội tâm của em như vậy. Bởi vì mấy năm nay tôi có đọc một số sách về phương diện tâm lý học, đại khái hiểu được, chuyện xảy ra năm đó đối với một cô bé 13 tuổi như em mà nói chính là một sự kiện bạo lực. Từ đó khiến em có cảm giác sợ hãi đối với những người đàn ông tràn đầy lực lượng.

Tôi rất buồn cười so sánh, mặc dù cao lớn, nhưng Hoắc Thần lại trắng trẻo nhả nhặn, còn tôi, có lẽ ngũ quan sâu sắc, không thích cười đùa, không nói nhiều, vì vậy sẽ khiến người ta có cảm giác lạnh lùng xa cách, thậm chí sẽ cho người ta có cảm giác nặng nề.

Chỉ là do dù kết quả như thế nào, tôi vẫn quyết định làm cho mình trở thành một trong vô số vật phẩm bị chọn, trải qua bằng thuyền dưới ánh mắt xem xét của em. Tôi muốn xem mình có được tia hi vọng nào không, cho dù rất nhỏ nhoi.

Có lẽ em đã không còn nhớ rõ, dù sao em cũng đã gặp gỡ với quá nhiều người chỉ gặp mặt một lần. Nhưng tôi lại nhớ rất rõ ràng, đó là một buổi chiều thứ Bảy, lúc chúng ta gặp mặt là hai giờ chiều, ở một quán trà.

Thật ra thì tôi đã đến từ sớm, nhưng không tới quán trà kia, mà đứng bên ngoài chần chờ một lúc thật lâu. Đợi đến khi gần tới lúc chúng ta ước định thì mới đi vào.

Có thể nhận thấy em không đủ thời gian, tóc dài đen bị gió thổi tung, không suôn thẳng giống như bình thường. Em vừa dùng ngón tay sửa lại mái tóc dài, vừa cười nói chuyện với tôi.

Đó là lần đầu tiên em cười khi nhìn thấy tôi. Mặc dù nụ cười đó không thể nói là chân thành, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất đẹp mắt.

18. Chương 18: Di Chúc

Beta: Chuột Túi

Tôi nhớ rất rõ ràng, lúc ấy em mặc một chiếc áo dài màu trắng, phía trước không có nút áo, thuộc loại cổ chui, chất liệu phẳng phiu, phần eo vừa vặn khắp nơi. Áo nửa cổ hình trái xoan rất đặc biệt, dọc theo đường cổ là những hạt châu nhỏ. Lúc ấy là mùa hè, nhưng em lại có thể khiến cho người ta có một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, giống như gió thổi qua nước hồ mang theo cảm giác thấm lạnh.

Ngày hôm đó, lúc tôi nói chuyện, em nghiêng đầu cười với tôi, làm như em vô cùng thích thú, giống như em lắng nghe từng lời từng chữ của tôi, là một loại cảm giác rất sung sướng.

Nhưng về sau tôi liền phát hiện, thật ra không có câu nào lọt vào tai của em.

Sau đó em hỏi tôi vấn đề kia, vậy mà tôi lại dần dần trả lời, cô có thể xem bản kế hoạch của tôi.

Khi đó em đã bật cười, cười đến mắt long lanh như những vì sao.

Mặt tôi nóng lên, tim đập điên cuồng, thân thể dường như không bị khống chế, giống như người ngồi chỗ đó là một cái xác không hồn. Tôi là hồn tồn tại trong xác nhìn em, mà em lại chỉ nhìn thấy thân xác kia.

Thật ra thì tôi không phải là loại người không biết ăn nói. Ở trước mặt người khác tôi không có bộ dạng như vậy.

Cho dù là ai, khi tôi chung đụng với người đó, tôi đều có thể khống chế tình cảnh và đề tài.

Nhưng lúc ở chung với em, chân tay của tôi, xương cốt của tôi, kinh mạch thần trí của tôi, mỗi một tế bào đầu óc của tôi đều bị em khống chế.

Tôi trở nên vụng về và luống cuống.

Ngày đó không phải là một cuộc xem mắt thành công. Trên đường lái xe trở về, đầu óc của tôi tràn đầy hình bóng của em, thiếu chút nữa là tôi đã đụng phải lan can bên cạnh.

Tôi cứ đoán tới đoán lui không biết em suy nghĩ như thế nào về tôi. Tôi còn thử nhắn tin thăm dò, thấp thỏm trắng đêm ngủ không được chờ em hồi âm.

Nhưng em không hề trả lời tin nhắn của tôi.

Tôi ở nơi này vẫn còn hi vọng hão huyền, viện đủ mọi lý do cho em, có lẽ em chưa nhìn thấy tin nhắn, có lẽ em quá bận rộn chưa kịp trả lời. Sau khi khổ sở chờ đợi một ngày một đêm, tôi hoàn toàn buông tay.

Có lẽ cho dù tôi thay đổi bao nhiêu phương thức xuất hiện trước mặt em, em cũng không bao giờ để tôi trong mắt.

Mãi cho đến khi phát sinh sự kiện kia.

Tôi nghĩ em muốn quên đi tất cả mọi chuyện cũng sẽ không quên đi lý do Nam Nam chào đời.

Thật ra lúc đó trong lòng tôi rất tức giận, một luồng lửa tà ác bốc nghẹn giữa lồng ngực khiến tôi kìm nén đến khó chịu. Tôi giận đến nỗi chỉ muốn cho em một bài học, chỉ muốn bóp chết em.

Ai biết có phải em say đến phát khờ hay không mà không sợ cái gì hết, còn nghiêng đầu quan sát tôi, lầm bầm nói điều gì đó với tôi.

Tôi thật sự không biết nên tức giận hay buồn bực. Nếu như một ngày nào đó tôi chết sớm, nhất định là bị em làm tức cho tới chết!

Nhưng lúc cơ thể em mềm mại thơm mát, mang theo chút mùi rượu, lọt thỏm vào lòng tôi, máu tôi lập tức xông lên, tôi liền ôm em trở lại.

Tôi dùng tất cả sức lực ôm em, bắt đầu hôn em điên cuồng.

Khách sạn ở ngay bên cạnh, tôi kiềm chế không được, chỉ muốn dạy em một bài học. Tôi muốn làm em vĩnh viễn không thể nào quên được giây phút kia.

Dĩ nhiên đây chỉ là viện cớ, thật ra tôi chỉ muốn em.

Không biết trong lúc say, em nhớ được bao nhiêu chuyện ngày hôm đó.

Riêng tôi thì không thể chờ đợi, từ trước tới nay đây là lần đầu tiên tôi biết, thì ra chuyện này có thể khiến tôi trở nên khao khát như vậy.

Tôi khát vọng đến run rẩy cả người.

Lúc tôi tiến vào thân thể em, tôi cảm giác mình có được em, có được em lúc 13 tuổi co rút run rẩy ở đó, có được em cô độc bận rộn đi đi về về trong trường học, có được em thút thít khóc dưới gốc cây Phong bên bán cầu Tây, còn có em hôm nay giãy giụa mâu thuẫn như thế này.

Tôi nghe em kêu đau, em khiến cho tôi phải dừng lại, nhưng tôi dừng không được.

Sau đó em bắt đầu run rẩy, sau khi run rẩy thì bắt đầu điên cuồng lên.

Em siết chặt bả vai tôi, mơ hồ kêu gì đó tôi nghe không rõ.

Đêm đó tôi không ngủ, cứ như vậy ôm em tới bình minh.

Lúc trời sáng, tôi nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ xuyên qua bức rèm hé mở hơn phân nửa chiếu vào giường lớn. Em trong ngực tôi bình yên thanh thản trong giấc ngủ.

Một khắc kia, sau lưng em giống như mọc thêm đôi cánh.

Tôi gơ tay sờ nhẹ khuôn mặt em, không nhìn được mà hôn lên trán em.

Em vẫn ngủ say như cũ, có lẽ bởi vì say rượu, chân mày em nhú nhẹ.

Tôi đã từng uống rượu đến say mềm, biết ngày hôm sau sẽ rất khó chịu.

Tôi muốn mua chút đồ ăn sáng cho em và thuốc nhức đầu.

Nhưng khi tôi vội vã ra ngoài rồi vội vã trở lại, em đã không còn ở đó.

Tôi thật không vui, tại sao em lại không biết gánh trách nhiệm gì hết vậy, tại sao có thể dùng tôi đã đời rồi vứt bỏ tôi?

Chỉ là lần này tôi sẽ không buông tha một cách dễ dàng như trước kia. Hiện giờ tôi có đầy đủ lý do theo đuổi em không buông.

Tôi quyết định thi triển tài năng.

Chỉ tiếc rằng đời người luôn luôn gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Kế hoạch của tôi còn chưa bắt đầu áp dụng thì công ty của tôi gặp phải cửa ải khó khăn nhất từ trước tới nay.

Năm đó thị trường chứng khoán phát triển không ngừng, dường như mọi người đều trầm mê trong đó không thể thoát ra, thậm chí bác gái mở tiệm ăn dầu đường há miệng ra đều chứng khoán này chứng khoán kia. Vậy mà ở một nơi nhìn có vẻ phồn vinh, khung khoảng kinh tế lại giống như một cơn lốc lớn, cuốn hết toàn bộ kinh tế toàn cầu vào trong dầu sôi lửa bỏng. Dĩ nhiên khủng hoảng kinh tế toàn cầu cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến những công ty Trung Quốc. Mức độ tiêu thụ giảm nhanh, kinh tế trượt dốc nghiêm trọng, các công ty giảm biên chế, rút lại tiền vốn. Mọi người tỉnh ngộ từ trong sự phồn vinh hư cấu, có té ngã lên mặt đất lạnh như băng thì mới phát hiện tình thế khi đó ác liệt như thế nào. Dường như tất cả mọi người đều lọt vào trong sự hoang mang khủng hoảng kinh tế.

Trong hoàn cảnh như thế này, công ty của tôi cũng không mấy lạc quan. Lúc ấy hệ thống đầu tư cần rất nhiều tiền, bình thường muốn họ đầu tư đã khó, bây giờ khủng hoảng kinh tế lại càng khó khăn hơn.

Khoản thời gian đó, tôi và phía đối tác dường như không kịp thở, nghĩ hết biện pháp mà vẫn không xoay sở được tiền. Lúc ấy mọi người đều không dễ dàng, tất cả bạn bè quen biết đều lâm vào cảnh khó khăn. Em cũng nhớ lại khi đó có câu nói, tiền mặt là vua. Mọi người, tất cả công ty, đều thiếu tiền.

Thời điểm gian nan nhất chính là, tiền trong tài khoản của chúng tôi chỉ có thể cầm cự được ba bốn ngày. Nếu như không lấy được tiền huy động vốn, công ty có thể đóng cửa.

Diệp Ninh, tôi nói ra chuyện này không phải là để giải thích điều gì, cũng như không phải muốn tranh thủ sự đồng tình của em.

Trên thực tế, sau nhiều năm trải qua sóng gió như vậy, có chuyện gì mà tôi chưa từng gặp. Những cuộc phỏng vấn bên ngoài đều nói về lịch sử gây dựng sự nghiệp, kể lại thành tựu hoành tráng khiến người phần chần, không ai muốn nhắc tới những đoạn thời gian khó khăn. Tôi cũng không cần dựa vào những đoạn từng trải này mà tranh thủ ánh mắt người đời.

Nhưng mà tôi nhất định phải cho em biết, vì sao những ngày sau đó tôi không có thời gian đi tìm em, cho nên đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất vốn dĩ thuộc về tôi.

Đó là khoản thời gian tôi hỗn loạn nhất, tiêu tụy nhất, và bị áp lực nhiều nhất. Những đối tác bên cạnh tôi đều là những người cùng tôi tiến thoái, thậm chí tôi còn đào ra được những người đã từng có quan hệ rất tốt với những công ty lớn. Bọn họ tin tưởng tôi, giao tương lai của họ cho tôi.

Nếu chỉ có một mình tôi thì tôi cũng chẳng sao, nhưng tôi vì sợ chôn vùi tương lai của bọn họ, sợ những năm cực khổ của bọn họ sẽ trở thành công dã tràng.

Những đau khổ và sợ hãi, tôi cũng chỉ có thể chịu đựng một mình, trấn áp lại. Trong vòng ngắn ngủi mấy ngày, tóc trên đầu cũng bạc đi. Lúc này tôi mới hiểu thế nào gọi là ‘một đêm bạc đầu’.

Nhưng trong khoảng thời gian này em lại xảy ra chuyện. Tôi biết tính cách của em, em chắc chắn sẽ không tham gia vào vụ hồi lộ tài chính này đâu, nhưng lại không còn cách nào khác, em đã tham gia hạng mục đó, rất khó rửa sạch. Lúc ấy em bị nhốt lại tra hỏi, rồi lại phát hiện mang thai.

Tôi không còn cách nào nữa, tự lo cho mình đã không xong, tôi chỉ có thể mời luật sư giúp em biện hộ, sau đó nghĩ cách đưa em ra nước ngoài. Nếu như tôi hoàn toàn thất bại trong chuyện này, tôi thà vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt em nữa.

Sau đó cuối cùng trong lúc tuyệt vọng, tôi tìm được 2,300 Mỹ kim đầu tư, khiến cho công ty có thể cầm cự được.

Nhưng đến khi đó, tôi đã không còn cách nào xuất hiện trước mặt em nữa.

Em sinh ra Nam Nam, em rất hạnh phúc. Chị Trần nói, mỗi ngày em ôm con đều mỉm cười, bộ dạng em nhìn con trai vô cùng dịu dàng. Em nói rằng bảo bối là phần thưởng mà trời cao đã ban cho em, là con trai của chỉ mình em.

Tôi phát hiện mình lại lọt vào một chốn tận cùng. Bộ dáng của em lúc này đây chính là hình ảnh mà tôi yêu thích nhất, yên tĩnh và bình an, mỹ miều dịu dàng động lòng người. Ánh mắt em dành cho Nam Nam dường như chứa tất cả yêu thương.

Tôi không biết nếu tôi tự nhiên xuất hiện nói cho em biết hết tất cả mọi chuyện, em sẽ như thế nào?

Tôi hận không thể mang hết tất cả những gì tốt đẹp nhất trên thế gian này đến trước mặt em, nhưng trong đó không bao gồm cả tôi.

Tôi biết, em chán ghét tôi, mặc dù em hoàn toàn không biết tên tôi là gì.

Cho nên tôi giữ vững im lặng, xa xa nhìn mọi người, tự tay vì em mà tu sửa căn hộ thích hợp nhất cho em, dẫn dắt em mở quán cà phê, dùng phương thức của mình bảo vệ ở bên cạnh em.

Diệp Ninh, tôi chưa từng bao giờ nghĩ tới chuyện muốn thao túng cuộc sống sinh hoạt của em. Tôi chỉ là không muốn em phải chịu đựng bất cứ uất ức nào, mặc dù theo cách nhìn của em, phương thức của tôi có chút kỳ quái.

Thật ra thì tôi cũng biết có người theo đuổi em, tôi nghĩ thầm, nếu em có thể tiếp nhận, vậy thì hãy đồng ý đi. Nhưng em vẫn như cũ, không có cách nào tiếp nhận được, hoàn toàn không chút động lòng. Chuyện của Hoắc Thần đã để lại vết thương quá sâu trong lòng em.

Em nói em không có năng lực đi yêu người khác, em nói em không thích hợp với hôn nhân, càng không thể chăm sóc một người đàn ông. Em nói người em thích nhất chính là Nam Nam.

Có lúc nhìn em ôm Nam Nam mỉm cười một cách dịu dàng, tôi cảm thấy có lẽ như vậy đối với em là tốt nhất. Có lẽ đời này của em sẽ trải qua như vậy, mỗi ngày nhìn Nam Nam lớn lên, kết hôn, sinh con, mà em thì tóc hoa râm chống gậy đi bộ dưới trời chiều.

Đến lúc đó, tôi vẫn có thể đứng từ xa nhìn em như cũ.

Có lúc tôi sẽ cảm thấy, thật ra thì em chính là vợ của tôi, mà tôi, sẽ âm thầm làm một người chồng mà em hoàn toàn không biết sự tồn tại của anh ta, một người chồng ẩn hình.

Thật ra em cũng nên biết, tôi bị khối u não ác tính, không thể sống được bao lâu nữa. Tôi rất muốn gặp Nam Nam một chút, nhưng lại cảm thấy, nếu tôi đã không còn sống được bao lâu thì cần gì để cho nó nhớ tới người cha ngã bệnh này. Vậy thôi cứ để cho nó suy đoán nhớ nhung đi, nói cho nó biết, cha của nó đang ở bán cầu Tây xa xôi kia.

Hiện tại, 60% cổ phần của tập đoàn Nhạc Ninh là do tôi đứng tên, tôi đã lập di chúc, để lại toàn bộ cho em. Mặc khác, tôi biết Nam Nam muốn đi học, nhưng tôi lại không biết Nam Nam sẽ thích chỗ ở nào, cho nên đã chuẩn bị ba căn phòng nhỏ, mỗi một phòng đều ở trong khu vực có trường học rất tốt, đã được tu sửa xong, tùy em tự ý lựa chọn.

Về phần chị Trần và Tiểu Nhược, nếu như em không thích, vậy thì hãy để cho các người đó rời đi.

Tôi cứ đi như vậy thật không cảm thấy yên lòng vì em, cho nên tôi đã viết một lá thư khác, gửi gắm một người bạn chăm sóc em. Cậu ấy là một trong những người bạn tốt nhất của tôi, sau khi tôi chết đi, tôi sẽ ủy thác luật sư mang lá thư này tới giao cho cậu ấy. Cậu ấy tên là Thẩm Tông Thụy.

Diệp Ninh, không nên từ chối ý tốt cuối cùng này của tôi, để tôi có thể nhắm mắt dưới chín suối.

19. Chương 19: Tiêu Nhạc Qua Đời

Diệp Ninh đọc đến khúc cuối, nước mắt rơi đầy trên giấy, chữ viết giống như rồng bay phượng múa.

Cổ họng cô bật ra tiếng khóc khàn khàn, nhưng cô đưa tay lên che miệng lại.

Có lẽ cô chưa từng nhìn Tiêu Nhạc một cách nghiêm túc, cho nên rốt cuộc cô hoàn toàn không biết Tiêu Nhạc là một người như thế nào. Từ lúc mới bắt đầu phát hiện những thứ rợn tóc gáy kia, cô cảm thấy Tiêu Nhạc là một người thâm trầm đáng sợ, ở sau lưng cô thao túng tất cả. Qua phỏng vấn báo đạo trên internet, cô dần dần cảm thấy cuộc sống của mình và Tiêu Nhạc chồng chéo lên nhau. Sự tồn tại của anh trở nên chân thật sinh động, không còn giống như bàn tay của thượng đế ở trên cao. Hiện giờ nhìn phong thư này, cô chỉ còn nhìn thấy một người thiếu niên chìm đắm trong thất vọng, không có cách nào thoát khỏi; một người thiếu niên tỉ mỉ tinh tế, nhạy cảm tới mức có chút tự ti.

Tay cô run rẩy lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho chị Trần và Tiểu Nhược. Nhưng đến khi bấm số thì mới biết điện thoại không thể nào gọi thông.

Diệp Ninh chợt nhớ ra điều gì, nhào tới trước máy vi tính, mở máy lên, tay run run gõ xuống mấy từ khóa ‘Tập đoàn Nhạc Ninh, Tiêu Nhạc’. Nhưng tin tức ào ạt hiện ra toàn là tin Tiêu Nhạc bị bệnh nặng, 6 giờ chiều ngày hôm nay phẫu thuật thất bại, bất trị qua đời.

Tám chữ ‘giải phẫu thất bại, bất trị qua đời’ này thật lớn, giống như lưỡi lê cắm mạnh vào tim của cô một cách tàn nhẫn.

Cô hít vào một hơi thật sâu, dụi đi nước mắt, đi tới phòng Nam Nam.

Nam Nam ngủ được một giấc, bị đánh thức dậy. Trong bóng tối, cậu bé nhìn vẻ mặt khác thường của mẹ.

Cậu vội vàng ngồi dậy, dụi mắt: “Mẹ, sao vậy?”

Diệp Ninh cầm tay Nam Nam, dè nén cổ họng run rẩy, cố gắng kìm chế, nói: “Nam Nam, con còn nhớ cái chú lúc trước đã gặp con không, mẹ dẫn con đi thăm chú ấy nhé?”

Nam Nam đã hơn 6 tuổi, biết phán xét, kinh ngạc nhìn mẹ rồi gật đầu.

Cậu bé không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thái độ đặc biệt của mẹ như vậy, cũng hiểu được nhất định là có chuyện lớn.

Cậu không hỏi nhiều, vội vàng bò dậy, lấy áo khoác ngoài mặc vào.

Diệp Ninh nhanh chóng phụ con trai mình mặc quần áo xong, sau đó cầm chìa khóa, dẫn cậu bé ra xuống ga ra tầng ngầm, lái xe một mạch tới bệnh viện 302, không biết đã vượt bao nhiêu đèn đỏ.

Hiện giờ cô không quan tâm tới điều gì cả, chỉ muốn nhìn thấy Tiêu Nhạc, một người đàn ông mà cô chưa bao giờ nghiêm túc gặp gỡ một lần.

Sau khi tới bệnh viện 302, cô chỉ nhìn thấy ánh đèn lu mờ của bệnh viện lấp loáng dưới bóng đêm. Chung quanh có một vài chiếc taxi đang đậu, còn có vài bóng người vội vã ra vào.

Diệp Ninh đậu xe xong, cầm tay Nam Nam đi vào bên trong.

Trong bóng tối, cô cảm nhận được bàn tay nhỏ bé mềm mại của Nam Nam khấn trương xiết chặt. Thành bé nhạy cảm, nhất định nhận ra điều gì đó.

Cô cố gắng dịu giọng, an ủi nói: “Không sao hết, mẹ chỉ là dẫn con đi thăm một người bạn thôi.”

Trên đường chạy gấp tới đây, hiện giờ tâm tình cuồng loạn của cô đã bắt đầu bình tĩnh lại.

Sau khi vào trong bệnh viện, cô đi thẳng tới quầy tiếp tân, hỏi khoa ung bướu ở chỗ nào rồi đi thẳng tới đó. Nhưng lúc đến nơi, cô hỏi thăm ý tá tiếp tân thì cô nàng chỉ dùng ánh mắt hững hờ nhìn cô: “Chúng tôi có quy định, không được tùy tiện hỏi thăm tình huống của bệnh nhân. Nếu như muốn thăm hỏi bệnh nhân thì xin liên lạc trực tiếp với thân nhân của người bệnh.”

Diệp Ninh bình tĩnh nhìn cô nàng: “Tôi muốn biết người bệnh có tên là Tiêu Nhạc vẫn còn nằm viện hay không? Nếu như không có thì tôi lập tức rời khỏi, có được không?”

Y tá lắc đầu: “Không được.”

Đời nào Diệp Ninh có thể buông tha dễ dàng như vậy: “Tôi là bạn của anh ấy, muốn gặp anh ấy. Tôi nghe nói phẫu thuật của anh ấy thất bại, đã qua đời rồi phải không?”

Y tá thở dài, trực nửa đêm canh ba thật không dễ dàng, hết lần này tới lần khác gặp phải người dây dưa. Cô nàng liếc mắt nhìn Diệp Ninh, nói thẳng: “Cô có thể liên lạc trực tiếp với thân nhân của người bệnh, như vậy mới có thể nhận được tin tức xác thực. Về chuyện cô vừa hỏi, chúng tôi không thể trả lời.”

Đúng lúc cô nàng vừa nói hết câu, có một người đàn ông đi ra từ lối đi bên phòng bệnh bên cạnh. Diệp Ninh nhìn người đàn ông kia cảm thấy có chút quen mắt, nhưng mù mặt vẫn là mù mặt, cô không biết mình đã gặp qua ở đâu.

Người đàn ông đeo mắt kiếng gọng vàng, nhìn rất lịch sự, trông mắt ửng đỏ. Anh ta quét mắt nhìn Diệp Ninh, giọng nói có chút khàn khàn nặng nề: “Thưa cô, cô muốn tìm Tiêu Nhạc à?”

Diệp Ninh ý thức được điều gì, vội vàng gật đầu nói: “Vâng ạ, anh là bạn của Tiêu Nhạc sao?”

Ánh mắt dò xét của người đàn ông quét qua Nam Nam đang cầm tay Diệp Ninh, trong ánh mắt lại có chút phòng bị: “Xin hỏi cô tìm Tiêu Nhạc có chuyện gì ạ?”

Diệp Ninh nhìn người kia: “Tôi là bạn của anh ấy, muốn tới thăm anh ấy một chút.”

Khóe môi người đàn ông khẽ nhếch lên nụ cười lạnh nhạt, lời nói lại càng trở nên không chút khách sáo: “Thật xin lỗi, bạn của Tiêu Nhạc tôi đều quen biết, nhưng tôi lại không quen biết cô.”

Diệp Ninh bình tĩnh nói: “Tôi là bạn học của Tiêu Nhạc, bạn học thời trung học đại học. Cho dù anh là bạn của Tiêu Nhạc thì cũng chưa chắc quen biết tất cả bạn học của anh ấy.”

Ánh mắt của người đàn ông trở nên bén nhọn giấu cợt: “Cũng phải. Vậy bạn học của Tiêu Nhạc à, xin hỏi cô tìm cậu ấy có chuyện gì?”

“Tôi chỉ muốn tới thăm anh ấy.”

Người đàn ông nhíu mày: “Chẳng lẽ tin tức không không truyền ra bên ngoài sao, tại sao cô còn phải tới đây dò xét? Không phải cậu ấy đã qua đời rồi còn gì?”

Vừa nghe được những lời này, cổ họng Diệp Ninh lập tức giống như bị người bóp nghẹn.

Cô hít vào một hơi thật sâu, ổn định lại tâm tình của mình, ngẩng đầu nhìn lên người đàn ông cao gầy điềm đạm nho nhã này.

“Anh ấy thật sự không có ở đây?”

Giọng nói của người đàn ông thật lạnh lùng: “Đúng vậy.”

Diệp Ninh im lặng một hồi, không nói chuyện nữa, cúi đầu nhìn con trai, xoay người ra khỏi bệnh viện.

Trên đường trở về, Diệp Ninh vẫn không lên tiếng, chỉ lặng lẽ lái xe. Nam Nam ngồi ở hàng ghế phía sau, nghiêng đầu nhìn mẹ.

Diệp Ninh cố nặn ra nụ cười: “Nam Nam, trở về nhà ngủ tiếp nhé.”

Nam Nam nhíu mày, miệng nhỏ mím lại, yên lặng nghiêng đầu quan sát mẹ: “Mẹ, mẹ bị sao vậy?”

Cậu bé cảm thấy hiện giờ mẹ đang rất khổ sở như chưa từng có. Mặc dù mẹ vẫn đang cười, nhưng nụ cười đó không giống như lúc bình thường.

Diệp Ninh nhìn đường phía trước, hai bên là đèn đường, ở giữa là một lối đi thật dài.

Mà lối đi này lại dài lênh thênh.

Nam Nam còn nhỏ, con đường tương lai của nó rất dài.

Diệp Ninh khẽ rũ mắt xuống, từ tốn nói: “Không có gì, người bạn kia đã qua đời, có lẽ chúng ta sẽ không gặp được chú ấy nữa. Thật ra cũng không phải là chuyện lớn lao gì, sinh lão bệnh tử, nhân gian thường thái*” (*đó là lý lẽ rất bình thường của nhân gian).

Mười mấy năm trước, cô đã từng tự nói với mình nhiều lần tám chữ cuối cùng kia. Bây giờ, cô lại nhắc tới tám chữ này với con trai mình.

Nhưng lúc cô nói xong mấy chữ này thì mắt cô nóng lên, cũng như cảm nhận được có dòng chất lỏng ấm ướt chảy qua.

Nam Nam ngơ ngác ngồi hàng ghế sau, không nói nửa lời.

Cậu bé vẫn còn quá bé, không hiểu được ý vị của tử vong là gì. Chuyện cậu bé hiểu chính là cậu sẽ không còn gặp lại cái chú đó nữa, người chú đã từng dùng ánh mắt yêu thương nhìn cậu.

Một đêm này, Diệp Ninh dụ dỗ Nam Nam nằm xuống ngủ trước. Con nít có tâm sự cũng chỉ là con nít, nằm hơn một tiếng cũng từ từ ngủ thiếp đi.

Mắt Diệp Ninh mở thao láo, trong đầu không ngừng hiện ra những lời nói trong lá thư.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, cô lại bò xuống tìm tòi tin tức về Tiêu Nhạc. Một lần nữa, cô nhìn thấy trang blog nào cũng như mọi chỗ mọi nơi đều tràn đầy tin tức thương tiếc. Dáng dấp Tiêu Nhạc đẹp trai, khuôn mẫu, một thân âu phục xanh thẫm, mặc dù vẻ mặt nghiêm túc, nhưng có lúc cũng nói năng hài hước một cách hiếm thấy, đích thực là một ‘Toán Thạch Vương Lão Ngũ’*, độc thân, giàu mới nổi vì mạng lưới internet. Thành công và giàu có như thế nên số lượng người ái mộ anh không ít.

*Đàn ông kim cương độc thân giàu có.

Đủ loại thương tiếc kêu than, thậm chí còn mặt đầy nước mắt của người ái mộ đập vào mặt cô.

Song song với tin tức này chính là cổ phiếu của tập đoàn Tiêu Nhạc xuống giá không ngừng, chưa tới 10 giờ thì giá cổ phiếu đã hạ xuống ba điểm. Chuyên viên trong ngành phân tích, hôm nay sẽ xuống giá không ngừng.

Diệp Ninh ngơ ngác đọc hết tất cả, không nhin được, lấy lá thư ra đọc lại từ đầu đến cuối một lần nữa. Hơn mười ngàn chữ, nhưng theo nét chữ thì thật ra đã được phân ra viết nhiều lần. Có mấy chữ cuối cùng lộ ra rõ ràng người viết dùng không đủ sức.

Anh bị bệnh, bệnh nặng, nhưng vẫn dùng bút từng chữ từng chữ viết xuống lá thư này.

Thật ra thì cô vẫn luôn nhớ tới người này, mặc dù là như có như không.

Nếu như nói, mình trong cuộc đời của anh là một đường khắc cốt ghi tâm, như vậy thì, anh trong cuộc đời của mình thật ra chỉ là một đường như có như không.

Diệp Ninh xin nghỉ một ngày không đi làm. Sau khi đưa Nam Nam đi nhà trẻ xong, cô cứ ngồi ở đó như một gốc củi khô, ngơ ngẩn tìm kiếm các tài liệu video về Tiêu Nhạc.

Trong một đoạn video, Tiêu Nhạc nói, người đó không hề để ý đến tôi, sau khi tôi nói chuyện một hồi thì bị người ta khinh bỉ, đoán chừng cảm thấy tôi chính là một loại phẩm chất có tỷ vết, nhìn không thuận mắt, trực tiếp pass tôi rồi.

Cô khóc không thành tiếng.

Thật ra thì mấy năm nay cô khóc rất ít. Kể từ sau khi mẹ qua đời, lần cuối cùng cô khóc chính là vì chuyện của Hoắc Thần. Nhưng hiện giờ, nguyên cả đêm vừa rồi, cô không biết mình đã khóc bao nhiêu lần, cô không hề không được.

Cô còn chứng kiến giá cổ phiếu của tập đoàn Tiêu Nhạc xuống giá không ngừng. Đây là một tập đoàn quật khởi nhanh chóng trên mạng lưới internet, sau khi người cầm chèo qua đời, nó trở thành bấp bênh, giống như là cách nó thương tiếc người sáng lập ra mình.

Buổi chiều đón Nam Nam trở về, dường như vành mắt Nam Nam ửng đỏ, cô hỏi nó, nó cũng không trả lời.

Bình thường Diệp Ninh rất chú ý tới tâm tình của con trai, nhưng hiện giờ cô lại có chút xao lãng, tâm tư mệt mỏi, cô không lấy nổi chút tinh thần để hỏi chuyện.

Ngày hôm đó, hai mẹ con đều ủ rũ ăn cơm của mình xong thì đi ngủ.

Ngày hôm sau, cô như cái xác không hồn vác thân đi làm. Thịnh Xương Thịnh nhìn bộ dáng này của cô cũng hết hồn, dè dặt hỏi: “Nếu em cảm thấy không khỏe thì nghỉ ngơi vài ngày đi.”

Diệp Ninh lắc đầu: “Em không sao.”

Thịnh Xương Thịnh không biết làm gì hơn, nhưng cũng là bạn bè nhiều năm, buổi trưa đã cố ý mời cô đi ăn trưa chung, còn cố ý thăm dò. Sau đó lại thấy Diệp Ninh không trả lời, anh chỉ có thể thở dài: “Nếu thật sự có chuyện thì có thể nói thẳng với anh.”

Sắp tới giờ tan sở thì Kha Bằng gọi điện thoại cho cô. Dạo này công việc bận rộn, vốn là trước đó Kha Bằng có nói sẽ qua thăm Nam Nam, nhưng sau đó lại không qua được. Hiện giờ anh chàng có thể rút ra chút thời gian, nói Chủ Nhật sẽ tới, hẹn trước thời gian.

Trước đây Diệp Ninh không bỏ nhiều tâm tư để ứng phó với anh ta, cũng như là vì tưởng rằng lúc trước anh ta đã nhờ luật sư tới giúp mình, chính anh ta cũng từng thừa nhận. Hiện tại nghĩ tới chuyện trước đây, tự dưng cô cảm thấy chán ghét, trực tiếp từ chối.

Kha Bằng lại nghe không ra ý tứ đó, nói là nhất định phải tới thăm Nam Nam.

Nếu là ngày thường, Diệp Ninh sẽ nói vài câu ứng phó, hiện tại tất cả hi vọng của cô đều sụp đổ, ngay cả ý định ứng phó với anh ta cô cũng không có, cảm thấy vô cùng mất hứng, lập tức cúp điện thoại.

Tối hôm đó trở về, Diệp Ninh dỗ Nam Nam đi ngủ. Con trai đáng thương, trước kia nói chuyện rất nhiều, có lẽ mấy ngày nay bị mình hù sợ, không nói câu nào cả. Diệp Ninh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yên tĩnh của cậu bé, khó tránh cảm giác áy náy. Thật ra thì cô đã hi vọng tâm tình của mình không ảnh hưởng đến con trai, nhưng tội nghiệp con trai, cha của nó không còn trên đời này nữa, mà mình lại không biết làm sao nói cho nó biết.

Nó vẫn còn quá bé.

Cúi đầu hôn nhẹ lên khuôn mặt của nó. Khuôn mặt nhỏ bé có chút mát lạnh, rất non rất mượt.

Rón rén rời khỏi phòng Nam Nam, cô đi về phòng ngủ của mình. Sau khi mở máy vi tính lên, cô theo thói quen, lại muốn tìm tin tức có liên quan tới Tiêu Nhạc.

Nhưng vừa mới mở ra thì cô phát hiện internet lại bùng nổ tin tức khác.

Mỗi tin tức lớn đều kèm theo chữ đỏ lớn trên trang đầu, nói tin tức Tiêu Nhạc đã qua đời trước đó đều là giả, là tin đồn nhảm của giới truyền thông không có lương tâm truyền ra. Thật ra thì giải phẫu của Tiêu Nhạc quả thật bị thất bại nhưng không hề chết, chỉ là anh được đưa thẳng tới một cơ quan trị liệu bên Mỹ tiếp tục chữa trị.

Diệp Ninh xiết chặt con chuột, cố gắng tìm kiếm nguồn gốc tin tức này. Nhưng tìm đến nổi lòng bàn tay của cô cũng toát mồ hôi mà vẫn không tìm thấy bất kỳ lời giải thích cặn kẽ nào.

Cuối cùng, vẫn là phó tổng giám đốc của Nhạc Ninh, Thẩm Tông Thụy ra ngoài lên tiếng. Anh ta chỉ nói một câu: Tiêu Nhạc đang trị liệu.

Không biết bao nhiêu ký giả tin tức truyền thông nhào qua muốn lấy được tài liệu trực tiếp, đáng tiếc là vị Thẩm Tông Thụy này lại nhanh chóng biến mất, không hề nói thêm một câu nào.

Trong khoảng thời gian ngắn, cổ phiếu tập đoàn Nhạc Ninh lại tăng vọt, tăng mạnh, hơn nữa khí thế mạnh mẽ, chẳng những phục hồi giá cả bị tuột trước đây, còn đạt được kỷ lục cao nhất từ trước tới giờ. Từng

người một trong ngành lại phát biểu ý tưởng, có người nói đây là đầu cơ tích trữ, có người nói đây là truyền thông vô lương vì muốn tranh giành sự chú ý mà tung ra tin tức giả, cũng có người nói người của tập đoàn Nhạc Ninh muốn tố cáo truyền thông vô lương.

Diệp Ninh nhìn chằm chằm hình của phó tổng giám đốc của tập đoàn Nhạc Ninh, phóng đại hình ảnh ta lên, sau khi nhìn thật lâu, rốt cuộc cô cũng nhận ra gọng kiếng vàng kia.

Đây chính là cặp mắt kiếng cô đã nhìn thấy ở bệnh viện. Lúc ấy người mang bộ kiếng này đã nói với mình, Tiêu Nhạc đã chết.

Bây giờ anh ta lại nói chưa chết, hơn nữa còn công khai như vậy.

Lúc này Diệp Ninh chợt nhớ ra, Tiêu Nhạc đã từng nói qua, anh đã viết cho Thẩm Tông Thụy một lá thư, nói mình có việc gì đều có thể tìm anh ta giúp một tay.

Diệp Ninh lập tức bật đèn lên, cô không biết liên lạc với Thẩm Tông Thụy như thế nào, vì vậy lại tìm kiếm trên mạng hộp thư và điện thoại của vị phó tổng giám đốc này. Cô gọi điện thoại và gửi email cho anh ta dồn dập, điện thoại lúc nào cũng bận đầu dây, email lại không trả lời.

Cô không hề từ bỏ ý định, bắt đầu gọi điện thoại cho tập đoàn Nhạc Ninh. Nhưng cô gọi tới thì chỉ có giọng nói lễ phép của bàn tiếp tân. Cô yêu cầu nói chuyện trực tiếp với Thẩm Tông Thụy thì nhận được sự phòng bị dè dặt của đối phương.

Thật ra thì Diệp Ninh vẫn thâm hiểu, hiện tại không biết bao nhiêu giới truyền thông muốn tìm kiếm Thẩm Tông Thụy, mình không có tay trong nào thì khó có thể gặp được anh ta.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô tìm ra số điện thoại của bạn bè quen biết trước kia, lần lượt gọi từng người, hỏi bọn họ có biết tài liệu của tập đoàn Nhạc Ninh không, có biết Thẩm Tông Thụy không, cũng như tình trạng bây giờ của Tiêu Nhạc như thế nào.

Chỉ tiếc rằng khác nghề như cách núi, hướng chỉ tầng lớp người cô quen biết lại không đạt tới trình độ như thế, cũng như không ai biết Thẩm Tông Thụy là ai. Sau khi gọi xong một vòng, rốt cuộc có một người bạn thông qua quan hệ trong vòng biết được, nói là Tiêu Nhạc thật sự còn sống, đang được trị liệu ở một cơ quan bên Mỹ, hơn nữa còn cho cô luôn cả tên của cơ quan trị liệu kia.

Lúc Diệp Ninh biết được tên cơ quan kia, trong lòng cuồn cuộn.

Cô không biết Tiêu Nhạc như thế nào, cũng không biết hiện giờ Tiêu Nhạc bệnh thành cái dạng gì, nhưng anh vẫn còn sống. Chỉ cần còn sống thì còn có đường hi vọng.

Cô muốn gặp được Tiêu Nhạc, muốn đích thân đi gặp anh.

Về phần gặp anh rồi, sẽ nói cái gì, sẽ làm cái gì, cô đều không biết. Chỉ là cô chỉ muốn gặp mặt Tiêu Nhạc, cho dù nghiêm túc nhìn anh một lần thôi cũng đủ lắm rồi.

Cô vội vàng muốn lên đường, nhưng Nam Nam không có thị thực. Mặc dù cô rất muốn mang Nam Nam đi cùng, nhưng lại không thể chờ đợi, vì vậy chỉ có thể gửi gắm Nam Nam cho một người bạn chăm sóc dùm.

Mua được vé máy bay của chuyến bay sớm nhất, cô bay qua Mỹ. Trước khi lên đường, nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Nam Nam, cô lại không thể giải thích nhiều, chỉ là vỗ vỗ đầu cậu bé: Mẹ đi tìm cha của con.

Nam Nam vừa nghe được, trong mắt cậu bé lập tức lóe lên ánh sáng khác thường.

Giữa không trung, cô dựa trên ghế ngồi máy bay, trong đầu không ngừng hiện lên ánh sáng khác thường trong mắt của Nam Nam.

Bỗng chốc cô lại bật khóc.

Cô không biết mình bị sao nữa, gần đây rất dễ chảy nước mắt.

Thật ra thì trong lòng Nam Nam luôn khát vọng có cha bên cạnh, chỉ là nó chưa từng nói ra mà thôi. Nó còn nhỏ như vậy, nhưng đã hiểu chuyện, hiểu mình không muốn làm mẹ mất hứng.

Máy bay đáp xuống New York, nước Mỹ, sau đó chuyển máy bay tới chỗ cơ quan trị liệu kia. Xuống máy bay xong, cô ngồi xe buýt ra chỗ thuê xe hơi. Xe buýt công cộng và taxi ở đây không phổ biến như trong nước, cô cần phải mượn xe.

Lúc này đã là 11pm ở nước Mỹ, đèn trong chỗ mượn xe vẫn còn sáng. Người sống ở nước Mỹ đã thừa thốt, lúc này lại càng vắng vẻ hơn. Bảng hiệu công ty mượn xe Hertz tỉnh mạch dưới ánh đèn.

Cô thuê một chiếc Camry và máy hướng dẫn đường, một mình lái xe tới thẳng sở nghiên cứu đó.

Đến nơi rồi cô mới nhận thức mình quá xung động.

Đêm hôm khuya khoắt, mọi nơi đều vô cùng an tĩnh, ngay cả tiếng chó sủa cũng không có. Thấp thoáng dưới tàng cây xanh biếc, một căn nhà bằng gỗ màu đỏ có tấm bảng CLINIC gì đó nhìn không rõ lắm.

Một đường bốn ba, cùng với múi giờ sai lệch, cô mệt mỏi khó chịu nhắm mắt lại, ấn bóp huyết Thái Dương. Giờ phút này, trong đầu cô hình ảnh hỗn độn, cô ngồi trong xe, nhất định bắt mình nghỉ ngơi một lát.

Cứ như vậy ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại thì trời đã sáng. Cô lái xe lòng vòng bên vùng lân cận, dừng lại ở trạm xăng dầu, vào cửa hàng tiện lợi mua bánh mì và nước.

Đến chín giờ sáng, cô mới trở lại chỗ này. Mặc dù nơi này người thừa thốt, nhưng cũng có mấy người ra vào. Bọn họ đậu xe xong rồi đi vào.

Diệp Ninh đi tới trước bàn tiếp tân, dùng tiếng Anh lưu loát giải thích mục đích tới đây.

Cô gái da trắng như tuyết tươi cười nghe cô nói xong, câu trả lời vẫn là từ chối.

Diệp Ninh đã sớm đoán biết, cho nên vẫn kiên trì thỉnh cầu, “Tôi cũng có ý muốn gặp anh ấy, chỉ là hi vọng muốn biết, nơi này có phải có một bệnh nhân người Trung Quốc hay không?”

Cô gái tiếp tân lắc đầu xin lỗi, nói Sorry xong thì vẫn cự tuyệt một cách lễ phép.

Cô gạt đầu một cái, không cưỡng cầu nữa.

Chỉ là cô nghĩ nếu Tiêu Nhạc ở nơi này, như vậy sẽ để lại dấu vết, cô có thể đợi mấy ngày.

Vì vậy cô tìm một khách sạn stayin ở lại đó. Mỗi ngày đúng thời gian chạy tới nằm vùng, thường xuyên chú ý tới người ra vào CLINIC.

Tiêu Nhạc là tổng giám đốc tập đoàn Tiêu Nhạc, anh vào ở đây thì chung quanh nhất định có bạn bè hoặc thuộc hạ của anh tới thăm, mà những người này thì không thể nào ở lại bệnh viện, cho nên bọn họ nhất định ở vùng lân cận, còn biết lái xe tới đây thăm viếng Tiêu Nhạc.

Chỉ tiếc rằng cô đã cầm điểm mấy ngày mà vẫn không tìm ra đầu mối gì. Thỉnh thoảng cũng có mấy người Trung Quốc, cô vội vàng chạy qua hỏi thăm, người ta cũng chỉ dùng ánh mắt xa lạ nhìn cô. Cô hỏi Tiêu Nhạc, người ta đều không biết.

Cô có mang theo laptop bên người, vì vậy lại bắt đầu tìm kiếm tin tức của Tiêu Nhạc trên mạng, lúc nào cũng chú ý, còn tiếp tục gửi email cho Thẩm Tông Thụy. Vậy mà hộp thư đó giống như hộp thư chết, không hề phản ứng.

Cô cũng thử gọi điện thoại cho chị Trần và Tiểu Nhược, lần này lại được gọi thông. Khi bọn họ biết được cô muốn biết số điện thoại của Tiêu Nhạc thì đều gạt mình.

Tiểu Nhược thì thôi không nói gì, chị Trần gần như bật khóc: “Ông Tiêu thật sự không dễ dàng. Mấy năm nay cậu ấy luôn hỏi thăm tình trạng của hai người với chị. Ngày nào em làm việc vất vả, cậu ấy đều lo lắng cho em, cậu ấy cho chị rất nhiều tiền, bảo chị chăm sóc em thật tốt. Chị hỏi tại sao cậu ấy không tự mình đi thăm em, cậu ấy không nói câu nào. Chị nhìn ra cậu ấy không dám xuất hiện trước mặt em.”

Đối mặt với lời khóc lóc than thở của chị Trần, ngược lại Diệp Ninh có vẻ rất tỉnh táo: “Cho em số điện thoại của Tiêu Nhạc, chị có phương thức liên lạc nào thì đưa hết cho em.”

Nhưng chị Trần chỉ có một số điện thoại di động của Tiêu Nhạc mà thôi, vì vậy chị ấy đưa cho Diệp Ninh.

Diệp Ninh lại gọi điện thoại cho ông Tôn lúc trước đã bán nhà cho cô, từ chỗ của ông ta, cô cũng chỉ lấy được một số điện thoại này mà thôi.

Sau khi có được số điện thoại này, Diệp Ninh chăm chú nhìn một lúc thật lâu, ba số cuối là 999, vô cùng đặc biệt. Cô nhìn một hồi lâu, đột nhiên cảm giác được, dường như đã lâu rồi trước đây, cô đã nhận được một tin nhắn từ số điện thoại này. Số điện thoại này đã từng gửi cho cô một số tin nhắn hỏi thăm, nhưng cô lại cho rằng có người gửi nhầm, cho nên đã xóa thẳng tay.

Thì ra đây là số điện thoại của Tiêu Nhạc.

Cô không thể nào tưởng tượng được, lúc đó anh đã ôm một loại dũng khí cũng như mong đợi như thế nào khi gửi những tin nhắn đó cho mình.

Cô nhìn chăm chăm số điện thoại kia thật lâu, rót cuộc hít vào một hơi thật sâu, bấm số điện thoại.

Bên kia đầu điện thoại vang lên âm điệu khô khan, khô khan hơn bất kỳ giai điệu nào. Tiếng chuông reo khô khan cứ vang lên như vậy, thật lâu, nhưng không ai nhận máy.

Rót cuộc âm thanh chuyển sang tiếng điện thoại đang bận, cô tự mình cúp máy.

Diệp Ninh đứng dưới tàng cây bên ngoài bệnh viện, nhìn ánh mặt trời từ từ lên cao.

Không khí ở nước Mỹ tốt hơn rất nhiều so với trong nước, khắp nơi mát mẻ xinh đẹp. Trên đường xuất hiện một người phụ nữ người Mỹ mặc đồ thể thao đang chạy bộ, nhìn thấy Diệp Ninh đứng đó ngơ ngác, tốt bụng cười chào ‘Hi’ một tiếng.

Buổi sáng ở nước Mỹ xinh đẹp cỡ nào, cô vẫn cô độc ngồi ở nơi này, ôm cánh tay, đột nhiên cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Vào giờ phút này, cô nhớ lại trong một tiết mục tiếp nhận phỏng vấn, Tiêu Nhạc đã nhắc tới, sau hai lần bị từ chối mới nhận được thị thực đi Mỹ.

Khi đó, sau 19 tiếng đồng hồ ngồi máy bay, dư vị anh quanh quẩn vùng lân cận chỗ ở của mình là như thế nào?

Diệp Ninh lặng lẽ ngồi ở đây, nhìn con kiến nước Mỹ đang vật lộn qua công lộ bên cạnh, nắm chặt điện thoại di động, rồi lại tiếp tục nhìn chăm chăm cánh cửa bệnh viện, liên tục bấm gọi số điện thoại di động thuộc về Tiêu Nhạc kia.

20. Chương 20: Quanh Quẩn Đất Khách

Trong đại sảnh bệnh viện có một người phụ nữ mặc bộ váy Chanel đưa tay lên vuốt mái tóc dài quăn rũ. Xuyên qua vách tường thủy tinh dày cộm, cô ta nhìn về phía quốc lộ bên cạnh bệnh viện. Nơi đó có một chiếc Camry cho thuê, đứng bên cạnh chính là Diệp Ninh.

Diệp Ninh mặc áo dài tay quần dài, một bộ tóc dài, mảnh mai tao nhã, xinh đẹp dễ nhìn, động lòng người một cách khác biệt. Cô đang cầm điện thoại di động, liên tục bấm số.

Cô gái Chanel nhìn Diệp Ninh bên ngoài, nhú mày, hỏi thư ký bên cạnh: “Hình như người phụ nữ kia đã lòng vòng bên ngoài mấy ngày rồi phải không?”

Thư ký gật đầu: “Đúng vậy giám đốc Tô. Hình như cô ta tới tìm tổng giám đốc Tiêu, tôi nhìn thấy cô ta hỏi quây tiếp tân.”

Vị giám đốc Tô này từ từ lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra. Đây là một cái điện thoại đã lỗi thời, kiểu dáng đã được đưa ra thị trường nhiều năm trước, chỉ là Tiêu Nhạc người này rất bảo thủ, nếu có thể vẫn còn sử dụng được thì nhất định không đổi.

Lúc này, điện thoại di động lại vang lên một số điện thoại kiên trì gọi vào. Bên cạnh số điện thoại gọi vào chỉ có một chữ: Ninh.

Giám đốc Tô nháy mắt một cái, đưa tay điều chỉnh tiếng chuông reo thành im lặng, để mặc cho cú điện thoại kia tiếp tục gọi vào, sau đó bỏ điện thoại di động vào trong túi xách.

Cô nàng nói với thư ký bên cạnh: “Đi tìm y tá bệnh viện, nghĩ cách đuổi cô ta đi. Nếu như cô ta hỏi về tổng giám đốc Tiêu, hãy nói tổng giám đốc Tiêu không còn ở bệnh viện này nữa.”

Ánh mắt cô ta ánh lên vẻ tính toán, nói với thư ký: “Người này là ký giả trong giới truyền thông, có thể tin tức lúc trước là do cô ta truyền ra, bây giờ lại đuổi tới nước Mỹ, chúng ta phải đề phòng người này. Chuyện này cô chớ nói ra ngoài, mời một y tá đuổi cô ta đi đi.”

Thư ký nói: “Dạ. Y tá người Mỹ ở đây có chút cứng nhắc, em nghĩ nên kiếm một y tá người Trung Quốc đi, thật dễ nói chuyện, dù gì cũng có thể dùng chút quà lể.”

Giám đốc Tô gật đầu: “Không cần biết dùng cách gì, tóm lại là phải cho cô ta biết, tổng giám đốc Tiêu không có ở đây.”

Cô ta cúi đầu suy nghĩ một chút: “Nghĩ cách nói đưa cho cô ta một tin giả, nói tổng giám đốc Tiêu đã được đưa tới một viện điều dưỡng ở Los Angeles.”

Thư ký gật đầu, lập tức rời khỏi.

Giám đốc Tô híp mắt lại, xuyên qua cửa kính nhìn về phía Diệp Ninh đứng cách đó không xa, trong lòng không ngừng lập đi lập lại, Nhạc Ninh, Nhạc, Ninh...

Vừa lúc đó, Lỗ Phi lái xe vào bệnh viện, mang kính râm lớn, cầm theo một hộp cơm giữ nhiệt, vẻ mặt vui vẻ đi tới. Nhìn thấy giám đốc Tô và thư ký đang nói chuyện, anh chàng thuận miệng hỏi: “Nhân Nhân, đang nói gì đó?”

Tô Nhân chính là một thành viên trong phòng tổng giám của tập đoàn Nhạc Ninh.

Tô Nhân vội vàng mỉm cười, hơi dịch người sang, che đi tầm mắt nhìn ra ngoài: “Không có gì, mới vừa rồi đang nói về thức ăn bệnh viện quá kém, đoán chừng Tiêu Nhạc đã ngán tận cổ. Anh thì tốt rồi, nói là đến chăm sóc người bệnh, kết quả lại ra ngoài một mình ăn chơi phóng túng, bỏ mặc Tiêu Nhạc lại cho tôi.”

Lỗ Phi gật đầu: “Là quá khó ăn. Đây là cái quái gì chứ, cứ tiếp tục như vậy thì tôi thà ăn bánh trứng bọc chiên dầu trên vỉa hè Trung Quốc! Chỉ là may mắn thay tôi mới vừa làm chút đồ ăn, nấu canh gà, độ lửa hình như không đủ, nhưng dù sao cũng ngon hơn đồ ăn bệnh viện.”

Tô Nhân cười cười: “Bây giờ Tiêu Nhạc ăn rất ít, để anh ấy mặc sức mà uống đi.”

Nói xong, hai người đi thẳng về phía hành lang bên kia.

Xuyên qua một dãy hành lang yên tĩnh, hai người đi tới một phòng bệnh rộng rãi sáng sủa. Bên trong phòng bệnh, Tiêu Nhạc đang nửa nằm ở đó, đầu dựa vào gối, híp mắt, mày kiếm hơi nhíu lại.

Anh tái nhợt gầy gò, là bộ dạng quen thuộc sau cơn bệnh nặng, chỉ là nhìn chung mà nói, tinh thần vẫn còn rất tốt, có thể nhìn thấy quá trình phục hồi không tới nỗi nào.

Lỗ Phi vội vàng lấy ra hộp cơm giữ nhiệt: “Mang đồ ăn ngon tới cho cậu, xem như cậu có lộc ăn. Không ngờ mình có thể đắm đuối như vậy!”

Tiêu Nhạc bình thần mở mắt ra, sau khi nhìn thấy Lỗ Phi thì chuyển mắt sang nhìn Tô Nhân bên cạnh.

“Đưa điện thoại cho tôi.” Anh chỉ nói một câu đơn giản như vậy.

Lỗ Phi nghe được, nhất thời có loại xung động vén tay áo đánh người: “Cậu muốn điện thoại di động làm gì? Không phải cậu đang bị bệnh hay sao? Lo tịnh dưỡng cơ thể đi, chuyện công ty cậu đừng bận tâm!”

Tô Nhân cười gật đầu: “Đúng vậy, có chuyện gì em sẽ truyền đạt lại cho anh. Phúc xạ điện thoại di động rất nhiều, anh vừa có bệnh, đừng vội vàng làm việc lại.”

Nói xong, cô nàng lơ đãng đi phòng vệ sinh. Lúc trở ra, trên mặt vẫn tươi cười như cũ, ngay trước mặt mọi người móc điện thoại ra, đưa cho Lỗ Phi: “Đúng rồi, anh cầm điện thoại này của anh ấy đi, mấy ngày nay tôi muốn ra ngoài chơi một chút. Anh ở lại đây chăm sóc anh ấy, tôi mệt rồi, bỏ mặc.”

Lỗ Phi cầm lấy điện thoại di động, mở ra nhìn một chút, một đồng điện thoại gọi nhờ, lắc đầu than thở: “Cũng may số điện thoại của cậu không bị lộ ra ngoài, nếu không sẽ bị truyền thông gọi bể máy mất.”

Tiêu Nhạc đưa tay ra, ánh mắt nhìn Lỗ Phi không cho cự tuyệt, ý là muốn đưa điện thoại đây.

Lỗ Phi không còn cách nào khác, nhún nhún vai, đưa cho anh.

Anh nhận lấy, đảo qua bản kỷ lục ghi chép cuộc gọi.

Điện thoại gọi nhờ nhiều như vậy, nhưng lại không có một cái anh khát vọng nhiều nhất.

Thật ra nếu suy nghĩ kỹ một chút, đây chính là chuyện không thể nào.

Trong mắt anh không hề lộ ra tâm tình gì, cho dù là ai cũng không nhìn ra anh có thất vọng hay không, khổ sở như thế nào.

Anh đưa lại điện thoại cho Lỗ Phi, mắt hơi nhắm lại, giọng nói khàn khàn nhỏ nhẹ: “Tôi không đối.”

Mà trong giờ phút này, Diệp Ninh lại đi tới quầy tiếp tân, tiếp tục tiến hành quá trình quầy rầy. Một cô gái tiếp tân mới nhìn cũng nhận ra được chính là người Hoa, nhìn không được thờ dài, nói cho cô biết: “Thưa cô, vị Tiêu Nhạc mà cô muốn tìm đã không còn ở đây nữa rồi.”

Diệp Ninh vừa nghe được, vội vàng hỏi tới. Kết quả đối phương cũng nói cho cô nghe tên của viện điều dưỡng kia: “Tôi cũng chỉ nghe nói thôi, có khả năng đã đi tới đó, những người khác cũng không biết.”

Diệp Ninh vô cùng cảm kích nói cảm ơn người này, sau đó vội vàng bỏ đi.

Địa chỉ của viện điều dưỡng mới cách chỗ cô du học trước đây không xa. Diệp Ninh trả lại phòng thuê, sau đó lái xe chạy thẳng về viện điều dưỡng đó.

Đoạn đường qua nhanh như chớp, quốc lộ có xe gắn máy lượn qua, có xe kéo theo tàu thủy, còn có xe hở mui phóng qua điên cuồng. Diệp Ninh lặng lẽ lái xe, suy nghĩ đây là một quốc gia tự do phóng khoáng, dường như trên đường này chỉ có mình tâm sự buồn phiền, lưng đeo cái vỏ trách nhiệm nặng nề, đi tìm một người đàn ông đang hiện hữu trong cuộc sống của mình đột nhiên lại biến mất.

Cô lái xe tới viện điều dưỡng đó, quy định trong này không nghiêm khắc giống như bệnh viện. Đối phương thân thiện giúp cô tra xét những người mới vừa nhập viện gần đây. Cuối cùng người ta cũng chỉ lễ phép lắc đầu, cười nói, nơi này của chúng tôi không có người nào tên là Tiêu Nhạc cả.

Người Mỹ không hiểu cách phát âm Tiêu Nhạc như thế nào, nói cứng ngắc một cách kỳ quái. Diệp Ninh nghe được câu trả lời xong thì nở một nụ cười tê liệt, cảm ơn người ta rồi xoay người bỏ đi.

Một lần nữa, cô gọi lại số điện thoại của Tiêu Nhạc. Lần này, ngay cả tiếng chuông khô khan cũng không có, chỉ toàn một loạt tiếng tút tút vang lên.

Cho dù cô gọi bao nhiêu lần cũng không hề có biến chuyển nào.

Cho tới bây giờ, quả thật cô có chút thất vọng. Có lẽ từ lúc bắt đầu, địa chỉ cô nhận được kia đã là sai lầm. Nhưng nếu như vậy thì tại sao y tá người Hoa kia lại nói ở viện điều dưỡng này? Hay là cô ta đã cố ý lừa mình? Hay cũng có thể cô ta đã nói sai tên viện điều dưỡng.

Một mình Diệp Ninh đứng bên ngoài viện điều dưỡng, lưỡng lự hơn mười phút sau mới quyết định lái xe đi, đi về hướng chỗ ở của một người bạn.

Trần San San, đây là một trong những người bạn thân nhất của cô lúc còn du học ở Mỹ, cũng là người đã chứng kiến mối tình của cô và Hoắc Thần. Sau khi tốt nghiệp, Diệp Ninh về nước, mà Trần San San lại lấy được trình độ học chuyên môn, ở lại làm giảng sư.

Mấy năm nay vẫn giữ liên lạc, Trần San San chưa kết hôn, nhận Nam Nam làm con nuôi. Có đôi khi Nam Nam và Trần San Sang gọi trực tuyến, mở miệng gọi một tiếng mẹ nuôi. San San cũng thường xuyên gửi cho Diệp Ninh mấy bộ quần áo và đồ dùng trẻ con.

Trần San San sống trong một khu nhà trọ không lớn lắm bao quanh bởi rừng phong. Cô ấy còn độc thân, không thích nhà lớn.

Trần San San nhìn thấy Diệp Ninh, dĩ nhiên là vui mừng kích động, rồi lại oán giận cô một phen: “Cậu tới Mỹ mà sao không báo trước một tiếng, đây là chỗ muốn tới là tới hả!”

Nói xong thì cô liền phát hiện, Diệp Ninh có gì đó không đúng, cả người ủ rũ.

Trần San San sợ hết hồn: “Cậu sao thế? Ai bị sao, con nuôi của mình đâu? Một mình cậu tới thôi à?”

Diệp Ninh lắc đầu: “Mình tới Mỹ có chút chuyện, cụ thể không nói trước được. Con nuôi của cậu ở trong nước, mình nhờ người ta chăm sóc dùm.”

Trần San San nhìn thấy bộ dạng này của cô cũng không dám hỏi thêm, vội vàng muốn nấu cơm cho cô ăn.

Nghe tới cô nấu cơm, Diệp Ninh bất đắc dĩ: “Cậu cũng biết nấu cơm?”

Trần San San không biết việc nội trợ, đừng nói là nấu cơm, bất cứ đồ gì trong nhà cô cũng không biết cách xử lý, cả ngày loạn cào cào cả lên. Đúng lúc này, Diệp Ninh nhìn sang bên cạnh, trên học tủ chất một đống văn kiện gì đó.

Trần San San vén tay áo lên, cầm một cái thìa đẹp, có chút không phục: “Bây giờ mình đã biết nấu cơm. Cậu chờ xem, mình xào thịt cho cậu ăn!”

Trước kia đều là cô nấu cơm cho Trần San San, làm gì có chuyện cô nàng có thể nấu cho cô ăn? Mỗi mắt chờ mong đi!

Ai ngờ cô mới vừa ngồi xuống nghỉ ngơi được một chút, một luồng khói dầu truyền tới. Đây là phòng bếp kiểu mở, lại không có lò ga giống như trong nước, toàn là lò điện tử. Một khi không nắm giữ độ lửa cho thật tốt, khói dầu sẽ rất nhiều, máy hút khói lại không đủ sức.

Trần San San kêu to: “Mau lên mau lên!”

Cô nàng không cần nói nhiều, Diệp Ninh lập tức hiểu ý, tiện tay cầm trang giấy bên cạnh, kéo ghế tới gần máy báo cháy, quạt liên tục về phía đó.

Chuyện này trước kia thường hay xảy ra, nấu một món ăn, bốc hơi khói, máy báo cháy liền vang lên, chủ nhà cho thuê sẽ nổi giận. Cho nên lúc này đây phải quạt đi hơi khói ra khỏi máy báo cháy.

Quạt hơn nửa ngày, cuối cùng cũng dừng lại. Diệp Ninh vỗ vỗ trán, mấy ngày nay cô nghỉ ngơi không đủ, phát hiện bận rộn một chút thôi mà bây giờ đã cảm thấy choáng váng.

Cô cầm tờ giấy đó, ngồi xuống ghế than thở: “Cậu đừng tự hành hạ nữa, tội mình nướng đại pizza ăn cho rồi!”

Nói tới đây, ánh mắt của cô vô tình rơi vào trang giấy.

Đó là một tấm hình.

Trong hình, là ảnh chụp chung của Trần San San và một đám người đội mũ tốt nghiệp tiến sĩ.

Một trong những người đó có gương mặt rất quen thuộc.

21. Chương 21: Diệp Nam Tử Thân

Trong đám người đội mũ tốt nghiệp tiến sĩ đó, có một người chính là Tiêu Nhạc.

Diệp Ninh hơi giật mình, cầm bản tạp chí trong tay, cúi đầu im lặng nhìn gương mặt quen thuộc.

Cô nghĩ, cô mù mặt như thế này, bây giờ cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa thì cô cũng sẽ không quên được gương mặt của Tiêu Nhạc này.

Trần San San thấy cô nhìn tấm hình đó, thuận miệng nói: “Đã là hai năm trước rồi.”

Diệp Ninh ngẩng đầu nhìn về phía Trần San San: “Đây là học trò của cậu?”

Trần San San vừa dọn dẹp nồi bếp, vừa nói: “Cứ cho là vậy đi. Lúc ấy có một nhóm người Trung Quốc tới bồi dưỡng, nói là bồi dưỡng, nhưng thật ra chính là lớp MBA. Nói trắng ra thì chính là người Trung Quốc có tiền tới đây muốn lấy tiếng tăm. Lấy tiếng tăm xong thì chụp hình ở trường học của tụi này thôi.”

Diệp Ninh lặng lẽ nhìn ảnh chụp kia. Lúc trước cô tốt nghiệp, cũng đã theo Trần San San qua đây, ở cùng vị trí đó, cũng mặc bộ đồ tiến sĩ, đội mũ tiến sĩ giống như Tiêu Nhạc.

Diệp Ninh chỉ vào Tiêu Nhạc trong hình: “Cậu có quen biết người này không?”

Trần San San quay đầu lại nhìn, nhìn ra người cô chỉ chính là Tiêu Nhạc: “Mình biết chứ, anh ta tên là Tiêu Nhạc, là một người rất có tài. Anh ta nói nền tảng Anh ngữ của anh ta không tốt, nhưng mình lại thấy ngược lại, rất cố gắng học hành. Nghe nói anh ta là người sáng lập ra tập đoàn Nhạc Ninh hùng mạnh nhất ở Trung Quốc, là một người rất trẻ trung, đẹp trai, và rất điềm đạm.”

Diệp Ninh ngẩng người trong chốc lát: “Thì ra tổng giám đốc tập đoàn Nhạc Ninh nổi danh như vậy, ngay cả cậu ở nước Mỹ cũng biết đến.”

Trần San San khinh thường liếc cô một cái: “Loại người mù mặt như cậu không cần biểu diễn trí nhớ của cậu trước mặt mình!”

Diệp Ninh cầm tấm hình đó, nhắm hai mắt lại.

Nếu như không phải Tiêu Nhạc vẫn còn chưa có tin tức, cô thật sự muốn cười lắm.

Diệp Ninh ở lại với Trần San San hai ngày, thuận tiện đi thăm bạn học ở bên Mỹ. Bây giờ bọn họ đã có thẻ xanh, phát triển rất khá, mọi người đều thành công doanh toại. Diệp Ninh suy nghĩ một hồi, chợt phát hiện, trong đám bạn học, có phải mình là đứa thảm hại nhất không?

Buổi tối, cô và Trần San San nói chuyện điện thoại trực tuyến với Nam Nam. Nhìn Nam Nam có gì đó không đúng, nhưng hỏi tới thì cậu bé lại nói tất cả đều không sao.

Diệp Ninh nhìn bộ dáng nhỏ bé của con mình mà lòng đau như cắt. Cô mệt mỏi, muốn quay về thật nhanh, chăm sóc con trai, không bao giờ để cậu bé bị uất ức gì nữa.

Một ngày trước khi trở về, không biết Hoắc Thần nghe được tin tức từ đâu, đã chạy tới, đòi gặp cho được Diệp Ninh.

Trần San San muốn đuổi anh ta về, chỉ là Hoắc Thần quá kiên trì, Diệp Ninh đành phải gặp mặt.

Đã từng là người gây ra nhiều thống khổ cho mình, nhưng lần này gặp lại, trong lòng cô lại không có chút gợn sóng.

Hiện giờ Hoắc Thần ở Mỹ, gia đình có một công ty tài chính rất có triển vọng, phát triển không ngừng. Người vẫn đẹp trai như cũ, đích thực là Toản Thạch Vương Lão Ngũ.

Hoắc Thần nhìn Diệp Ninh thật lâu, cuối cùng nói: “Lần này em tới nước Mỹ là có chuyện gì?”

Diệp Ninh không có tinh thần nói chuyện với anh ta: “Tìm bạn.”

Hoắc Thần tìm tòi nghiên cứu nhìn Diệp Ninh: “Đàn ông?”

Diệp Ninh gật đầu: “Vâng.”

“Tìm được chưa?”

“Chưa được.”

Hoắc Thần thở dài, ánh mắt nhìn Diệp Ninh có chút đồng tình: “Em đã không còn nhỏ nữa rồi, lại mang theo một đứa nhỏ, thật không dễ dàng.”

Diệp Ninh cười cười, không trả lời.

Hoắc Thần giơ tay lên, tính cầm lấy tay Diệp Ninh, nhưng rốt cuộc lại không cầm, rút tay về: “Em đã chạy tới đây, ngàn dặm xa xôi tìm người, mà còn tìm không được? Diệp Ninh, em đừng khờ như vậy! Cho dù anh ta là hạng người gì, anh ta cũng không đáng để em phí tâm tư.”

Diệp Ninh vẫn im lặng như cũ.

Hoắc Thần do dự, bàn tay kia rốt cuộc cũng vỗ vỗ bả vai Diệp Ninh: “Anh đã ly hôn, vài ngày nữa sẽ về nước.”

Diệp Ninh không hiểu, nhưng hiện giờ cô thật sự đã chết lặng, đối với chuyện của Hoắc Thần, cô hoàn toàn không có chút quan tâm nào. Cho nên cô cũng không cảm thấy kinh ngạc, cũng như không hỏi tới.

Hoắc Thần nhìn thấy bộ dạng này của cô, chỉ đành tự mình giải thích: “Anh đã vứt bỏ thẻ xanh, chuẩn bị trở về.”

Diệp Ninh gật đầu: “Dạ, vậy cũng tốt.”

Thái độ sao cũng được của cô khiến Hoắc Thần chỉ biết nghiêng răng cắn lợi. Anh ta nhìn chằm chằm Diệp Ninh: “Diệp Ninh, cho anh một cơ hội đi, cũng như cho mình một cơ hội. Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.”

Diệp Ninh liếc mắt nhìn anh ta một cái, bộ dạng cô nhìn anh ta giống như nhìn phải một người điên.

Hoắc Thần cười khổ: “Anh biết em không tin anh, nhưng đã nhiều năm như vậy, anh_____”

Anh ta đau khổ nhìn cây phong bên cạnh: “Bỏ đi, không nói nữa. Nói nhiều cũng vô dụng, chờ anh trở về thì em sẽ hiểu.”

Diệp Ninh không hiểu, cô cảm thấy Hoắc Thần có trở về hay không cũng không hề liên quan tới mình. Về phần anh ta muốn làm gì cũng không quan hệ với mình..

Cho nên sau khi cô suy nghĩ một chút, rốt cuộc nói ra một câu: “Anh vui vẻ là được, dù sao chuyện của anh cũng không liên quan tới tôi.”

Cô trở về nước túi lớn túi nhỏ. Mặc dù trong lòng chết lặng vô cảm, nhưng tới Mỹ một chuyến, không muốn mua cũng phải mua, đặc biệt là cô còn có con trai cưng.

Cô mua cho Nam Nam mấy bộ ô tô phục nhỏ. Những nhãn hiệu này trong nước bán rất mắc, nhưng ở nước ngoài thì chỉ là đồ bình dân, còn có Vitamin, Calcium, Transformers gì đó. Ngoại trừ những thứ đó ra còn có một bộ Lego và một ván trượt. Chính là bộ Lego mà lúc trước Nam Nam muốn mua nhưng cô vẫn chưa mua cho nó. Nghĩ đến chuyện con trai bị thiệt thòi, cô vội vàng mua một bộ ở bên Mỹ đem về.

Nam Nam nhìn thấy mẹ trở về, từ xa chạy tới, kích động nhào vào ngực mẹ. Cậu bé lớn tới từng tuổi này, đây là lần đầu tiên xa mẹ hơn mười ngày. Bình thường vẫn tự xưng mình là đàn ông đội trời đạp đất, hiện giờ ngã vào lòng mẹ vành mắt ửng đỏ.

Diệp Ninh ôm con trai hôn điên cuồng. Hôn xong cô lấy quà tặng từ trong túi lớn túi nhỏ ra, dĩ nhiên sẽ có quà cho con trai nhà bạn. Thật ra nước Mỹ không có đồ ăn vặt gì đặc biệt, nếu có thì cũng đều là đồ ăn vặt rất ngọt với lượng calorie rất cao. Vì vậy cô tặng đi một bộ Transformers, còn có một bộ ô tô phục nhỏ. Người bạn này trước kia bạn tốt thời học đại học với Diệp Ninh, ngày nay sinh sống ở Bắc Kinh, vẫn luôn chiếu cố lẫn nhau, cho nên Diệp Ninh trở lại mời mọi người cùng đi ăn cơm.

Sau khi ăn tối xong, tạm biệt bạn, Diệp Ninh dẫn Nam Nam về nhà.

Sau khi về đến nhà, Nam Nam dè dặt hỏi Diệp Ninh: “Mẹ, mẹ ở Mỹ...”

Nói đến đây, Nam Nam cúi đầu xuống, không có ý nói tiếp, bộ dạng xấu hổ.

Diệp Ninh hiểu ý, lúc mình đi có nói đi Mỹ tìm cha, chỉ tiếc rằng cô tìm không được.

Đột nhiên cổ họng cô ê ẩm, cố gắng đè nén, cuối cùng cười nói: “Papa con đang ở Mỹ, ông ấy nói mẹ hỏi thăm con, còn mua quà cho con nữa. Bộ Lego kia là của ông ấy mua đó.”

Nam Nam nhìn mẹ, có chút không tin. Mẹ vẫn nói Papa ở nước Mỹ xa xôi, nhưng cậu cảm thấy mẹ đang nói dối, bởi vì khi còn bé cậu đã hỏi, mẹ không chịu nói. Về sau cậu bắt đầu hiểu chuyện, cảm giác được điều gì cũng không dám hỏi lại.

Nhưng cậu cũng có chút khó hiểu, trước kia mẹ sẽ không bao giờ chủ động nói, bây giờ tại sao lại cố ý nhắc tới chuyện này?

Diệp Ninh vuốt ve mái tóc mềm mại của con trai, tóc hơi quăn tự nhiên, nhìn hơi giống Tiêu Nhạc. Tóc Tiêu Nhạc cũng không thẳng lắm, có chút hơi quăn thì phải?

Chị Trần đã từng nói trước đây, tóc cậu bé sáng sủa sạch sẽ rất có phong cách Tây, giống như búp bê vậy.

Cô cười ôm cơ thể nhỏ bé mềm mại của con trai vào lòng, nói: “Nam Nam, con phải nhớ kỹ, Papa con rất yêu thương con. Ông ấy chưa có thể trở về gặp con là bởi vì ông ấy có lý do bất đắc dĩ, nhưng lúc nào ông ấy cũng yêu thương con.”

Nam Nam nhìn mẹ, ngây thơ gật đầu.

Lúc tối, Diệp Ninh lên trên mạng, lựa ra một tấm hình của Tiêu Nhạc. Đây là tấm hình anh tham gia buổi trao giải thưởng cho những thương gia trẻ tuổi, gương mặt bên trong rất nổi bật, nhìn rõ từng nét. Cô cắt ghép gọn gàng, in hình ra, sau đó đưa cho Nam Nam.

“Đây là Papa của con. Trước kia lớp mỹ thuật trong nhà trẻ muốn tụi con phải vẽ hình cha mẹ phải không, về sau con chiếu theo hình này mà vẽ nhé.”

Nam Nam nhìn chăm chăm ảnh chụp kia, nhìn một hồi, cậu bé nhận ra rất nhanh, kích động nói: “Đây là cái chú đã chơi với con!”

Diệp Ninh mỉm cười: “Chú ấy là Papa của con, không phải là chú gì gì đâu. Con xem ông ấy cố ý tới thăm con đó, mẹ đâu có lừa con đâu. Trong lòng ông ấy thương con lắm, nhưng con nên hiểu, lúc nào người lớn cũng có nỗi khổ riêng của mình, cho nên ông ấy mới không dám nhận con.”

Bàn tay nhỏ bé của Nam Nam siết chặt tấm ảnh kia, hai mắt sáng chói gật đầu: “Thì ra chú ấy là Papa của con! Đúng vậy đúng vậy, lúc đó chú tốt với con lắm! Chẳng trách được, thì ra chú ấy là Papa của con!”

Chỉ là sau đó rất nhanh, cậu bé chợt nhớ ra điều gì, đột nhiên nhìn về phía mẹ: “Mẹ, Papa bị bệnh sao?”

Bàn tay Diệp Ninh đang vuốt ve Nam Nam dừng lại, gật đầu nói: “Ừ, Papa con có bệnh, hiện giờ đang được trị liệu ở Mỹ. Mẹ qua đó thăm ông ấy, bây giờ đã khá hơn rồi, có lẽ tính dưỡng một thời gian thật tốt rồi sẽ trở về. Đến lúc đó mẹ sẽ mang Nam Nam tới thăm ông ấy, được không?”

Nam Nam cao hứng không biết nói gì cho phải, ánh mắt dính chặt trên tấm ảnh của Tiêu Nhạc, gật đầu không ngừng.

Diệp Ninh rút ra chút thời gian, tìm được Tiểu Nhược và chị Trần, gọi một ly cà phê, ngồi ở đó im lặng nghe các cô nói về chuyện của Tiêu Nhạc.

Thật ra thì cô đã sớm biết chuyện gì xảy ra, nhưng hiện giờ đơn giản chính là cô muốn nghe một lần nữa, từ miệng các cô, cảm thụ được tâm tình của Tiêu Nhạc lúc ban đầu.

Phải nói, Tiêu Nhạc trong trí nhớ của cô chỉ là cái bóng mơ hồ, chưa từng nhìn thấy rõ ràng. Những chuyện cô hiểu được về anh đều thông qua video trên mạng, tài liệu báo cáo, qua miệng người khác, còn có lá thư này.

Nhưng ngay cả như vậy, dường như cô mơ hồ có thể cảm giác được hơi thở của người đàn ông này, thậm chí có thể hiểu rõ tính cách của anh. Sự mâu thuẫn này dường như có chút bất đồng, nhưng hết lần này tới lần khác cô đều có thể chạm tới nhiều khía cạnh trong tính cách của người đàn ông này.

Đối với cô mà nói, người này có thể gọi là một người xa lạ quen thuộc nhất.

Tạm biệt Tiểu Nhược và chị Trần, cô lái xe đi đón Nam Nam, kết quả gặp được mẹ của Đoàn Đoàn và Đồng Đồng. Mấy chị ta dùng ánh mắt khác thường nhìn mình.

Diệp Ninh cảm giác có gì không đúng, chỉ là không nói ra miệng, làm như không có chuyện gì chào hỏi.

Đợi đến khi đón được Nam Nam, phát hiện Nam Nam lên xe cúi gằm đầu, không nói câu nào.

“Nam Nam có chuyện gì thế?”

Nam Nam vẫn không chịu nói chuyện, chôn đầu vào trong ghế, bờ vai nhỏ bé co rút lại, toàn thân sụp đổ, nhìn rất đáng thương.

Diệp Ninh kinh ngạc, vội vàng ôm lấy Nam Nam, nâng khuôn mặt cậu bé lên, lại thấy mắt cậu đỏ ửng, mặt đầy nước mắt, miệng nhỏ co quắp trông rất oan ức.

Cô đau lòng ôm chặt con trai: “Cực kỳ bị sao thế này?”

Nam Nam òa lên khóc, vùi mặt lên ngực Diệp Ninh: “Mẹ, mẹ gạt con!”

Diệp Ninh nhẹ nhàng an ủi Nam Nam: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nam Nam móc hình của Tiêu Nhạc từ trong túi xách ra, hiện tại tấm hình đã có chút nhăn nhúm. Cậu đưa cặp mắt đỏ ửng liếc một cái, sau đó giận dữ ném sang một bên, mím môi uất ức khóc rống: “Mẹ đang gạt con, đây không phải là Papa của con. Người nhà Thần Thần nói đây là một nhà doanh nghiệp, là một người có tiếng tăm trong xã hội. Đây là hình in ra từ trên mạng, căn bản không phải là Papa của con!”

Diệp Ninh lặng lẽ lau nước mắt giúp Nam Nam.

Cô suy nghĩ, nhất định cậu nhóc này cầm tấm hình vào nhà trẻ, khoe khoang với người ta đây là Papa của nó. Kết quả có người đã nhìn thấy hình này trên mạng, nên đã vạch trần.

22. Chương 22: Gặp Mặt

Cô ôm chặt con cưng, không nói câu nào, chỉ là nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cậu bé.

Nó còn nhỏ như vậy mà phải bị uất ức, cần phát tiết.

Đợi đến khi tiếng khóc của cậu bé nhỏ dần, Diệp Ninh mới dịu dàng dỗ dành cậu: “Con ngoan, người khác nói như vậy là vì họ không hiểu.”

Cô cầm hình lên, đặt nhẹ vào tay Nam Nam: “Nhưng người trong hình này thật sự là Papa của con. Con nhìn thử đi, tóc của ông ấy cũng hơi quăn quăn, còn có cái trán rộng giống con, chưa nói tới cặp mắt, lỗ mũi, lông mày này.”

Ngón tay của cô trượt nhẹ lên mái tóc đen và cặp mắt lông mày nghiêm nghị trong hình, giọng nói ảm áp: “Con yêu không thấy mình giống ông ấy lắm sao? Chỉ có cha con ruột thịt mới có thể giống nhau như vậy thôi.”

Nam Nam ngừng thút thít, cặp mắt ửng đỏ lóe sáng nhìn tấm hình, sau đó lại lật gương trang điểm trong túi của mẹ ra, nhìn mình trong gương.

Cậu nhướng mày lên, nghiêm túc so sánh từ trên xuống dưới, lỗ mũi, cặp mắt, miệng, trán, còn có mái tóc đen nhánh. Thật sự là có điểm giống nhau.

Nhìn một hồi lâu, cậu bán tín bán nghi: “Thế nhưng tại sao người khác đều nói không phải?”

Diệp Ninh ôm lấy cơ thể nhỏ bé: “Đó là bởi vì bọn họ không hiểu. Papa của con là một người rất giỏi giang, cho nên bọn họ không tin Nam Nam lại có một Papa tài giỏi như vậy. Nhưng tất cả đều không quan hệ, chúng ta cũng không cần cho bọn họ biết, chỉ cần trong lòng chúng ta hiểu là được.”

Đối với một đứa bé mà nói, đây quả thật có chút khó khăn, nhưng cô cũng chỉ có thể cố gắng dạy nó học hiểu điều này.

Lúc này Nam Nam đã bình tĩnh trở lại, cậu suy nghĩ một chút, ánh mắt trong suốt chớp chớp liên tục, cuối cùng gật đầu một cái:

“Mẹ, con hiểu rồi!”

Đỗ dành xong con cưng, cô lái xe về nhà, nấu cơm, ăn cơm, vân vân, chỉ là những việc làm thường ngày.

Sau khi ăn cơm xong, cô cố ý dành nhiều thời gian chơi với Nam Nam một chút. Nam Nam xếp một đồng Lego thành một người máy, sau đó chỉ vào người máy nói: “Nhìn đi, con dựa theo hình dáng của Papa để xếp đó, có giống không?”

Diệp Ninh gật đầu: “Rất giống! Cưng thật giỏi!”

Thật vất vả đợi đến khi Nam Nam ngủ, Diệp Ninh mới có thể mệt mỏi trở lại gian phòng của mình.

Đột nhiên cô cảm giác mình quá ích kỷ, ích kỷ tới mức không chiếu cố con trai thật tốt. Bây giờ con trai đã lớn, 6 tuổi rồi, nó thật sự rất cần một người cha!

Với tâm lực mệt mỏi, cô mở máy vi tính lên, nhớ tới thái độ khác thường của mẹ Đồng Đồng và mẹ Đoàn Đoàn hôm nay, cô vào trong nhóm Tencent QQ* dành cho các bà mẹ, nhìn xem mọi người đang nói chuyện gì.

*Tencent QQ là mạng lưới send tin nhắn/thảo luận/chơi game bên Trung.

Nhưng khi nhìn thấy cô xuất hiện, mọi người đều im bật.

Cô thấy vậy, trực tiếp bắt chuyện với mẹ Đồng Đồng: Xảy ra chuyện gì mà em không biết vậy?

Mẹ Đồng Đồng ngượng ngùng: Không có chuyện gì, ha ha.

Diệp Ninh quyết định hỏi thẳng: Có thể kể cho em nghe với không?

Ở bên kia, mẹ Đồng Đồng im lặng một hồi rồi mới lên tiếng: Bên ngoài có một ít lời đồn đãi về em, nghe không được tốt lắm.

Diệp Ninh nhú mày suy nghĩ một chút: Có phải nói về thân thể của Nam Nam không?

Mẹ Đồng Đồng: Ừ, đúng vậy. Chị vẫn cảm thấy không phải như vậy, cho nên không tin lắm. Chỉ là mọi người đều nói như thế.

Diệp Ninh: Cảm ơn chị nói cho em biết. Chị có thể nói tường tận không ạ?

Mẹ Đồng Đồng: Các cô ấy nói, em không kết hôn, còn nói cha của Nam Nam đã có gia đình...

Chị ấy vừa nói tới đây, Diệp Ninh đã hiểu ra liền, đơn giản là người ta nói cô là tiểu tam, còn Nam Nam là con riêng bên ngoài.

Những bà mẹ này đều đặt mình ở vị trí vợ cả, khẳng định không ai thích tiểu tam cả. Nghe được tin này, bị coi là tiểu tam, tự nhiên trong lòng cô cũng có chút khó chịu.

Mẹ Đồng Đồng ở bên kia tốt bụng giải thích: Còn nữa nè, em nên tranh thủ giải thích với Nam Nam đi. Hình trên mạng tải về đó mà ảnh của một người rất nổi tiếng, người khác nhìn sơ qua liền nhận ra.

Lúc này Diệp Ninh cũng không biết phải giải thích như thế nào, cho nên chỉ trả lời lại một câu: Cảm ơn.

Sau khi tắt máy vi tính, cô càng thêm quyết định, cần phải thay đổi hoàn cảnh mới cho Nam Nam.

Cô giao căn hộ lại cho trung tâm bán nhà, bán với giá thấp, cũng như nỗ lực tìm căn hộ mới. Tiêu Nhạc nói để lại một căn nhà cho cô, cũng ở trong khu này. Chỉ là cô hiểu rõ, cái Nam Nam cần không phải là căn nhà lạnh như băng.

Hôm nay, cô thu xếp để Nam Nam ở nhà rồi xuống lầu mua đồ ăn. Lúc đi lên, thang máy bị hư, nói sửa chữa tạm thời. Nghĩ mình ở lầu 8, đi lên cũng không nổi nào, coi như rèn luyện thân thể, vì vậy quyết định xách theo đồ ăn đi lên.

Lúc leo tới lầu 7, vừa đúng lúc cô nhìn thấy cửa căn hộ lầu 7 mở ra.

Lầu 7 chính là ngay dưới căn hộ của cô, lâu nay vẫn không có ai ở đó, Diệp Ninh vẫn cho đây là một sự may mắn, bởi vì khi còn bé, Nam Nam rất thích nhảy nhót xung quanh, chỉ sợ quấy rầy người ta. Nếu nhà không có người ở thì cũng có thể tùy ý một chút.

Người trong căn hộ ở lầu 7 mở cửa ra, trong tay xách theo túi rác, mang khẩu trang 3M.

Diệp Ninh lễ phép gật đầu, tiếp tục đi lên.

Nhưng leo tới khúc quanh cầu thang, cô chợt ý thức được điều gì, nhất thời cả người đông cứng lại.

Mới vừa rồi mặc dù người kia mang khẩu trang, nhưng cô lại cảm thấy cặp mắt kia thật quen thuộc. Người kia cũng giống như hơi sững sốt khi nhìn thấy mình.

Cô dừng bước, nắm chặt túi nylon trong tay, không nhúc nhích đứng yên ở đó.

Mỗi chỗ mỗi lỗ chân lông trên người cô khẩn trương lên, hơi thở dồn dập. Lúc này cô lại trở nên nhạy cảm hơn so với bất cứ lúc nào, cảm giác được người ở căn hộ lầu 7 đang nắm tay cầm cánh cửa, vẫn không hề nhúc nhích.

Không khí chung quanh dường như ngưng trệ, cô hít sâu vào một cái, quay lưng lại một cách cứng ngắc.

Cô đang đứng trên thang lầu, dùng góc độ bao quát nhìn về cửa căn hộ lầu 7.

Ở đó, người đàn ông mang khẩu trang 3M cũng đang yên lặng nhìn cô.

Diệp Ninh đi xuống từng bước một, nghiêng đầu nhìn anh, cùng anh đối mặt: “Tiêu Nhạc?”

Giọng nói của cô run run, chỉ là vẻ mặt vẫn lạnh đạm như cũ.

Người đàn ông đưa tay lên, tháo khẩu trang trên mặt xuống, lộ ra ngũ quan sâu sắc.

Đối với Diệp Ninh mà nói, gương mặt này thật sự không thể quen thuộc hơn nữa. Quả nhiên anh chính là Tiêu Nhạc.

Sắc mặt anh không tốt lắm, trắng xanh giống như vừa bệnh nặng mới khỏi. Nhìn anh hiện giờ gầy gò không thể tưởng tượng được, áo sơ mi trắng rộng thùng thình trên người.

Có lẽ vì đứng lâu quá, anh phải dùng tay nắm chặt cửa tay cầm, môi mím chặt có chút trắng bệch.

Diệp Ninh ngưỡng mặt lên nhìn anh: “Anh vẫn luôn ở đây?”

Tiêu Nhạc gật đầu.

Diệp Ninh thở phào nhẹ nhõm, nhìn xuyên qua bả vai rộng lớn nhưng gầy ốm của anh, cô nhìn vào trong nhà. Nhìn một cái thôi cũng có thể thấy phòng khách, cách bố cục giống hệt như căn hộ của cô, chỉ là bên trong trống rỗng, giống như phòng đúc thô, hoàn toàn không có kiểu mẫu thiết kế gì.

Cô nhíu mày: “Nếu anh đang ở đây, chẳng lẽ không mời tôi vào nhà sao?”

Nhìn Tiêu Nhạc có vẻ như phản ứng không kịp. Anh vừa mới nghe cô nói xong thì lập tức sững sốt, nhìn cô lại một lần, sau đó gật đầu rồi mới buông tay nắm cửa ra.

Diệp Ninh đặt mấy túi đồ ăn xuống trước cửa, sau đó không chút khách sáo, đi vào phòng khách. Sau khi nhìn chung quanh một lần, cô lại đi nhìn phòng ngủ, ban công.

Giống như bố cục của nhà cô, nhưng bên trong thật sự không có gì cả. Trong phòng ngủ chính có một cái giường lớn, ngược lại rất xa hoa, nhìn giống như đã ở đây nhiều năm rồi.

Bên cạnh không có tủ cũng như không có ghế.

Phòng khách thật sự trống rỗng, nhà bếp chỉ có nồi cơm điện, xem ra anh đã tự nấu cơm. Thùng rác trong phòng bếp để đầy các gói đóng hộp và túi lớn, đoán chừng là thức ăn gọi ngoài?

Diệp Ninh lảng lạng nhìn khắp nơi trong nhà, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt anh.

Hiển nhiên Tiêu Nhạc có loại cảm giác không còn chỗ ẩn trốn, thậm chí không dám nghênh đón ánh mắt của cô, nhìn thẳng xuống sàn nhà.

Trên sàn nhà trống trơn, không có gì cả.

Diệp Ninh ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Dựa theo kinh nghiệm của tôi, vị trí này của anh có thể nghe hết động tĩnh trên lầu, đi bộ không chừng cũng có thể nghe được.”

Cục cựa nhà cô lúc còn bé rất thích nhảy loạn, nếu như anh vẫn ở nơi này, đoán chừng đã nghe được rất rõ ràng.

Tiêu Nhạc nghe vậy nhấp nháy môi dưới, khàn giọng nói: “Em không nên hiểu lầm, tôi không có theo dõi hai người, tôi_____”

Diệp Ninh nghe vậy chợt cười.

Cô thở dài, nhìn Tiêu Nhạc một cách bất đắc dĩ: “Anh không cảm thấy, thay vì ở đây một mình, không bằng đi lên lầu cho rồi?”

Tiêu Nhạc cảm thấy ngờ nghệch khi nghe được những lời này.

Có lẽ thường ngày ra lệnh trong công ty đã quen, mặc dù mang bệnh, nhưng lúc giờ tay nhắc chân đều có khí thế nghiêm nghị và thâm trầm đặc biệt. Hiện tại anh đực mặt ra như thế này thì có chút mâu thuẫn, giống như một người vô cùng khôn khéo lại bắt đầu giở trò ngớ ngẩn.

Anh im lặng, mím môi nhìn Diệp Ninh. Diệp Ninh đang cười, còn là đang cười với anh, một nụ cười dịu dàng hiếm có, giống như gió mát mùa hè tạt vào mặt.

Tiêu Nhạc cúi đầu: “Diệp Ninh, tôi...”

Giọng nói của anh thấp vô cùng.

Diệp Ninh nhìn thẳng vào mắt anh: “Tiêu Nhạc, anh không muốn gặp mặt Nam Nam sao? Chẳng lẽ anh không nhận ra được nó rất cần một người cha hay sao? Còn nói cái gì anh chỉ muốn đứng nhìn nó từ xa, ngay cả ôm nó một cái mà anh cũng không muốn à?”

Tiêu Nhạc vội vàng lên tiếng: “Diệp Ninh, tôi không có ý đó.”

Diệp Ninh gật đầu: “Được, nếu anh không phải ý đó, vậy thì đi lên với tôi. Anh phải nhớ kỹ, nó không phải là con của mình tôi, nó cũng là con trai của anh.”

Tóc trên đầu Tiêu Nhạc rũ xuống trán, che đi tầm mắt sâu sắc của anh. Anh nhìn cô chằm chằm một hồi rồi gật đầu: “Được.”

Vì vậy Diệp Ninh đi trước, Tiêu Nhạc ngoan ngoãn theo sau, hai người cùng nhau đi lên lầu.

Diệp Ninh đưa mấy túi đồ ăn cho Tiêu Nhạc: “Cầm.”

Tiêu Nhạc vội vàng nhận lấy.

Mặc dù anh ngã bệnh sau khi phẫu thuật lớn, rất gầy, nhưng thân cao lớn, nguyên bộ xương bày ra. Một người cao lớn như vậy, tay cầm mấy túi đồ ăn, nhìn có chút không cân đối.

Diệp Ninh liếc mắt nhìn anh cái cái, sau đó lấy chiếc chìa khóa từ trong túi xách ra, mở cửa.

Cửa mở ra, Nam Nam đang nằm trong phòng bên chơi xếp gỗ, nghe tiếng động, biết mẹ đã trở lại, thuận miệng kêu lên: “Mẹ, mẹ đã trở lại.”

Diệp Ninh thay dép cho mình, tìm một đôi dép khác đưa cho Tiêu Nhạc. Chỉ là trong nhà không có dép đàn ông, anh mang đôi này có chút buồn cười.

Sau khi anh thay dép xong, trên tay vẫn còn cầm mấy túi đồ ăn, bộ dạng không biết nên làm cái gì.

Diệp Ninh: “Anh mang đồ ăn để ở phòng bếp đi.”

Tiêu Nhạc nhìn cô một chút, dưới ánh đèn dịu dịu ở cửa trước, mặt mày cô dịu dàng xinh đẹp, vẻ mặt điềm đạm uyển chuyển. Cô tùy ý nói như vậy giống như đây là một chuyện đương nhiên.

Anh gạt đầu, mang đồ ăn đi vào phòng bếp.

Nam Nam nằm trong phòng không đi ra, nghe được mấy câu này, tò mò ngó dáo dác: “Mẹ, vừa rồi mẹ nói chuyện với ai vậy?”

Diệp Ninh đóng cửa lại, rót cho mình một ly nước chanh, bình thản nói: “Papa con tới rồi.”

23. Chương 23

Cô vừa nói ra câu này, Nam Nam ở bên trong phòng ngủ khựng người lại, trừng cặp mắt trong suốt, bối rối nhìn Diệp Ninh. Hiển nhiên cậu không hiểu ý nghĩa trong đó.

Mà Tiêu Nhạc đang ở trong phòng bếp, nghe nói như vậy cũng đổ người ra, tròng mắt đen thẫm trầm tĩnh như biển khiến người ta không rõ tâm tình nhìn chằm chằm Diệp Ninh.

Diệp Ninh than thở: “Nam Nam, không phải nguyên cả ngày con nhớ nhung Papa của con sao? Bây giờ ông ấy đã tới rồi kìa.”

Vốn là Nam Nam đang quỳ gối trên nệm, ngay lúc này cả giày cũng không mang vào, lập tức vọt ra ngoài. Thân hình nhỏ bé đứng ở cửa trước nhìn về phía nhà bếp, cứ như vậy nhìn thấy Tiêu Nhạc đang đứng quay lưng lại với ánh sáng.

Cặp mắt trong suốt của cậu bé mở thật lớn, ngược cổ lên, cố gắng nhìn sang. Quả nhiên, trước mặt cậu chính là cái chú lúc trước mình đã gặp qua, hơn nữa còn giống y như đúc tấm hình của mẹ cho mình! Đây chính là Papa của cậu rồi!

Nhất thời, mắt cậu lóe sáng, mừng rỡ chạy tới, trực tiếp nhào tới đùi của Tiêu Nhạc: “Papa, chú quả thật là Papa của con! Thì ra mẹ không hề gạt con!”

Tiêu Nhạc cúi đầu nhìn con trai của mình, đứa con mà lâu nay anh chỉ có thể âm thầm đứng ngắm. Anh đưa bàn tay có vẻ run rẩy ra, nhẹ nhàng vuốt tóc nó.

Tóc trên đầu thẳng nhỏ đen sẫm mềm mại, hơi quăn, còn có cặp mắt kia, giống y đúc như mình trước kia.

Gương mặt gầy gò vốn lạnh cứng của anh có chút co rút, mà cặp mắt thâm trầm đen u ám kia dần dần có chút hoang mang, giống như mặt hồ gợn sóng khi gió thổi qua. Anh cố gắng kiềm chế đôi môi đang run rẩy khó có thể nhận thấy.

Bàn tay to lớn của anh vuốt ve mái tóc mềm mại, cảm thụ loại cảm giác hoàn toàn lệ thuộc mà cậu nhóc mừng rỡ ôm lấy bắp đùi của mình tạo nên. Trong lòng kích động, anh khom lưng xuống, ôm chặt cậu nhỏ vào lòng.

Nam Nam bị Papa ôm, không nhịn được, lớn tiếng kêu hô: “Papa, papa, cuối cùng papa cũng từ Mỹ trở về!”

Tiêu Nhạc nhìn bộ dạng mừng rỡ của cậu, kích động không thôi, rồi lại áy náy không chịu nổi. Nếu như nói anh phải xin lỗi người nào thì người đó chính là cậu nhỏ trước mặt này rồi. Anh lập tức khom lưng ôm cậu bé đứng dậy.

Nam Nam được dang chân lân dang đầu, trực tiếp ôm cổ Tiêu Nhạc, quay trái quay phải quan sát một chút, cuối cùng hôn ‘chụt’ một cái lên mặt của anh: “Papa, con thương papa quá đi thôi. Mỗi ngày con đều nhìn hình của papa!”

Diệp Ninh dựa vào tủ treo quần áo ở cửa trước, khoanh tay lại, không lộ chút biểu cảm, nhìn hai cha con.

“Được rồi Nam Nam. Nếu như đã gặp papa rồi thì hôm nay để papa con nấu cơm cho con ăn nhé.”

Nam Nam đang vui vẻ, ôm cổ papa, hôn thế nào cũng hôn không đủ, nghe thế vội vàng gật đầu: “Được được được!”

Tiêu Nhạc có chút lơ mơ, anh ôm chặt cậu nhỏ trong lòng, tầm mắt chuyển sang Diệp Ninh bên này.

Diệp Ninh tựa nửa người trên cửa trước, mặt mày xinh xắn, dáng vẻ thản nhiên, nhìn không ra tâm tình.

Diệp Ninh nhíu mày: “Thế nào, chẳng lẽ người papa này không thể nấu cơm cho con trai của anh ta ăn được sao?”

Tiêu Nhạc vội vàng nói: “Được chứ.”

Diệp Ninh hài lòng gật đầu, sau đó xoay người đi, đi thẳng vào phòng ngủ, sau đó đóng vội cửa phòng ngủ lại.

Dựa lưng vào cửa phòng ngủ đã đóng, cô nhắm chặt mắt lại, lông mi dày đặc run rẩy. Cô ngửa mặt lên, hít vào một hơi thật sâu.

Kỳ thật, có đôi khi có một số việc cũng giống như song cửa sổ, người ta cũng cần dũng khí để xuyên qua.

Mà lúc này Tiêu Nhạc vẫn còn đang ở phòng bếp ôm con của anh. Lần đầu tiên ôm cậu nhỏ thân thể mềm mại như vậy, anh thật sự luống cuống tay chân. Chỉ là cậu nhỏ thật đang vui vẻ, anh nhìn không được mà áp mặt lên tóc của nó.

Thật ra lúc cậu bé còn nhỏ anh đã từng ôm qua. Về sau lớn lên thì anh đã không còn ôm được nữa. Đến khi cậu bé bắt đầu hiểu chuyện đôi chút thì thỉnh thoảng anh cũng chơi đùa một chút, hoặc là đứng xa xa ngắm nhìn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Nam áp lên mặt papa, cảm giác sự thô ráp trên mặt papa do râu tạo nên, châm vào mặt mình, nhưng ngược lại cậu cảm thấy rất vui vẻ: “Ừm, papa!”

Thần Thần đã từng nói, nó ghét nhất là papa nó hôn lên mặt, bởi vì râu ria đâm vào mặt.

Nhưng nó không hề biết, Nam Nam ngóng trông papa chà râu lên mặt cậu bé nhiều tới mức nào. Cậu bé chưa từng cảm nhận qua cảm giác bị papa chà râu lên mặt là như thế nào.

Hiện giờ Nam Nam cao hứng không cần phải nhắc tới, cả khuôn mặt nhỏ nhắn như phát sáng: “Papa, con chơi Lego với papa nhé, còn có Transformers nữa. Đây đều là mẹ mua cho con! Chơi vui lắm ạ!”

Lúc này Tiêu Nhạc nghe được mấy chữ papa, hận không móc trái tim của mình ra được mà giao cho cậu bé. Đừng nói là cái gì Lego, Transformers, bảo nhảy vào chảo dầu anh cũng cam tâm tình nguyện, đương nhiên anh gật đầu liền, khàn giọng nói: “Được được được.”

Một chữ ‘Được’ thôi là lặp đi lặp lại tới ba lần.

Vì vậy Tiêu Nhạc không hề gỡ tay Nam Nam đang ôm cổ anh ra, đi đến phòng ngủ. Bên trong có một khu chơi trò chơi, trải ra trên một tấm đệm. Thật ra đây chính là tấm đệm anh đã tự mình chọn lựa từ trong nhiều bản thiết kế.

Tiêu Nhạc ngồi xếp bằng trên tấm đệm trên đất chơi với Nam Nam. Hai cha con bắt đầu chơi Lego, hết gắn lại xếp, hết xếp lại gắn.

Diệp Ninh dựa trên cửa phòng ngủ, nghe rõ tiếng cười vui vẻ của con trai chơi bên ngoài, áp đầu vào cửa, mắt tuông trào.

Con trai bên ngoài khoái chí kêu papa không ngừng. Đừng nói chỉ có vui vẻ không, thậm chí nó còn thỉnh thoảng phấn khởi kêu to: “Ồi chào, papa thật lợi hại! Căn phòng này thật đẹp nha!”

Sau một hồi lâu, Nam Nam sờ sờ bụng, méo miệng nói: “Papa, bụng con kêu rột rột rồi!”

Tiêu Nhạc nghiêng đầu liếc nhìn về phía phòng ngủ chính. Cửa phòng ngủ đóng kín, bên trong không có động tĩnh, anh sờ sờ đầu Nam Nam: “Nam Nam muốn ăn cái gì?”

Nam Nam chớp chớp mắt, có vẻ không hiểu: “Tại sao mẹ không nấu cơm cho con nhỉ? Papa, papa biết nấu cơm không?”

Tiêu Nhạc do dự rồi nói: “Vậy để ba nấu cơm cho con nhé.”

Nam Nam lập tức vui lên, kéo tay papa: “Được đó papa, vậy papa đi nấu cho con đi!”

Vì vậy Tiêu Nhạc đi tới phòng bếp, nhìn một lượt đồ vật bên trong phòng bếp. Có gạo, có mì sợi, có đủ các loại gia vị dầu muối tương dấm, còn có cả túi đồ ăn anh đặt trên giá đỡ kia.

Anh suy nghĩ một chút, nói với Nam Nam, “Chúng ta ăn mì sợi, có được không?”

Nam Nam gật mạnh đầu: “Dạ được!”

Tiêu Nhạc vén tay áo lên, rửa sạch tay trước, sau đó bắt đầu nấu nước. Lúc đang chờ nước sôi thì anh lấy rau cải vừa rồi rửa sạch. Đến khi nước sôi thì anh ném cả mì sợi và rau vào trong nồi.

Vốn là Nam Nam đang nhìn một cách sùng bái lần thích thú, đến lúc này lại có chút sững sờ.

“Aaa_____” Cậu há miệng, không hiểu nhìn mì sợi và rau cải trộn chung trong nồi.

Tiêu Nhạc nhắc nồi xuống, tắt lửa, bắt đầu tìm chén múc mì ra.

Lúc này, cửa phòng ngủ mở ra, Diệp Ninh đi ra, khoanh tay lại, nhìn nồi thức ăn lộn xộn. Cô nhú mày, không nhịn được hỏi: “Anh nhất định phải cho con trai của anh ăn thứ này sao?”

Vốn là Tiêu Nhạc đang thao tác nồi mì rất tự nhiên, cũng như thành thục cầm muống múc mì vào chén, tự nhiên Diệp Ninh xuất hiện, nhất thời anh có chút mất tự nhiên: “Hả, như vậy không được?”

Sắc mặt Diệp Ninh khó coi nhìn chằm chằm nồi mì. Cô hoài nghi anh hoàn toàn không biết bất cứ món gì khác, nước trong nồi sợi mì, bỏ thêm mấy cọng rau!

Nam Nam nhìn hết nhìn mẹ, rồi quay lại nhìn papa, mắt đảo một vòng, vội vàng chạy tới nói: “Mì sợi rất đẹp, xanh mướt, con rất thích mẹ ạ! Không phải mẹ nói phải ăn rau sao? Con thích ăn như vậy mà! Papa lấy cho con một chén, nhanh lên!”

Mới gặp mặt chưa tới một tiếng đồng hồ, vậy mà đã biết bảo vệ cha nó như vậy. Diệp Ninh im lặng nhìn con trai một cái, thở dài, giọng nói không được tốt cho lắm: “Tiêu Nhạc, xem ra anh ở lâu dưới cũng đã lâu, đây là thứ anh hay ăn hả?”

Tiêu Nhạc ho nhẹ một tiếng, không trả lời.

Cửa sổ phòng bếp mở ra phân nửa, ở sau lưng Tiêu Nhạc, mà anh thì lại quay lưng về phía cửa sổ, cho nên Diệp Ninh không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

Nhưng cô vẫn ngửa mặt lên, nhìn anh chằm chằm nói: “Nếu như tôi nhớ không lầm, anh mới vừa trải qua một cuộc giải phẫu thương gân động cốt, kể đó là quá trình trị liệu rất đáng sợ, không phải mới vừa ra viện không bao lâu sao? Sau đó thì sao, anh chạy đến căn phòng đúc thô dưới lầu, cần ăn không ăn, cần uống không uống, mỗi ngày gọi đồ ăn bên ngoài, hoặc ăn cái này cho có lệ hả?”

Cô khinh thường nhìn nồi đồ ăn Tiêu Nhạc vừa nấu.

Không khí lúng túng như vậy, Nam Nam lặng lẽ cầm tay papa, đồng tình nhìn anh.

Tiêu Nhạc cúi đầu bóp lấy tay con trai, không lên tiếng.

Diệp Ninh xoa trán, bắt đắc dĩ: “Anh dẫn Nam Nam ra ngoài phòng khách đi, xem TV trước, hoặc đọc sách chung với nó, để tôi nấu cơm cho.”

Tiêu Nhạc gật đầu: “Vâng.”

Vì vậy Diệp Ninh đóng cửa phòng bếp lại, một mình nấu cơm.

Tiêu Nhạc ngồi trên ghế sa lon đọc sách với con trai, nhưng có chút không yên lòng, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía phòng bếp.

Nam Nam để ý thấy, an ủi papa: “Papa, papa đừng lo, con cũng không biết nấu cơm, cho nên papa không biết nấu cơm cũng không sao. Mẹ biết nấu cơm là được rồi, cơm mẹ nấu ăn rất ngon!”

Miệng Tiêu Nhạc giật giật, cười khổ, xoa đầu con trai.

Vì muốn an ủi papa, Nam Nam không chịu đọc sách. Cậu lôi kéo papa nhìn hình: “Papa xem nè, đây là hình của mẹ và con, là con với mẹ làm thành tường tranh đó ạ.”

Thế là Nam Nam giới thiệu từng bức ảnh chụp ở chỗ nào, chụp ra sao, đi đâu chơi. Cậu bé chỉ vào bức ảnh chính giữa nhất, nói: “Nhìn đi papa, đây là ảnh chụp lúc mẹ dẫn con đi Disneyland. Khi đó con còn nhỏ lắm, mẹ nói con mới được 4 tuổi thôi.”

Tiêu Nhạc nhìn sang ảnh chụp bên kia, trong hình Diệp Ninh mặc quần dài, mang mũ che nắng, cười sáng chói động lòng người, mà cô thì đang nắm tay Nam Nam ở bên cạnh bên cạnh. Hai mẹ con mặc cùng một bộ đồ kiểu dáng mẹ con, giơ tay ra hiệu chữ V đầy tiêu chuẩn hướng về phía ống kính.

Ánh mắt anh hơi di động là có thể nhìn thấy, sau lưng Diệp Ninh cách đó không xa có một bóng người.

Anh biết, đó chính là mình.

Nam Nam lại không chú ý đến anh, huyên thuyên kể chuyện Disneyland vui như thế nào, hơn nữa còn bày tỏ ý định lần sau sẽ dẫn theo papa đi chung.

Lúc này Diệp Ninh đã làm xong cơm. Cô tùy ý làm 3 món ăn, trộn một món lạnh, xóc ráo mì sợi Tiêu Nhạc vừa mới nấu, thêm một chút gia vị, làm mì rau trộn.

Sau khi thức ăn được đưa lên bàn, mùi thơm xông vào mũi, Nam Nam ôm cái bụng đang kêu rột rột: “Mẹ, con chết đói mất thôi! Thơm quá đi!”

Diệp Ninh liếc nhìn Tiêu Nhạc: “Anh ăn cơm trước với Nam Nam đi, tôi đi lấy đồ.”

Nói xong, cô chìa tay ra: “Đưa chìa khóa lầu dưới cho tôi.”

Tiêu Nhạc vội vàng đứng lên.

Anh cao dong dong, đứng lên như vậy, bàn ăn trở nên có chút chật hẹp.

“Tự tôi đi lấy là được.”

Diệp Ninh nhẹ nhàng như kiên định: “Ăn cơm trước đi!”

Tiêu Nhạc móc chìa khóa ra đưa cho Diệp Ninh.

Lúc Diệp Ninh nhận lấy chìa khóa, tay hơi chạm phải tay của Tiêu Nhạc. Hình như nhiệt độ tay của anh cao hơn mình một chút, đó là loại xúc cảm ấm áp thô ráp.

Cùng một lúc, cô cảm thấy chùm chìa khóa trong tay Tiêu Nhạc có chút quen mắt. Trong đầu ‘ông’ lên một tiếng, cô nhớ ra, mấy năm trước cô qua đêm với Tiêu Nhạc, lúc Tiêu Nhạc đi ra ngoài, sau khi cô tỉnh lại, nhìn thấy chùm chìa khóa trên bàn chính là cái này.

Nhất thời mặt cô ửng hồng, thấp giọng nói: “Tôi mang đồ của anh lên cho.”

Nói xong cô liền đi nhanh ra ngoài.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-an-hinh>